

Inledning

Jag, Melinda Norberg, och min bror Daniel Norberg, utsattes för sexuella övergrepp och misshandel av vår mamma under uppväxten. När vi valde att berätta om det år 2005, 10 och 13 år gamla, fick vi i stället socialförvaltningen i Filipstad emot oss – eller snarare vår pappa – med anledning av att mamma arbetat ihop med dess chef i tolv år. Socialförvaltningens ställningstagande gjorde det sedan omöjligt för oss att få adekvat hjälp från andra myndigheter, då mamma fick en oförtjänt trovärdighet med anledning av socialförvaltningens stöd. Media nåddes av den felaktiga versionen och i flera år pågick en mediabevakning som var oerhört komprometterande för framförallt vår pappa.

Vi har spenderat tre år på ett låst ungdomshem för kriminella ungdomar – trots att vi inte hade i närheten av en sådan bakgrund -- där en av oss till sist tvingades ihop med förövaren, vår mamma. De tre åren blev vi tillsagda att våra upplevelser inte stämde av statligt anställda som vägrade bedöma utifrån dokumentation hellre än ett påhittat försvar från den anklagade.

Jag har spenderat ytterligare tre år som gömd, helt utanför samhället, innan jag till sist vann över socialförvaltningen år 2012 och lyckades förhindra att jag utan anledning blev inlåst igen.

Med den här sammanställningen ämnar jag påvisa att den berättelse myndigheterna arbetat utifrån och sedermera tagit sig an är felaktig, och att ansvariga myndigheter under otaliga tillfällen getts möjlighet att nyansera sin uppfattning men inte gjort det i sin brist på objektivitet.

Socialförvaltningens arbete utifrån vår mammas lögner och förvaltningens vägran att ta fasta på uppgifter och bevis som talat emot mammas historia har skapat ett obegripligt lidande för oss, vår pappa och andra inblandade.

Jag och Daniel söker nu upprättelse.

Materialet i sammanställningen är omfattande och sträcker sig långt bakåt i tiden, men det är helt nödvändigt för att kunna utreda ärendet.

Det har varit svårt att få ta del av alla handlingar från olika myndigheter, framförallt socialförvaltningen i Filipstad, varför denna sammanställning skiftar mellan handlingar från min och Daniels akt, och en del dokument har markerats eller är av lite sämre kvalitet.

Mitt mål har varit att ge en enhetlig bild av allt som skett på ett så kortfattat och tydligt sätt som möjligt, utan

att låta vår emotionella prägel speglas för mycket. Min åsikt är att materialet talar för sig självt och att det är upp till läsaren själv att se hur historien om vår uppväxt skrevs om av mamma och myndigheterna, till att i slutet föreställa något som inte överhuvudtaget fanns i början av ärendet, men som passade deras syften.

Den här sammanställningen är på intet sätt fullständig när det gäller att beskriva de trauman vi utsatts för och de skador vi fått, men den är i vart fall ett försök. Skapandet av den har inneburit en stor påfrestning vilket kan avspegla sig på kvaliteten.

Under omhändertagandet gick jag och Daniel från att vara två välartade barn till att präglas av en miljö av inlåsning, narkotika, våld och samhällsavsky. Vi har båda berövats vår skolgång, vilket innebär att vi i dag står utan utbildning och den plattform som de flesta unga i vår ålder har. Dessutom har vi berövats möjligheten att bygga upp ett socialt nätverk, p.g.a. socialförvaltningens förflyttningar av oss och att vi tvingats leva på flykt under en betydlig del av vår uppväxt.

Vi hade båda en ljus framtid att se fram emot innan vi blev omhändertagna av socialförvaltningen i Filipstad. Daniel var oerhört praktiskt begåvad, han kunde exempelvis svetsa redan som sexåring. Jag skrev bokmanuskript som nioåring och var på väg att bli världens dåvarande yngsta författare. I stället förlorade vi hela vår barndom och måste – försöka – börja om från intet och i motvind som vuxna.

Vi lider fortfarande djupt av de många psykiska och fysiska trauman vi utsatts för och får psykologisk hjälp för att försöka bearbeta det som går. Vi har berövats hela vår ungdom, och vilka fortsatta negativa konsekvenser det kommer att ha på återstoden av våra liv är inte ens möjliga att se vidden av än.

Nedan följer tre bilder som sammanfattar socialförvaltningen i Filipstads omhändertagande av oss på ett tydligt sätt.

Före omhändertagandet, år 2005:

Efter 4 år under socialförvaltningens försorg, mars 2010:

Melinda Norberg

1988-1999

År 1988 träffades vår pappa Thomas Norberg och mamma Carina Simm. Ett år tidigare hade mamma sökt hjälp hos psykiatrin i Kristinehamn, en kontakt som hon avslutade på eget initiativ enligt journalanteckning. Se 1. Mamma flyttade in hos pappa på hans gård utanför Nordmark cirka 1990.

1991 föddes Daniel. En månad gammal upptäckte man på BVC att han hade kraftiga skakningar i höger sida och var stel i höger ben. Tre veckor efter att BVC upptäckt detta försvann symptomen. Se 2.

Efter ett besök hos mormor Marianne Markusdotter Pettersson när jag precis börjat krypa slutade mitt högra ben att fungera. Jag började i stället dra mig fram på golvet med högerbenet släpande efter. Mamma påstod sig vid denna tidpunkt inte veta vad som skett. Pappa var sängliggande på grund av sin ryggskada och kunde inte ta mig till läkare men reagerade kraftigt på skadan och undrade naturligtvis vad som hänt. Till slut reagerade dagispersonal, Paula Nyberg, och skällde ut mamma för att hon ej hade uppsökt vården för mitt ben. Då åkte mamma in med mig till sjukhus. Remiss för uppföljning skrevs och skickades till barnmottagningen i Filipstad, men ingen uppföljning skedde. Se 3.

1996 blev jag inlagd på sjukhuset i Karlstad med ett sår i pannan efter att ha svimmat av efter att jag slagit huvudet i toalettstolen. Pappa kunde p.g.a. sin ryggskada inte köra bil, varför grannen Claerence Forsberg skjutsade mig till vård samman med mamma. Se 4. Mamma ljög vid detta tillfälle och påstod att jag trasslat in mig i toalettmattan och slagit i huvudet i toalettstolen. Åtskilliga år senare, under inlåsningsen av mig och Daniel på Folåsa behandlingshem, i ett brev vars syfte var att ge trovärdighet åt vår mamma skrev vår halvsyster Cathrine Fagrell att Daniel hemma hos henne hade snubblat på badrumsmattan och slagit i huvudet. Se 5. I själva verket slog min mamma mig i huvudet under bevittnande av Daniel så att det träffade toalettstolen och skadan uppstod.

Mellan 1993 och 1999 opererades pappa sju gånger i ryggen av en dåvarande docent, nuvarande professor. Hans rygg var enkelt beskrivet av. Kotorna slets mot varandra. Han var alltså mycket invalidiserad under nämnda år, varav större delen av dessa år helt sängbunden. Han kunde inte köra bil eller sitta. 6 är en samling dokument som styrker detta.

1999

Vid 1998-1999 framkom det att mormor hade misshandlat mig och Daniel. Daniel berättade om det i Nordmarks skola, varpå lärarna frågade mamma om det han sade var sant. Mamma förnekade att någon misshandel ägt rum, och efter detta förvärrades Daniels skolsituation enormt och det blev början på en mycket långdragen konflikt med skolan. Mammans brors sambo, Bettina Norrman, arbetade där, och även mammans bror Christer Widegren var vikarierande. Mormors misshandel av Daniel anmäldes aldrig av skolan, ett faktum som Christer Widegren högst sannolikt är en stor orsak till då han helt tog ställning för mormor och både han och hans fru sade i skolan att inget hänt. Daniel sågs nu i skolan som ett lögnaktigt, uppmärksamhetssökande barn. Han blev psykiskt och fysiskt misshandlad av lärare och mårde allt sämre.

För att denna sammanställning ska kunna ge en komplett bild måste läsaren även få en uppfattning om vad skolkonflikten bestod av, men att integrera den berättelsen i denna blir alltför rörigt, varför jag har valt att göra en egen del om vad som hände kring skolan. Se 7.

Samtidigt uppsökte mamma psykiatrin i Kristinehamn igen. Efter ett år, hösten 1999, skickades remiss därifrån till psykiatrin i Karlstad eftersom mamma ansåg att den psykolog hon hade inte hade tillräcklig kunskap om sexuella övergrepp, något som hon enligt egen utsago hade börjat minnas att hon utsatts för av framförallt sin mor. Se 8.

Den 5 oktober 1999 förhöordes jag och Daniel om mormors misshandel. Något anmärkningsvärt i mitt förhör är hur jag formulerar mig kring misshandeln. Vid beskrivning av misshandeln av Daniel sade jag ”hon slog till honom bara”. Jag förtydligar strax efter att jag inte tyckte synd om mormor, utan att jag tyckte synd om Daniel. Detta tyder på en form av normalisering av våld, där det naturliga för mig tycks vara att jag borde tycka synd om mormor, och inte Daniel, samt en förminskning av misshandelns betydelse genom ordet ”bara”. På fråga om någon annan slagit mig svarade jag nej, vilket inte är så märkligt med tanke på mammans hot om att hon skulle vrida nacken av oss om vi berättade om något som hon gjort och att hon satt i rummet utanför. Se 9.

När mormors man, Jan Pettersson, förhöordes om händelsen upprepade han det rykte som mammans bror Christer Videgren spred ut om pappa, vilket jag återkommer till. Något anmärkningsvärt är dock att Jan uppgav att han sett mamma behandla Daniel med ”hårdare medel”. Se 10.

I december 1999 anmälde Barn- och ungdomspsykiatrin – efter ett akutbesök av Daniel, mig och pappa – till socialtjänsten i Filipstad att vi for illa p.g.a. mammans psykiska ohälsa. Se 11. Det resulterade i ett möte på socialtjänsten där socialsekreterare Ing-Marie Ranström, pappa och mamma medverkade. Mamma och Ing-

Marie Ranström kom fram till att mamma skulle komma dagen efter så att de gemensamt kunde skriva en remiss till psykiatri i Karlstad, dit mamma ännu inte kommit. Dessutom öppnades en utredning enligt 50 § SoL då misstanken fanns att jag och Daniel for illa av mamma. Se **12** samt **13**. Ranströms remiss mynnade inte ut i något, då psykiatri i Karlstad ansåg sig ha för lite resurser till att ta sig an ett så pass komplicerat fall, och menade att det var bättre att det sköttes i närområdet eftersom det var barn och socialtjänst inblandat. Se **14**.

I december 1999 separerade också mamma och pappa. Situationen var ohållbar hemma. Mamma fick upprepade utbrott, tog med sig framförallt mig och åkte iväg till sina vänner utan att pappa fick reda på var vi befann oss. Hemma hos dessa vänner dracks det stora mängder alkohol, jag fick inte mat och var tvungen att ta hand om mig själv. Jag förvägrades att prata med pappa. Mamma bekräftade inför socialtjänsten i Filipstad att hon hade tagit med sig Daniel och mig utan att pappa visste vart vi tog vägen, och att hon ansåg sig ha rätt till det. Se **15**. I samband med separationen ansökte de båda till tingsrätten om att pappa skulle få ensam vårdnad. Detta eftersom socialtjänsten ansåg att det var pappa som skulle skydda oss ifrån mamma när hon fick sina utbrott, och hade han inte rättighet till det så ansågs det att jag och Daniel befann oss i fara. Se **16**. Pappa lät mamma bo i hans fars hus tillfälligt så att hon skulle ha någonstans att ta vägen. Han bekostade ett flyttlass som enligt mammas önskemål kördes till hennes väninna Irmeli Toumi. Socialtjänsten ombads av tingsrätten att yttra sig ifråga om vårdnaden. Se **17**. Tingsrätten tilldömde pappa ensam vårdnad i februari 2000. Se **18**.

Jag har samlat lite bilder från åren 1991-1999 för att läsaren ska kunna bilda sig en någorlunda bild av hur vår vardag såg ut. Se **19**.

2000

Vid samtal hos socialtjänsten sade mamma att hon absolut inte ville att pappa och hon skulle separera, men att hon förstod att det inte kunde fortsätta som det gjorde. Vid samtal med pappa i början av januari 2000 uppgav han till socialen att hans ”högsta önskan” var att det skulle bli en hel familj igen, men att mamma måste få hjälp. Han ville också att socialtjänsten skulle kontakta BUP för att se när man kunde påbörja vår terapi. Se 20. I slutet av januari berättade pappa vid ett nytt samtal hos socialtjänsten att jag och Daniel blivit lugnare, att min stamning förbättrats och att han har stora förhoppningar om att han, mamma, jag och Daniel skulle bli en familj igen, men att han var medveten om att mamma behövde vård under en längre tid. Dagen innan hade hon skrikit till honom att hon ej skulle följa med på möte med BUP men att han hoppades att hon skulle lugna ned sig och följa med. Se 21.

Vid samtalet på BUP, 21 januari 2000, framgick att mormor bekräftat för mamma och pappa att hon ansåg det vara rätt att misshandla mig och Daniel. Både jag och Daniel sade att mormor misshandlat oss. Pappa beskrev för BUP att Daniel började gråta i skolan och mådde dåligt, och efter att lärare ringt hem så började mamma spendera tid med Daniel i skolan. Daniel började då gå in i sig själv och gick inte att nå. Mamma sade i detta samtal till BUP att mormors misshandel av oss kom som en chock, och att hon har ett komplicerat förhållande till sin mamma som hon ansåg vara dominant vilket gjorde det svårt för mamma att vara självständig gentemot mormor. Se 22.1, 22.2 22.3.

I samtal med socialtjänsten den 21 januari 2000 uppgav mamma att hon nu ansåg att det var bra när hon numera bodde för sig själv (i min farfars hus). Sista januari samtalade pappa med socialtjänsten igen, och berättade att mamma hade börjat hota honom med att hon skulle dra tillbaka papperet där hon godkände att pappa fick ensam vårdnad. Socialsekreterare Ing-Marie Ranström sade till pappa att det var hans ansvar att se till att mamma inte skrämde oss. Se 15.

Den 2 februari 2000 var både mamma och pappa i kontakt med Ing-Marie Ranström. Pappa berättade att mamma varit hemma hos oss och slagit sönder en fönsterruta när han inte lät henne komma in och träffa oss p.g.a. hennes psykiska tillstånd. Han menade att allting nu behövde redas ut, och bad bl.a. socialtjänsten att ordna en akuttid på BUP, men blev hänvisad att själv kontakta BUP. Mamma uppgav att hon varit i kontakt med tingsrätten för att dra tillbaka sitt godkännande om vårdnaden, men att pappa då sagt att han skulle inleda en vårdnadsutredning, och det fick henne att ta ett steg tillbaka. Mamma sade även vid detta tillfälle att hon var av uppfattningen att pappa och hon endast behövde familjerådgivning för att själva ordna upp allt. Hon berättade också att hon inte längre skulle bo i farfars hus, utan hon skulle nu bo hos en vän tills vidare. Denna dag informerades båda om att nya socialsekreterare skulle börja handlägga ärendet, Gunnar Skog och Nan Carlsson. Se 24.

En akut konferens ordnades på BUP dagen efter (3 februari 2000) där mamma, pappa, socialsekreterare Ing-Marie Ranström, socialsekreterare Nan Karlsson, psykolog Agneta Olsson och familjeassistent Inge Gustafson medverkade. I BUP:s journal om detta möte kan man läsa att mamma bott i min farfars hus, att mamma (enligt pappa) lämnat hemmet och familjen, och enligt mamma att hon blivit utkastad flera gånger. Socialtjänsten uppgav att deras familjerådgivning kunde hjälpa till med umgänges- och vårdnadsfrågor. Dessutom togs möjligheten av anlita en advokat upp för att hantera mammas och pappas konflikt. Mamma uppgav att hon p.g.a. familjesituationen och att hon haft det jobbigt på arbetet varit sjukskriven i ett och ett halvt år. Olika situationer togs upp på mötet, bl.a. att mamma ryckt Daniel i håret, vilket mamma rättfärdigade med att Daniel skulle ha sparkat henne innan. Mötet avslutades med att mamma ansåg sig kränkt av pappa, och att hon sade att hon skulle flytta, men ville inte uppge vart hon skulle ta vägen. Se **22.4** och **22.5**.

Den 7 februari skedde ett telefonsamtal från mamma till den nya handläggaren Nan Carlsson. Hon vänder då på historien och ljuger om att hon blivit utslängd från hennes och pappas ”gemensamma hem” den 28 januari samma år (då de alltså redan separerat enligt all annan dokumentation). Nan Carlsson tycktes inte ha gått igenom ärendet, då det märks tydligt i hennes journalanteckning att hon tagit viss ställning för mamma, och reagerar inte över mammas uppenbara lögn om den påstådda utslängningen. Nan Carlsson har noterat att hon sade bl.a. att både pappa och mamma var orsak till att jag och Daniel mådde dåligt, hon rådde mamma att ta kontakt med en juridisk rådgivare och att pappa ej kunde neka mamma att träffa oss. Nästföljande dag talade Nan Carlsson med pappa, då han undrade om remiss skrivits till BUP ännu. Det hade det ej gjorts, då båda föräldrarna skulle läsa igenom den innan, något som pappa ansåg onödigt då han inte behövde läsa innan. Hon ifrågasatte om jag och Daniel träffat mamma, på vilket pappa svarade att han inte vet var mamma är, så det har varit omöjligt. Han berättade också att hon ringde flertalet gånger om dagen och skrek, men att hon inte frågat efter kontakt med oss. Nan Carlsson hävdade i slutet av samtalet att han hade skyldighet att medverka till att vi skulle träffa/ha kontakt med mamma, trots att det av journalanteckningarna framgår att pappa ej motsatt sig detta, samt att han tidigare uppmanats att inte låta mamma träffa oss när hon var i dåligt skick. Se **24**.

Daniel och jag hade fortsatt samtal på BUP. Den 9 februari 2000 träffade vi psykolog Agneta Olsson och familjeassistent Inge Gustafson. Vi berättade här att vi hade gjort lite roliga saker och att pappa tog med oss ut på olika aktiviteter. Jag berättade om mardrömmar, och pappa uttryckte oro för att jag inte vågade gå ut själv på gården samt hur han skulle göra med mammas umgänge med oss, eftersom han ansåg att hon mådde för dåligt för att träffa oss vid tidpunkten, och hon fanns heller inte tillgänglig. BUP hänvisade pappa till socialförvaltningen angående det. Daniel och jag visade också oro för att mamma ringde och skrek i telefonen. Se **22.3** och **22.4**.

Vid ytterligare samtal på BUP 15 februari 2000 berättade jag om rädsla för mamma. Jag var rädd att hon

skulle komma och hämta mig om jag gick utomhus. Pappa uppgav att han var mycket positiv till att mamma hade umgänge med oss, men att han inte vet hur det skulle se ut rent praktiskt. Se 22.5.

Vid besök på socialförvaltningen den 22 februari 2000 deltog, förutom mamma, Nan Carlsson och Gunnar Skog. Mamma hävdade då att hon blivit illa bemött och att hon inte hade något förtroende för socialförvaltningen. Hon vägrade att medverka till fortsatt utredning, och förstod inte varför socialtjänsten ”dragit igång” utredandet då det hela var en sak mellan henne och pappa som de själva skulle lösa. Mamma påstod att socialtjänsten var ute efter henne, inte att de försökte hjälpa mig och Daniel. Nan Carlsson undrade om ett handlägggarbyte skulle ändra mammas inställning, men mamma svarade nekande. Mamma sade sig vid detta samtal ha förtroende för BUP och ansåg att jag och Daniel skulle komma till tals där, och på övriga frågor svarade hon uppreparande att det var mellan henne och pappa. Nan Carlsson frågade även om jag och Daniel visste var hon fanns, med anledning av att mamma tidigare inte velat berätta för Nan Carlsson sin vistelseort. Mamma hänvisade då endast till adressen av farfars hus men informerade samtidigt att det ej var där hon fanns. Se 24.

När sedan pappa kom på möte till socialförvaltningen för att läsa socialtjänstens remiss till BUP ansåg han att den var missvisande. Bl.a. stod det att han berättat om mammas misshandel av Daniel, när det var mamma själv som berättat om det till handläggare Ing-Marie Ranström. Han blev upprörd och hävdade att Nan Carlsson var partisk och att hon borde bytas ut. Samtalet resulterade i att Ing-Marie Ranström återtog handläggandet av ärendet tillsammans med Gunnar Skog. Vid ytterligare ett möte på socialförvaltningen i slutet av februari skedde samtalet i stället mellan pappa och Ing-Marie Ranström. Pappa uppgav att han telefonledes haft kontakt med mamma samma dag och att hon var överens med honom om att Nan Carlsson borde bytas ut, samt att hon sagt att hon inte skulle sätta sin fot vare sig på BUP eller socialförvaltningen igen. Pappa diskuterade även om att BUP och Ing-Marie Ranström sagt till honom att det var hans ansvar att se till att mamma inte skrämde oss barn. Ing-Marie Ranström bekräftade att hon sagt att det var hans föräldraansvar att se till att jag och Daniel skyddades från mammas aggression och utbrott, men att det inte innebar att mamma skulle nekas umgänge helt och hållet. Pappa sade att han visste detta men att han i det läget inte ville att mamma skulle träffa oss utan tillsyn, men att han inte hade något emot att hon träffade oss hemma när hon mådde bra. Han sade återigen att han hade förhoppningar om att allt skulle ordna sig för hela familjen, och att situationen beror på att mamma inte fått tillräckligt bra hjälp för sitt dåliga mående. Se 24.

I februari 2000 hade mamma fått en överläkare i Kristinehamn att skicka remiss till psykiatri i Karlstad, och fick till sist en tid för bedömningsamtal som skulle ske i april. Överläkare Peter Lewin underströk dock återigen att Karlstad inte hade mer resurser än Kristinehamn, utan tvärtom. Se 25. I remissen från Kristinehamn beskrev överläkare Jonas Niklasson bl.a. att mamma nyligen separerat från pappa, ett misshandelstillfälle där mormor slog Daniel benämns som att mormor ”daskat” till Daniel (mammans försök

att minska ned händelsen), att pappa reagerade över misshandeln och tog upp det med mormor vilket startade konflikten, att pappa ville polisanmäla mormor men inte mamma. Han skrev också att det varit svårt att hålla ett kontinuerligt samarbete med mamma. Se 1 och 26.

Socialen skickade, med anledning av sin pågående utredning, en remiss/frågeställning till BUP. Se 27.

Den 11 mars 2000 sökte mamma akut hjälp hos psykiatrin i Karlstad. Hon hade självmordstankar, medicinerades med Imovane och Sobril samt blev inlagd på låst avdelning 61. I psykiatrens journalanteckningar framgår att hennes psykiska problem började under barndomen, att hon utsatts för sexuella övergrepp och misshandel, att hon mått dåligt hela livet och att hon ansett sig felbehandlad i Kristinehamn. Dessutom framgår det att incesten gått i generation bland kvinnorna i mammas familj. I anteckningen som gjordes vid akutbesöket finns att läsa att underläkaren Bashar Faraj tyckte det var konstigt att BUP skulle ställa frågan om mamma var psykotisk till en ”normal” person som mamma. [Detta påvisar tydligt mammas manipulationsförmåga, då det senare i behandlingen framgick att hon hade psykotiska problem, vilket dessutom är en av diagnoserna hon gavs vid sjukskrivning, min anm.] Hon förnekade också vid denna tidpunkt att hon misshandlat mig och Daniel [vilket också framkommer att hon gjort, min anm.]. I anteckningarna kan man också läsa att hon ljugar om att det var hon som rapporterade till socialtjänsten om mormors misshandel av Daniel, och att hon avbröt kontakten med socialen och BUP när de menade att orsaken till Daniels dåliga mående var hon själv. Se 28.

Den 16 mars 2000 skrevs hon ut från avdelning 61 på egen begäran, och avtalade med psyket att hon skulle återvända på kvällen den 19 mars för att få ett rum på patienthotellet i Karlstad, och vara inskriven på dagenheten då det var den avdelningen som Peter Lewin ansvarade för, vars områdesteam hon tillhörde. Hon hade här vårdgrad 2, vilket innebar att hon fick lämna psykiatriska mottagningen under tim- eller dagpermission där tiden hon skulle tillbaka samt lämnade skulle dokumenteras och avtalas. I psykiatrens anteckning från den 21 mars framgår det bl.a. att hon behövde hjälp med att komma över incesten i barndomen, och att lära sig sätta gränser. Detta ansågs dock vara en lång process som psykiatrin inte ansåg var lämplig att påbörja vid tidpunkten. En fobiträning påbörjades då hon led av cellskräck, var rädd för skogen, utrymmen utan fönster m.m. Se 28.

Mamma ville under denna tid inte att hennes familj skulle få reda på att hon befann sig på psyk, då hon behövde vara ifred från sin mor och bror. Brodern Christer Widegren hade tagit ställning för mormor, och när han fick reda på att mamma börjat minnas incest och misshandel reagerade han inte som en normal person bör. Han inledde en enorm förtalskampanj riktad mot min pappa, där han spred ut att pappa mördat mamma, att han hjärntvättat henne m.m. Han planerade att kidnappa mig och Daniel. Även mormor Marianne Marcusdotter Pettersson ringde runt till olika människor och sade bl.a. att pappa mördat mamma, att han var en psykopat. När Christer sedan fick reda på att mamma befann sig på psyk så ringde han runt till människor

och berättade det, och uppgav att det var pappas fel, och att han ville att de uppgifterna skulle spridas vidare. Mamma fick vid samtal med personal på barnvårdscentralen i Filipstad, Elisabeth Ulvforsen (fru till rektor Jan Ulvforsen, vilket jag återkommer till), reda på att Christers rykten nått även till dem, vilket förklarade dåligt bemötande som pappa upplevt vid ett besök där med mig. Mormor gick så långt att hon åkte till psykiatriska mottagningen i Karlstad och gick fram och tillbaka utanför i flera timmar. Vid den händelsen ringde psyket till pappa och bad honom att komma akut för att ta mamma därifrån, då hon var panikslagen av mormors närvaro. Se **28**.

Christers och mormors beteende av detta slag pågick som intensivast under 1999-2001. I slutet av april 2000 lejde Christer en person från Stockholm som ringde och sade till pappa att han skulle komma och skjuta honom. Mamma har skrivit egna anteckningar om detta. Bl.a. skrev hon om en händelse i Nordmarks kyrka i december 2001, då Christer blev mycket arg när en annan nordmarksbo vände sig till mamma och sade ”vad roligt att du kom”. En månad tidigare hade Christer vid ett skolmöte uttalat att han tyckte att jag och Daniel skulle flyttas från Nordmarks skola, varpå han vände sig till mamma och sade ”speciellt du ska flytta härifrån” inför resten av mötesdeltagarna. Hade Christer varit mån om mamma och sett henne som ett offer hade han inte visat denna typ av aggression. Christers och mormors handlande var en kamp mot mamma för att hon brutit tystnaden om familjehemligheterna. Se **29**.

Christer ringde dessutom runt till många olika platser, varav en var till socialchef Kristina Steijner, en person som spelade mycket stor roll i senare skeenden. Ett annat av samtalen gick till Anita Supponen, en annan person som också figurerade i senare skeenden, och hon skrev ned en redogörelse för hur samtalen med Christer gick. Se **30**.

På psykiatriska mottagningens dagenhet i Karlstad tilldelades mamma en psykolog vid namn Anders Eliasson. I journalanteckningen som han skrev vid deras första samtal, 23 mars 2000, framgår bl.a. att mamma återigen uppgav att hon kränkts och pressats så mycket av BUP att hon inte ville ha något med BUP:s utredning av mig och Daniel att göra, och att BUP nu hade uppgivit för henne att det var pappa som bestämde om hon fick ha kontakt med mig och Daniel eller inte, och att vi behövde lugn och ro. Mamma uppgav att hon inte orkade vända sig till socialen för att påbörja en umgängesutredning. Som ett alternativ pratade Eliasson och mamma om att bjuda in pappa till ett gemensamt samtal, men att det inte var säkert att han skulle gå med på det. Mamma skulle få tänka över till nästa möte om pappa skulle bjudas in eller inte på ett sådant samtal. Hon fokuserad också mycket på sina fobier, men Eliasson menade att föräldraskapet och relationen till hennes familj var den viktigaste frågan vid tidpunkten.

Den 29 mars skedde nästa samtal, och då var – utöver mamma och Anders Eliasson – även pappa och en av mammas kontaktpersoner deltagare. Mamma ville inte vara med i första halvan av samtalet, då hon ansåg att det var för ansträngande att höra om vad som tidigare skett. Pappa berättade om att mamma uppvisat

psykotiskt beteende, att hon överfört fobier på mig och Daniel, att han oroades över hennes suicidtankar och att han fortfarande tyckte mycket om mamma samt såg henne som ett offer i alltsammans p.g.a. hennes uppväxt. När mamma återkom till samtalet bekräftade hon att hon haft suicidtankar. Hon uppgav också att hon inte var beredd att träffa mig och Daniel.

I en journalanteckning skriven den 30 mars står följande.

I samtal med kontaktpersoner har Carina berättat att hon känner sig som ett barn som inte vet vad som är rätt eller fel. Hon har betett sig mot sina barn så som hennes mamma gjorde mot henne. Hon vet att det är fel men hon har lärt detta som barn. Hon är arg och förvtivlad över detta.

Vad hennes mamma gjort mot henne har framgår tydligt av olika dokument som presenteras i denna sammanställning, och har redan nämnts. Se **31**.

Samma datum lades mamma in på den låsta avdelningen 61 igen med vårdgrad 0 (inlåst) då hon hade självmordstankar och planer. Hon uppgav att hon fick minnesbilder från övergrepp i barndomen, och hon litade inte på sig själv. Så småningom fick hon vårdgrad 1, där hon tilläts timpermissioner om pappa kom dit och tog ansvaret för henne utanför avdelningen. Se **31**.

Den 5 april 2000 skrev mamma ett brev till pappa med följande innehåll.

”Hej

Du är den enda personen som jag någonsin har älskat, litat på. Och nu gör jag dig så illa så jag skäms. Förlåt.

Inatt har jag inte sovit någonting har fått suttit med nattpersonalen och gråtit och haft en fruktansvärd ångest.

Jag vill att du ska vara med på samtalet snälla Thomas du är den enda som kan hjälpa mig ur. Jag vill inte orkar inte missta dig. Jag älskar verkligen dig.

Jag har inte ringt någon mer än till dig. Du måste tro på mig snälla du. Om jag på något sätt kan bevisa för dig vad du betyder för mig. Jag orkar inte leva utan dig det är sant. Om du inte kan komma på få samtalet kan du väl komma 13.15 jag behöver dig. Jag mindes i natt att jag blev instängd av mormor el av min mamma i skaferiet. Jag ska be mamma dra åt helvete det klarar jag nu jag lovar efter denna helvetes

*natt som jag har haft. Jag vill att du är med när jag säger det. Snälla
Thomas kom hit jag behöver dig. Jag älskar dig.*

Jag vill inte att du ska träffa någon annan vänta på mig. Carina”

Se 32.

Under ett samtal den 11 april 2000 med Anders Eliasson uppgav mamma även till honom att hon bestämt sig för att hon skulle bryta med mormor. Hon uppgav att hon kände ilska gentemot henne, och att mormor hade sagt till henne att hon fick skylla sig själv att hon utsatts för sexövergreppen. Anders Eliasson föreslog vid detta samtal att mamma skulle skriva en redogörelse över vad som skett och hur hon tänkte kring det för att hon själv skulle kunna få ett sammanhang. Se 31.7. Den redogörelsen var klar den 15 april 2000. Se 33.

I hennes berättelse beskrev hon bl.a. att hon misshandlat mig och Daniel, att hon bevittnat vår mormors misshandel av oss utan att agera, att hon skrikit och hotat oss, att hon utsatts för misshandel och sexövergrepp i barndomen, att det varit tur att pappa funnits för att skydda och ta hand om mig och Daniel.

Ett gemensamt möte mellan BUP, socialförvaltningen i Filipstad samt mamma och pappa skedde den 20 april 2000. Deltagande från BUP var läkare Lena Johansson, psykolog Agneta Olsson, samt familjebehandlare Inge Gustafsson. Från socialförvaltningen medverkade Ing-Marie Ranström. Mamma delade vid detta möte ut 33 och berättade att hon var inlagd på psykiatri i Karlstad, samt att hon inte orkat träffa mig och Daniel under tiden hon varit inlagd. Mötet på BUP var hennes första permission. Pappa berättade att vi stabiliserat oss och att vi började må bättre. Mamma och pappa klagade på att socialförvaltningen inte polisanmält mormor när de fått reda på hennes misshandel av mig och Daniel. Mamma kritiserade Ing-Marie Ranström för att I-M Ranström hade informerat henne om att socialtjänsten hade en skyldighet att polisanmäla om förälder misshandlade sitt barn, då det fick mamma att vara tyst och inte berätta. Ing-Marie Ranström klargjorde att det var verksamhetsledare Per Söderbergs beslut huruvida polisanmälan skulle göras, både mot mormor och mamma eftersom hon också erkänt misshandel av oss. Pappa sade sig se ett ”ljus i tunneln” och ansåg inte att socialtjänsten behövde fortsätta sin utredning. Se 34.

Mamma pratade under denna tid mycket med psykolog Anders Eliasson om den skuld hon kände till att hon utsatts för sexuella övergrepp, då hon menade att hon hade en del i varför det hänt.

I slutet av april 2000 var pappa på ett enskilt samtal på socialförvaltningen där han träffade Ing-Marie Ranström. De diskuterade polisanmälan mot mamma och mormor. Pappa ville inte att mamma skulle polisanmälas, då han ansåg att hon fick bra hjälp från psykiatri vid tidpunkten och att hon nu var ärlig och hjälpsökande. Han ansåg i stället att det var mormor som var ett hot mot oss. Dock påpekade han att det var viktigt att allt om mamma och vad hon gjort mot mig och Daniel dokumenterades i fall hon skulle få ett återfall av sin psykiska sjukdom. Se 34.

Det var nu mordhotet från mammas bror Christer Widegren ägde rum, då han först själv ringde till pappa och sedan lejde en person vid namn Patrik som ringde och sade att han skulle komma och skjuta pappa. En anmälan upprättades och Christer förhördes av Sune Frisk, senare ordförande i socialnämnden där han ett antal år senare beslutade om mitt och Daniels LVU. Anmälan lades senare ned, trots att Christer Widegren erkände att ”orden föll olyckligt”. Se **35**. Den händelse där mamma ska ha blivit utelåst och bott hos honom i några dagar rörde sig om en händelse där mormor skickade 10,000 SEK var till Christer och mamma efter att misshandeln av oss och mammas barndom började komma upp i ljuset. Pappa ansåg att det var blodpengar och var mycket besviken på att mamma mottagit dessa, och det blev bråk mellan honom och mamma om det hela varpå hon åkte iväg till Christer som alltså bodde några kilometer från vårt hem.

I ett samtal med psykolog Anders Eliasson den 3 maj 2000 pratade mamma om Christers hot. Hon uppgav då att det kändes skönt för henne att ha polisanmält sin bror, då det av henne sågs som en markering mot dem att hon inte fann sig i att behandlas hur som helst, att hon kunde stå upp för sig själv. Se **31.9**. I ett annat samtal några dagar senare sade mamma att hon såg den psykiatriska avdelningen som en ”respit” undan alla som jagade henne. Se **31.10**. Den 8 maj 2000 dök mormor Marianne Marcusdotter Petterson upp vid psykiatrin i Karlstad, oanmäld, och krävde att få träffa mamma. Mamma fick panik, och psykiatrin fick ringa till pappa så att han akut åkte till Karlstad och hämtade mamma som släpptes ut genom en bakdörr för att hon skulle undslippa situationen. Jag och Daniel fick följa med på detta då det var så pass brådsakande att pappa inte kunde ordna barnvakt. Jag minns att mamma var mycket upprörd, och att jag såg mormor vanka av och an på trottoaren framför psykiatriska mottagningens byggnad när vi åkte bort från platsen.

I samtal med Anders Eliasson dagen efter, berättade mamma att hon kände sig mycket arg eftersom hennes släkt fortsatte med sitt beteende, och att hon inte förstod hur de kunde göra så. I slutet av samtalet diskuterade de ett framtida samtal, mamma tog då upp frågan om pappa skulle närvara på mötet, vilket Eliasson svarade nekande till. När nämnda behandlingsmöte ägde rum deltog Eliasson, öl Peter Lewin samt en sköterska vid namn Unni. Mamma pratade även vid detta tillfälle om hur jobbigt det var för henne att hennes släktingar inte lämnade henne ifred, samt att det blev att pappa fick ta konfrontationerna och därmed blev ”boven i dramat”. Lewin uppmanade mamma att hon själv skulle kontakta sin familj och säga åt dem att lämna henne ifred. I övrigt uppgav mamma att hon fortfarande inte klarade av att själv ta hand om mig och Daniel. Se **31.11**.

Den 4 juni 2000 ringdes det ett anonymt telefonsamtal till den psykiatriska mottagningen om att pappa höll mamma inlåst någonstans och var elak mot henne. Personen hänvisades kontakta socialtjänsten eller pappa själv. Se **31.12**.

I början av juni tilläts mamma permission, och innan denna hade hon informerats om den psykiatriska

mottagningens planering om att hon snart skulle skrivas ut från slutenvården då hon inte utnyttjade de samtalskontakter som erbjöds där. Den 8 juni återvände hon till avdelningen med pappa som skjutsat henne. Hon uppgav då att hon inte klarade av att vara hemma, att hon skrikit rätt ut och yttrat suicidtankar. Jag och Daniel hade cyklat hemifrån då vi blivit rädda för henne. Några dagar senare önskade öl Peter Lewin prata med mamma, men hon vägrade till en början och krävde att pappa skulle vara med vid ett samtal med honom. Peter Lewin gick då och pratade med henne ändå, och frågade bl.a. vad som hände när mamma fick det som pappa kallat för psykos. Mamma beskrev då att ångesten steg, hennes inre blev ett kaos, och hennes hörsel försvann samtidigt som hon kunde skrika rakt ut. Peter Lewin antecknade att det kunde röra sig om vad han kallade för en ”mikropsykos”. Han diskuterade också möjligheten till ett möte med socialtjänsten, men det vägrade mamma gå med på. Hon ansåg sig inte förstå vad hennes psykiska mående hade med socialtjänstens inkoppling angående mig och Daniel. Se **31.13** och **31.14**.

I slutet av juni skedde ett samtal där pappa, mamma, kontaktperson Gunnel och öl Peter Lewin deltog. Mamma och pappa berättade då att det varit lugnare under mammas permission efter det senaste utbrottet, men att de båda ansåg att slutenvården var en trygghet ifall mamma skulle bli sämre igen. Mamma gav här pappa full tillgång till all information om henne hos psykiatrin, vilket antecknades i journalen. Trots detta har hon vid senare tillfälle påstått att pappa stulit hennes psykjournal. Resultatet av mötet blev att mamma skulle skrivas ut och återinläggas i slutet av juli, hon skulle också få en ny behandlande psykolog, Maj-Britt Björn Persson. Se **31.14**.

Vid mammas återinläggning i slutet av juli/början av augusti 2000 hade en vikarierande överläkare ansvaret för henne, Dorte Cohn. Det fungerade illa mellan henne och mamma, något som inleddes med att Cohn vid deras initiala samtal frågade mamma om hur hon tänkt kring återgång till sitt jobb. Mamma blev mycket upprörd över att denna fråga ställdes, då hon ansåg att det inte ens behövde nämnas när hon mådde så pass dåligt.

Den 14 augusti 2000 ringde pappa till socialtjänsten i Filipstad. Dagen efter fick han prata med verksamhetsledaren Per Söderberg. Pappa berättade att mamma kommit från en permission från psykiatrin i Karlstad och skrämt oss barn. Hon hade sparkat på dörrarna och skrikit etc. Pappa uttalade till Per Söderberg att han ansåg att mamma ej borde få permissioner eftersom hon en vecka tidigare hade uttryckt självmordstankar på psykavdelningen. Pappa ville få råd och hjälp och Per Söderberg förmedlade kontakt till BUP. Se **36**.

Samma dag ringde pappa till psykiatrin i Karlstad och fick tala med Dorte Cohn, läkaren som mamma ej kommit så väl överens med. Han framförde samma sak till henne, men Dorte Cohns ställningstagande var att mamma inte var suicidbenägen och att det var lämpligt för henne att få permissioner. Pappa menade att mamma borde omhändertas enligt LPT p.g.a. sina suicidplaner, något som Dorte Cohn inte höll med om då

hon ansåg att mamma ej var suicidbenägen alls. Se **31**. Han skickade också ett brev till mamma där han på grund av att vi barn blivit skrämda av henne, och att hennes umgänge med oss behövde ske under andra former än hembesök från henne så länge hon var sjuk. Han föreslog henne att kontakta socialtjänsten och be dem om en kontaktperson. Se **37**.

Pappa sände även ett brev till dåvarande klinikchefen vid psykiatri i Karlstad, Carl Otto Svärd, där han beskrev bl.a. att mamma skrämt oss barn, hur hennes permissioner sett ut och om hennes nyligen uttryckta suicidplaner. Han hävdade också att Dorte Cohn vid samtalet hävdade att mamma inte hade någon journal för Dorte Cohn att läsa vid psykiatri. Han avslutade med att han var mycket orolig för mammas hälsa och att hans önskan var att hennes hälsa skulle förbättras och att hon skulle få adekvat vård. Se **38**.

I BUP:s journalanteckningar står det att pappa ringt deras jourhavande sjuksköterska samt familjeassistent Inge Gustafson den 11 augusti 2000. Det framgår inget innehåll i de samtalen. Inte förrän Per Söderberg kontaktat BUP den 16 augusti 2000 står det om förnyad kontakt och vad den innehöll. Pappa berättade då för Inge Gustafson att mamma kommit oanmäld till gården den 10 augusti och haft ett förvirrat och hotfullt beteende mot oss barn. Jag och Daniel mådde dåligt efter detta. Han berättade också att det skett tre besök tidigare under sommaren och att ej heller de besöken varit odramatiska. Pappa sade sig vara orolig framförallt för Daniel inför att han snart skulle börja skolan igen. Inge Gustafson bokade in ett besök dagen efter (17 augusti 2000). Vid det besöket finns noterat att Daniel och jag visade ledsenhet och rädsla i kring besöket från mamma. Pappa skulle kontakta BUP igen vid ytterligare behov av krisstöd. Se **22.6**.

Den 28 augusti skickade pappas advokat, Lennart Olsson, ett brev till Per Söderberg på socialförvaltningen. Han menade att Per Söderberg snarast måste kontakta BUP för att ge dem direktiv om en utredning av mig och Daniel med grund i den misshandel vi utsatts för. Se **39**.

I slutet av augusti 2000 genomförde psykolog Jan-Erik Olsson ett test på mamma efter remiss från Maj-Britt Björn Persson. Hans slutsats blev i huvudsak att mamma hade anknytningsproblem, var starkt sårbar för stressfaktorer med särskild benägenhet att reagera depressivt, hade en narcissistisk självbild. Han ansåg också att suicidrisk var något som borde beaktas, på grund av mammas personlighetsproblematik. Han avslutade med att tre viktiga faktorer i mammas behandling vore kontinuitet, struktur och förutsägbarhet. Se **31.18** samt **31.19**.

Sista journalanteckningen jag har tillgång till från psykiatri i Karlstad är skriven 31 augusti 2000 av Dorte Cohn. Mamma berättade då i telefonsamtal att hon hade en egen lägenhet och att hon varit där under två ”heltidspermissioner”. Om hon hade kontakt med oss barn ville mamma inte diskutera med Cohn. I övrigt ville mamma läsa igenom sin psykjournal.

7 september 2000 kontaktade pappa BUP igen med önskan om krisstöd för mig. Jag hade gråtit i flera timmar och pappa hade inte lyckats trösta mig. Vi fick träffa Marie Ohm Hedlund, dåvarande klinikchef på BUP i Karlstad. Det visade sig efter en stund att anledningen till mitt mående var att jag krävt av pappa att han aldrig skulle prata med mamma mer, och när han inte kunde lova det utbrast min förtvivlan. Vid samtal med mig och Daniel berättade jag att jag var rädd för att gå ut, att mamma varit väldigt arg och sett ut som ett monster. Daniel uttryckte att mamma var som en hemsk film på TV. Vi berättade båda att vi slagits av mormor och mamma. Vid enskilt samtal med pappa uttryckte han en maktlöshet och oro över vårt mående, samt en oro för att mamma inte fick tillräcklig hjälp med sitt psykiska mående.

Samtalet avslutades med att BUP skulle undersöka bl.a. om anhöriga kunde ha ett samarbete med psykiatrin där vi meddelades varje gång mamma fick permission, samt att man inom BUP skulle ta kontakt med sitt team som behandlade barn som utsatts för våld. Se 22.7 och 22.8.

Den 12 september 2000 skrev mamma ett kort brev till pappa från psyket där hon tackade för att han fanns vid hennes sida. Se 40.

Senare samma månad, 28 september 2000, skedde ett uppföljningsbesök. Pappa berättade då att mamma skrivit ut sig från psykiatriska mottagningen och att hon bodde i Filipstad i sin bostad, samt att han skulle försöka ordna så att hon kom på Daniels stundande födelsedag den första oktober. Överläkare Lena Johansson sade till mig och Daniel att mammor och pappor måste bestämma saker som barn inte vill, som svar på att vi inte ville träffa mamma. Se 22.8 samt 22.9.

19 oktober var Daniels födelsedag förbi och vi var till BUP på samtal igen. Närvarande var jag och Daniel, pappa, överläkare Lena Johansson, familjeassistent Inge Gustafsson, AT-läkare Josabeth Hultberg. Jag och Daniel berättade då om rädsla för mamma, det hade varit mycket högljutt på födelsedagen och Daniel blev sömlös av oro. Jag uttryckte återigen rädsla för att mamma skulle komma, och när jag hade gått ut så hade mamma kommit och min rädsla intensifierats. BUP noterade under samtalet att Daniel visade mer känslor medan jag var lillgammal i mitt beteende. BUP påtalade att även om man blir rädd och det är jobbigt så kan man längta efter sin mor, varpå jag bestämt hävdade att jag inte längtade efter mamma. BUP noterade i sin journal att bedömningen är att kontakterna med mamma gör Daniel ledsen och att de inte sker på ett bra sätt, och att jag är rädd för mamma samt har svårt att hitta någon positiv uppfattning om mamma. Pappa var inte nöjd med de förslag BUP kom med under detta möte, utan ville att vi skulle få stöd av gruppen som tar hand om barn som varit utsatta för våld, vilket föreslagits av verksamhetsledaren Marie Ohm Hedlund vid tidigare besök på BUP. Se 22.9 samt 22.10

Den 8 december 2000 skrev mamma brev till pappa. Det gick ut på att hon ville flytta in hos honom igen, och att hon bad om ursäkt. Att hon mådde så fruktansvärt dåligt, och att hon inte kunde vara stark utan

honom. Hon skrev också ”se inte ner på mig om jag blir inlagd igen” [detta överensstämmer inte med det hon senare sagt om att pappa skulle ha varit den som försökte få in henne på psyket och manipulerade vården, min anm.] Se **41**.

I ett annat odaterat brev skrev mamma om att hon ångrade sig så för att hon flyttat, och att hon önskade att pappa hade sin fars hus (där mamma fick bo i början av separationen). Detta överensstämmer inte med det hon senare sagt om att pappa tagit sönder brevlådan vid det huset så att hon ej kunde bo kvar. Se **42**.

Under tiden mamma var inlagd på psykiatri skickade hon ett stort antal sexbrev hem till pappa. Ett exempel är **43**. Längre fram skulle mammas psykolog i förhör med polisen år 2005 påstå att det inte var troligt att mamma utnyttjat mig sexuellt då mamma hade problem med att ha sex, vilket alltså inte överensstämmer med nyss påvisade exempel.

Mamma skrev också en del anteckningar under tiden på psykiatri, bl.a. där hon nämnde sin mammas övergrepp och hur hon kände. Se **44**.

I ett annat brev till pappa under mammas tid på psyket i Karlstad bad hon honom om att komma till henne, hon klarade sig inte utan honom och hon var ”beroende” och ”besatt” av honom. I slutet skrev hon också sin psykolog Maj-Britt Björn Perssons nummer och bad pappa ringa och prata med henne. Se **45**.

2001

Den 18 januari 2001 skrev mamma en anmälan till landstingets förtroendenämnd angående den psykiatriska vård hon fått. Hon ansåg att hon inte fått den hjälp hon borde, att hon inte tagits på allvar. Hon skrev också om ett möte hon haft med en dr Annersand, där en väninna och anhörig till henne varit med, vilket var Anita Supponen (som kommer att skrivas mer om längre fram i denna sammanställning, hon är ett av mammas huvudvittnen och har bl.a. påstått att hon aldrig uppfattat att mamma skulle ha någon form av psykisk instabilitet). På det mötet hade mamma berättat att hon slagit oss barn, tappade tid och rum, blev psykotisk, inte levde i verkligheten och att hon hade suicidplaner. Hon hade inte fått den hjälp hon förväntat sig, läkaren hade blivit arg och gått ut när Anita Supponen frågat vad det fanns för hjälp för sådana som slår sina barn, då hon ansåg att det var viktigt att mamma fick träffa oss barn. Se [46](#).

Mellan slutet av mars till slutet av april 2001 erbjöds jag och Daniel tre krisbehandlingssamtal på BUP hos kurator Sylvia Hermansson och läkare Maria Fernström. I journalanteckning 2001-04-20 sammanfattas dessa samtal, och det noteras att jag genom samtal och bild uttryckt händelser där jag bevittnat familjevåld. Se [22.11](#)

I ett brev skrivet från mamma till pappa den 20 mars 2001 framgår det att det var mamma själv som skaffat sin lägenhet [hon har senare hävdatt att pappa kastade ut henne och tvingade henne att skaffa lägenhet för att det skulle se ut som att de ej längre bodde ihop, min anm.], och att hon brutit med sin släkt och att det varit en befrielse för henne. Det står också att hon verkligen ”lider” över det hon gjort. Det står också att mammas psykolog Maj-Britt Björn Persson bjudit in pappa på samtal [vilket inte överensstämmer med att Maj-Britt Björn Persson senare, i förhör till mammas fördel, påstått att pappa försökte ta över mammas behandling]. Se [47](#)

I april 2001 finns nedskrivet i ett arbetsmaterial på BUP att personer som jag inte tyckte om var mamma, och vad jag inte tyckte om att göra var att bråka samt vara med mamma. På vad jag skulle vilja ändra hade jag svarat att pappa inte skulle vara ihop med mamma. Det finns beskrivet att vi åkt på semester till Danmark, kusten och Lund, att det tidigare varit mamma och pappa som bestämt i familjen men att det nu var pappa. Jag hade uppgett att jag bestämde om vad jag ville göra och när jag ville leka med min bästa kompis, Rosalie. Under ämnet vad man i vår familj bråkade om uppgav jag att mamma bråkade om att hon skulle ha oss. Se [48](#).

I maj 2001 skrev mamma brev till pappa om att hon inte orkade leva utan honom, grät hela dagarna för att hon saknade honom så, var beroende av honom och att hon var förtvivlad över det hon gjort. Hennes högsta önskan var att få komma hem och vara pappas, etc. Se [49](#).

Mamma gick fortfarande hos sin psykolog Maj-Britt Björn Persson vid den här tiden, och på grund av de rykten som bl.a. mammas bror Christer Widegren spridit om pappa, så skrev M-B Björn Persson ett intyg om att de problem som föranledde mammas psykkontakt inte berodde på pappa, utan att han agerat som ett stöd för mamma. Se **50**.

I augusti 2001 började jag skolan. För att kunna ta mig dit skrev min dåvarande läkare Joanna Jensen ett intyg för att jag skulle få skolskjuts, då jag fortfarande hade stora problem med mitt högra ben efter misshandeln. Se **51**.

Under 2001 ritade jag och Daniel en del hos BUP. Teckningarna föreställde att mormor och mamma slog oss, att mamma stod med gevär mot pappa, att mamma men inte vi andra i familjen såg ut som ett argt monster. Jag har samlat teckningarna i **52**.

2002

I februari 2002 inleddes en ny utredning på socialtjänsten i Filipstad, efter att en anmälan inkommit från skolledningen där de ansåg att jag och Daniel för illa genom att ej vara i skolan. Se den separata skrivelsen om skolkonflikten.

Under utredningens gång inkom en anonym anmälan, där anmälaren hade misstankar om att vi för illa p.g.a. att pappa skulle ha en sjuklig maktkontroll, att vi inte tilläts kontakt med yttervärlden då den var hotfull och sexfixerad etc. Se [53](#). Några underbyggande uppgifter bilades ej.

I mars 2002 anmälde mamma och pappa socialtjänsten till Länsstyrelsen. I korthet gick anmälan ut på att socialen i sin utredning sökt lägga över vårt dåliga mående av skolproblemet på hemmiljön, att socialen inte anmält mormors misshandel av oss, att socialen inte hjälpt till på ett adekvat sätt ur perspektivet att mamma var psykiskt sjuk, att socialsekreteraren Nan Carlsson agerat på ett sätt som uppviglat till konflikt mellan mamma och pappa, att pappa bett socialen ge BUP direktiv till en misshandelsutredning – vilket de underlät att göra – men i slutet av utredningen fick pappa skulden för att kontakt med BUP ej tagits, samt att socialtjänsten tagit vår mormors försvarsbrev gällande misshandeln i akt och lagt stor vikt vid utan att undersöka sanningshalt. Notera även pappas och mammas olika adresser. Se [54](#).

I maj avslutade socialtjänsten sin utredning. I början av utredningen citeras BUP:s anmälan, vilken innehöll oro över en sexualiserad miljö på Nordmarks skola, och att de ville att socialtjänsten skulle utreda den miljön. Slutsatsen i utredningen blev att vi inte för illa i hemmiljön, men att skolgången borde ordnas snart för vårt välbefinnandes skull. Hur miljön var på Nordmarks skola utreddes inte. Se [55](#).

Den 16 augusti 2002 skrev mamma ett brev till pappa där hon berättade att hon mådde hemskt dåligt, och att hon brukade åka förbi pappas gård och sätta sig på trappan eller verandan om han och vi inte var hemma, och att det kändes som att han och vi var döda. Hon nämner också Maria, en bekant till pappa (och oss) som bodde i Nordmark. En svartsjuka framgår i texten kring Maria – *”Maria är i alla fall lyckligt gift med Ivan, men behöver timplånga samtal med dig.”* Hon nämner också en annan kvinna, Anita, i samma sammanhang. Mamma skrev vidare att hon var delen i hennes och pappas förhållande som blev ”beroende”. Det står också att mamma hade önskat att hon och pappa kunnat vara mer själva utan oss [detta överensstämmer inte med det som mamma senare påstått, att hon endast gick tillbaka till pappa hela tiden för att få vara med oss, min anm.] Hon skriver också antydningar om att hon behövt mer sexuell stimulans [vilket ej heller överensstämmer med hennes psykologs hävdan år 2005 att mamma hade problem att ha sex vilket skulle ha varit en anledning till att mina anklagelser mot henne enligt psykologen ej var troliga, min anm.] Se [56](#).

I slutet av 2002 avslutade vår kurator på BUP, Sylvia Hermansson, sin tjänst på BUP. Detta var mycket jobbigt för mig och Daniel då hon fungerat som ett visst andningshål för oss, och vi hade under en längre tid byggt upp ett visst förtroende för henne. Jag skrev ett brev till henne vid sista samtalet. Se 57.

Den 28 oktober 2002 var mamma till sin psykolog Maj-Britt Björn Persson för att läsa igenom och godkänna ett utlåtande skrivet av psykologen. I det står att mamma ville ha utlåtandet för att stärka sin självkänsla, samt som ”motvikt” mot den ryktesspridning som pågick där det bl.a. sades att pappa hjärntvättat mamma till psykisk sjukdom. Det står att mammas första kontakt med Maj-Britt Björn Persson var 2000-07-31, och att det snart framkom att mamma varit utsatt för sexuella övergrepp under uppväxten, samt att mamma berättade om psykisk ohälsa som sträckte sig ända bak till fyra- femårsåldern. Anledningen till att mammas situation var kaotisk vid denna första kontakt med Maj-Britt Björn Persson var att mormors misshandel av Daniel framkommit, då det enligt mamma triggade igång minnen från hennes egen barndom, och hon började först minnas sexövergrepp begångna mot henne av hennes morbror, men sedan även av hennes mamma och pappa. I det kaoset ville mamma vara ifred från sin släkt, och satte sin tillit till pappa. Hennes släktingar accepterade inte det, pappa blev mordhotad och deras förföljelse skapade stora problem i skolan för oss barn.

Vidare står det att när socialtjänsten i Filipstad ville polisanmäla mormor för misshandeln av oss så kände mamma lojalitet till mormor och motsatte sig därför en polisanmälan. Mamma hade förnekat för sig själv allvaret i våld mot barn, då hon själv vant sig vid det under sin uppväxt. Mamma hotades av socialtjänsten att polisanmälas om hon inte tog avstånd från oss barn. Efter att mormors misshandel av Daniel hade mamma också plötsligt börjat minnas att mormor slagit även mig vid ett års ålder, och att det var det som orsakade min benskada. Mamma kände sig kränkt över sina släktingars förtal, och det hade vid tidpunkten dessutom eskalerat genom att hennes bror Christer Videgren sagt till hennes och pappas vänner/bekanta att de skulle råka ut för obehag om de inte slutade umgås de två sistnämnda. Mormor hade också skickat runt ett brev där hon smutskastat mamma och pappa.

Avslutningsvis intygade Maj-Britt Björn Persson att mammas problematik berodde på en traumatisk uppväxt med sexuella övergrepp, och att det var svårigheter som grundlagts innan mamma träffade pappa. Mamma hade under behandlingen gått från att vara rädd och ängslig till att klarsynt kunna stå på sig och göra sig hörd. Se 58.

2003

I februari 2003 insände skolledningen en anmälan till socialtjänsten med anledning av att vi inte varit i skolan på lång tid. Socialtjänsten talade därför med fil. Lic. Jur. Kand. Karin Strömberg Lind som utrett vår skolsituation (se den separata delen om skolkonflikten). I minnesanteckningar från socialtjänsten skrivna av socialsekreterare Anita Öhrn finns bl.a. att läsa att Karin Strömberg Lind ansåg att vi vid tidpunkten hade kontakter med andra barn och att Daniels och min kunskapsnivå låg bra till. Hon ansåg också att vi hade extra god anknytning till pappa, samt att han stod för en god undervisning för oss. Se **59**. Socialtjänsten ansåg att ingen utredning behövde startas efter att de samtalat med pappa, Länsstyrelsen och Karin Strömberg Lind. De konstaterade i sitt beslut att pappa tillgodosett vårt behov av undervisning samt att vi hade ett fungerande umgänge med kamrater. Se **59**.

Under första hälften av 2003 slutade mamma att gå till sin psykologmöten, varför behandlingen av henne avslutades. Se **60**.

Under denna tid fram till 2005 fortsatte mamma att komma hem till oss och pappa på Limkullen. Hon åkte med oss på olika aktiviteter när hon var i något lugnare stadium, och sov över till och från. Hon utnyttjade mig och Daniel sexuellt samt misshandlade oss när pappa inte var i närheten.

2004

I november 2004 skrevs en promemoria hos Polisen i Filipstad med anledning av att de varit till Limkullen i ett delgivningsärende om skolan. Mamma hade öppnat dörren. Polisman Lars Bloom skrev i denna promemoria att han fått uppfattningen att hans medföljande kollega, Lennart Johansson, och mamma kände varandra. Det är ett av flera dokument som påvisar mammas myndighetskontakter inom Filipstads kommun. Se 61.

Jag har samlat bilder tagna mellan år 2000 och 2004. Se 62.

2005

I en dagbok med början den första januari 2005 beskrev jag som tioåring en del av mina tankar och känslor över allt som skedde det året. Denna dagbok styrker delvis Daniels och mina anklagelser mot vår mamma, men den är också viktig ur en annan aspekt – mitt sätt att uttrycka mig. Den innehåller samma vuxna, abrupta språk som mina andra skrivelser samt muntliga redogörelser senare innehöll. Den speglar också hur lillgammal jag var redan vid tidpunkten för den första polisanmälan av mamma och liknande viktiga skeenden. Dagbokens innehåll styrker också att jag och Daniel lämnade Limkullen och hade kamrater, ett umgänge utanför familjen.

8 januari 2005 noterade jag kort: ”Mamma bråkat, som vanligt...” Se [63.6](#).

Några dagar senare, 13 januari 2005, skrev jag: ”P.S. Kommer ej skriva om M:s besök mer... vill ej veta. Varför: min ensak. D.S.” Se [63.9](#).

Den 17 januari 2005 skrev jag: *”Mamma har bråkat som vanligt. Det gör hon väldigt ofta. En gång sa hon bl.a. att hon skulle skaffa andra barn. Nåja, i natt klockan fem vaknade jag av att mamma högljutt skrek. Jag fick ligga hos pappa och det blev meningen att hon skulle sticka härifrån på morgonen. Men hon ligger och sover i soffan när jag kommer ner. På förmiddagen ber jag pappa att det inte ska bli som vanligt: att pappa säger till henne att åka men att hon ändå får vara kvar. Han säger att det inte ska bli så. Och vad händer sen? HON FÅR STANNA!! BESÖKET AVSLUTADES EJ!*

När jag pratade med honom om det så sa han att hon hade lovat att inte göra såhär mer, och att hon mådde bättre om hon fick vara här och träffa oss. Åh, om han bara visste... om han bara visste sanningen vad hon gör mot oss när han inte är med... men nu är jag sur... Melinda!” Se [63.11](#) och [63.12](#).

Dagen efter: *”Jag är nog inte lika sur längre, men i natt var jag stensur. Mamma kom in i mitt rum och letade efter en film kvart över tre på natten, och jag vaknade förstås. När hon gått låg jag och tänkte på allt och blev så arg att jag grät och kunde inte sova förrän halv sju. Snacka om att vara sur! Hur som helst, nu är jag bara lite sur.”* Se [63.12..](#)

Den 23 januari skrev jag, i sammanhanget att mamma och jag bakat bullar, att jag hatade att vara med henne. Se [63.15](#).

4 februari 2005 började Daniel berätta för pappa om vad mamma hade gjort mot oss, framförallt den psykiska misshandeln, men även delar av den fysiska. Det blev upprinnelsen till en mycket traumatisk kväll där pappa till sist sade till mamma att hon inte fick komma hem till oss igen. Hon misshandlade mig med en

sko, varpå Daniel sprang ut på gårdsplanen, och blev jagad av henne för att bli påkörd av pappas bil med mamma bakom ratten. I min dagbok skrev jag om händelsen på följande vis.

*”I går brakade det lös. Mamma bråkade som fasen!! Hon ändrade först röst som till ett monster, och slog mig sedan i pannan med en klacksko!! GUD(!) vad ont det gjorde!!! Pappa tog hand om mig (Daniel hade sprungit ut), och då blev det ett himla hallå ute på gården, och pappa öppnade dörren (allt hände i hallen). Vi gick ut och fick se mamma KÖRA PÅ DANIEL!!!!!! Hon siktade in sig på honom och trampade ner botten!!! Daniel blev träffad på knäna!! Hon sa också att hon skulle gå dit hon hörde hemma, på andra sidan vägen (=Christer)!!! Ensamma nu. Melinda P.S. Det är svårt att fatta allt detta.” **63.21.***

Fyra dagar efter allt skedde skrev jag: *”SÅÅÅÅ skönt att slippa dom där besöken!!!! Jepp. Men det känns ändå oroligt för hon har ju hotat med det ena och det andra..... så man får se hur framtiden utvisas... ja. Inte mycket man kan göra åt det inte... M.N. P.S. Jag har glömt att skriva det här; det har varit så mycket... men när pappa stod ute på trappan vrålade mamma till och tog upp två nävar sten och skulle kasta på honom!!! D.S. (!)”*

Dagarna gick, och jag skrev om allt möjligt, TV-program, att jag ville klippa håret, att vi mätte bättre av att slippa tänka på att mamma skulle vara hemma hos oss, o.s.v. fram till 16 februari. Då skrev jag: *”Idag kom jag att tänka på allt Hon har gjort... alla slag... alla incesterna... jag orkar nog inte längre. Jag måste nog berätta för pappa snart... men om hon kommer tillbaka då kan hon ju göra illa oss igen? Daniel har ju visserligen berättat lite redan... den dagen som hon körde på honom... men vet jag bara säkert att hon inte kommer på fler besök, så... M.N.”* Se **63.26.**

I ovan dagboksanteckning använde jag uttrycket ”incesterna” för att beskriva mammas sexuella övergrepp. En sak som mamma hävdar visar att jag och Daniel ljuger om hennes övergrepp, är att vi använt ordet incest. Hon har påstått att det ska vara ett inlärt ord som pappa sagt åt oss att säga. Min formulering i dagboken talar emot detta, då ett barn som lärts in ett visst begrepp och har blivit tillsagd ordagrant vad som ska sägas skulle inte använda ett så felaktigt ordval. Ordet incest lärde Daniel och jag oss via mammas journal som låg framme hemma långt innan denna tidpunkt (2005), där det av sammanhanget framgick vad incest innebar. Uttrycket sexuella övergrepp har jag inget minne av att vi sett eller hört någonstans. Incest var det ord som för oss beskrev vad mamma gjort mot oss.

17 februari skrev jag följande. *”Mår en aning bättre... känner som att jag skulle kunna strypa kärringjäveln (ursäkta språket, men när det gäller Henne finns det inga gränser, anser jag). Men jag väntar på klart besked... att hon ej får komma... M.N.”* Dagen efter: *”Var i Karlstad. Jag fick MYCKET kläder! Jättemycket! Tröjor, kjolar, byxor m.m. Jag är ganska säker på att det inte blir några fler besök, men jag väntar ett tag till. Tänk liksom om vi inte får något stöd från pappa?! Vem tusan då ska hjälpa oss?! Han har ju alltid*

*pratade bra om henne, det är det som gör mig osäker. Melinda!” Se **63.27.***

19 februari beskrev jag lättnaden över att börja berätta om vad mamma utsatt oss för. ”Idag sa pappa att nu får det vara nog. Inga fler besök!! Gode gud, tänkte jag och sedan bara flödade allt ur mig. Daniel berättade också. Det kändes sedan som att ett gift tömts ur mig, som om jag bärt på en stor, gigantisk jättesten i alla år, och som jag nu slapp bära på. Det var som frihetens sekund! Den bästa stunden i mitt liv... M.N.”

Jag fortsatte skriva nästa dag. ”Det känns så ovant, att slippa ha den 'stora hemligheten' för sig själv. Att hon slog oss och hotade oss kunde ju ingen gissa – hon var ju RAR och GOD... jaa... nu skulle jag kunna ha ihjäl henne med mina bara händer...!!! Jag kan inte rå för ilskan... Melinda”. Se **63.28.**

Den 21 och 22 februari skrev jag lite kort om mina känslor, ”Ser faktiskt framtiden som ljusare nu... men ilskan växer sig bara större och större”, samt ”Jag kanske är lite tjugig, men jag är så glad att jag fått berätta!!!!”. Se **63.29**

Efter det som skedde i början av februari började mamma ringa på hemtelefonen i enorma mängder. En dag kunde det komma 70 samtal från henne. Den 25 februari skrev jag lite om detta i dagboken. ”Jag väntar... väntar... och väntar... När ska vi slippa hennes hysteriska telefonsamtal?!?!?! M.N.” Se **63.31.**

Mammas hot om att hon skulle bränna upp huset var något som satte sig hos mig och Daniel. Den 27 och 28 februari tycks jag ha tänkt extra mycket på detta. Möjligen hade mamma upprepat den typen av hot i något av samtalen. Jag skrev följande. ”NÄR BLIR JAG OCH PAPPA OCH DANIEL UPPBRÄNDA?! I MORGON? INATT? OM EN VECKA? OM 4 VECKOR? OM TRE MÅNADER? Suck!!! Man vet inte hur lång tid man har kvar... ungefär som cancer...” Nästa dag: ”Klarade oss inatt. Usch, hennes ögon när hon hotade med att bränna upp huset – eller tja, hon hotade inte – hon sa att hon SKULLE elda upp huset. Men ögonen... de var så ondskefulla – hela hennes inre exploderade i dem, var det som. Hemskt. Skrämmande. M.N.” Se **63.32.**
Den 3 mars noterade jag att vi i alla fall har en flyktplan om något skulle ske.

12 mars 2005 skrev jag om mammas sexuella övergrepp. ”Jag minns tydligare och tydligare om när Hon stoppar in fingrar i ändan på mig under täcket. Det är så otäckt!!! Jag vet att det är incest – det har jag sett en gång på TV för längesen. Det känns så konstigt. JAG har varit utsatt för det som jag tyckte var så fruktansvärt hemskt och sjukt...M.N.” Se **63.35.**

15 mars 2005 hade jag pratat med mamma i telefon, och skrev om det i dagboken. ”Pratat med mamma i telefonen. Hon sa mycket fult, bl.a. att jag, Daniel o pappa var sjuka och att hon skulle ringa till Karin så att vi skulle få hjälp (Daniel o jag), och när jag sa att jag inte ville ha henne som mamma så sa hon: ”Jag

vet det. Men när jag är borta så är jag borta för alltid.” Oj då, vad rädd jag blev! Hon är fånig! Varför skulle jag bli skrämmd av det?! Men hon är hemsk på samma gång – vem säger så till sitt eget barn?! Men jag känner ingenting, hoppas bara att hon sticker och aldrig kommer tillbaka. Melinda!”

Den 23 mars 2005 postade mamma ett kärleksfullt kort till pappa med en lättext i. Se 64.

Den 29 mars skrev jag flera sidor i dagboken. Nedan några utdrag.

”Åh nej!! Nu har det börjat igen.

Mamma är i Borlänge hos sin 'bästa vän' Britt-Marie Söderlind (en skitstövel det med, såklart). För några år sedan hjälpte Britt-Marie henne att försöka få oss, men när det skulle bli LVU tog mamma tillbaka allt hon hittat på om pappa. Allt hon vill med oss är att få sådant där bostadsbidrag eller vad det hette. Nu har hon börjat bråka om oss också, igen. Britt-Marie och Carina kommer säkerligen att ringa till socialen igen. Vad gör vi då? Ja, det kan man ju undra. Men om vi kommer till henne eller till ett fosterhem tänker jag kasta blomkrukor genom fönstren och bara skrika att jag ska till pappa, och rymma jämt nästan. /.../

När vi bodde hos Hans Lindberg för ett par år sedan var det nära att Daniel och jag blev omhändertagna igen. På grund av mamma – som inte är min mamma längre. Skolan är på grund av henne också. Eftersom Daniel sa till lärarna att mormor hade slagit honom så frågade de mamma. Vad sa hon? Jo, att Daniel bara hittade på och att det inte hade hänt. Precis som Bettina. Och då trodde ju förstås lärarna att Daniel bara var en dum och ovillig unge och det blev som det blev. Pappas ryggproblem är på grund av henne också!! Hon höll på och bråkade med pappa när han låg i sängen och hade ont i ryggen. Han sa åt henne jättemånga gånger att hon skulle sluta och gå därifrån, men hon bara skrek på. Då reste sig pappa för att få henne att gå, och brak! Ryggen var förstörd. Tack vare Carina. Och så mormor då. Jo, hon BESTÄLLDE stryk på Daniel. /.../ Blicken är mordisk, och hon har t.o.m. anfallit pappa när han låg i sängen som jag såg, och jag vet – hade hon haft en kniv i det ögonblicket hade Daniel och jag varit utan en pappa idag. /.../ Carina har sagt jättemycket fult och osant om pappa till Britt-Marie bl.a. att han kastade ner henne för trappan! Det är absolut inte sant!! Hon gick nerför den alldeles själv! Och hon säger till pappa att att Daniel behöver hjälp och att han (pappa) gör så att vi inte tycker om henne. Det är helt flängt! Alltid i vårt hus ska man vara ärlig och får ha en fri vilja. Man är en egen person och får tycka och säga precis vad man vill. Pappa arbetar inte mot mamma (usch, nu glömde jag skriva Carina igen!!), som hon alltid försöker få det till.

Daniel och jag tänker polisanmäla henne. /.../ Hon vill att hon ska kunna styra honom [pappa, min anm.], få honom rädd, få honom maktlös. /.../ Och pappa har börjat hata henne så, och han verkar inte alls älska henne längre, efter allt det här. Det känns jättebra – äntligen kan man slappna av en aning. Men så fort han säger något som kan betyda att hon kan få komma tillbaka protesterar jag vilt och mår dåligt, börjar tänka på det och lyssnar inte så noga på vad folk säger, och ofta håller jag på att börja gråta. Men jag biter ihop och försöker tänka positivt – att pappa bara var modstulen och så snart han har hittat en tjej så kommer det att vara bra. Men han har beslutat sig för att hon inte ska få komma hit något mer. DET

känns åtminstone lättat... skulle hon komma hit igen, så förlåter jag honom aldrig!! ALDRIG!!! Melinda!"

Se **63.42 -63.47.**

Den 18 april 2005 inleddes det som kom att resultera i nästkommande års tragedi(er). En skriftlig anmälan inkom till socialtjänsten i Filipstad från Britt-Marie Söderlind, en kvinna från Borlänge som mamma känt sedan barndomen men som Daniel och jag aldrig träffat (om inte en enstaka gång när vi var så pass små att vi inte minns det). Hennes anmälan gick ut på följande: Mamma hade blivit kuvad och fråntagen sin värdighet som kvinna av pappa. Mamma hade kommit till henne efter att pappa slagit och slängt ut mamma från huset, jag och Daniel hade bevittnat det. Mamma hade varit i sin lägenhet dagarna efter, och under den tiden skulle Daniel ha ringt och sagt obscena saker. Mamma hade bett B-M om att få komma till henne i Borlänge, varför mamma åkte dit och stannade där en tid. Jag och Daniel skulle vara rädda för pappa eftersom vi sett honom misshandla mamma.

Vidare skrev B-M att mamma fem år tidigare blivit utslängd av pappa medan vi såg på och då kommit till B-M i Borlänge. Mammas saker skulle då ha stått på "förstukvisten" under en lång tid och jag och Daniel såg dem. B-M hade pratat med pappa den sommaren och han hade sagt till henne att mamma var sjuk och falsk, men detta stämde inte enligt B-M utan mamma var endast ledsen och saknade sina barn. Mamma hade visat en stor rädsla för pappa, hade inte vågat säga vad hon tyckte och tänkte, och hade senare skrivit på en massa papper om mig och Daniel för att inte förarga pappa. Pappa hade under tiden mamma hamnade på psykiatrin smutskastat mamma hos olika myndigheter, och mamma hjälpte säkert till med detta, varpå B-M menade att det var märkligt att ingen inom myndigheterna sett mammas "tysta rop på hjälp". Mamma hade berättat för B-M att hon fått sova på madrass när pappa blivit arg på henne, och hon hade fått ha sina saker i plasticsäckar. B-M:s tes var att pappa gjorde detta för att visa att mamma var underlägsen honom.

B-M skrev också om att pappa under långa perioder varit sängliggande på grund av ryggskada. Mamma skulle under denna tid ha skött om pappa både dag och natt samt tagit hand om oss barn samtidigt. Mamma skulle ha sagt till B-M att pappa ofta var dåsig och frånvarande på grund av att han för sina smärtor använde medicinen Ketogan. Jag och Daniel skulle ha sett pappa somna med en kanyl i armen. Det var under de senaste två åren (2003 och 2004) som pappa skulle ha blivit mer och mer kontrollerande mot mamma, mig och Daniel. B-M skrev att pappa skulle ha förvägrat Daniel att sms:a med en flicka och undrat vad han skulle med henne till då hon inte var byxmyndig. Pappa skulle ha låtit oss läsa mammas journaler, och sedan kört oss till mammas väninna, Anita Supponen (mer om henne senare) där vi enligt B-M skulle sagt till Supponen bl.a. att mamma var psykotisk. Pappa skulle under denna tidpunkt suttit utanför huset och bevakat oss. B-M skrev också i sin anmälan om att pappa kört runt med oss tillsammans med en citat "asiatisk främmande kvinna som han visade upp för goda vänner". Daniel skulle sedan ha fått bekräftat i telefonsamtal med mamma att pappa inte haft sex med kvinnan. B-M informerade vidare om att hon var specialpedagog och

rektor. B-M ifrågasatte hur skolmyndigheterna kunde tillåta att ett barn mobbades av lärare och sedan inte blev trodd dessutom sedan förvägras sin rätt till skolgång. B-M ansåg att pappa förvägrade oss rätten till utveckling. B-M skrev också att hon starkt ifrågasatte samtliga myndigheter som varit inblandade genom åren, då hon menade att ingen undersökt hur jag och Daniel mått. Enligt B-M var mamma fullt medveten om att det var ett omhändertagande som behövdes för att jag och Daniel skulle få den hjälp de ansåg att i behövde.

Avslutningsvis konstaterade B-M i sin anmälan att hon sett mamma med hennes äldsta dotter, Cathrine Fagrell, och att mamma var en utmärkt förälder. Mamma hade enligt B-M tvingat sig kvar hos pappa och förnekat sig själv för att hålla kontakten med mig och Daniel. Min morfar, Carl Simm [som mamma hävdar har förgripit sig på henne sexuellt, min anm.], hade ringt till B-M medan han levde och sagt att de måste hjälpa mamma för att hon inte hade det bra. Se 65.

Samma dag som Britt-Marie Söderlinds anmälan ankom till socialtjänsten fick de även en skrivelse från Anita Supponen. Ett sammandrag av det hon skrev följer. Hennes skrivelse inleddes med att mamma ringt till henne den 15 april 2005 och varit ledsen för att hon av människor på stan fått reda på att pappa setts med en kvinna på ICA Kvantum helgen innan. Anita Supponen skrev om kvinnans etnicitet följt av en rad utropstecken. Supponen och mamma gick ned på gatan för att åka iväg och jag och Daniel kom då gående mot dem på gatan. Vi skulle ha anklagat mamma för att vara sjuk, och sagt att vi inte vill träffa henne när vi blivit vuxna heller. Supponen skulle ha sagt åt oss att sluta då vårt beteende skulle bli dumt för oss själva. Jag skulle då ha riktat mig mot Supponen och upprepat att mamma var psykiskt sjuk och att Supponen skulle sluta hjälpa henne. Mamma skulle sedan ha gått i väg till pappas bil som stod parkerad en bit bort och sagt något.

Vidare skrev Supponen att jag och Daniel kom hem till henne någon timme senare. Jag och Daniel skulle då ha anklagat mamma för att bråka med oss och ”prata skit” om pappa på stan. Supponen skulle då sagt till oss att hon inte hört mamma prata skit om pappa, men att mamma var ledsen nu eftersom pappa träffat en annan kvinna. Jag skulle sedan ha berättat om att jag mindes att Daniel slogs av mamma när jag var två år. Vi skulle ha anklagat mamma för att Daniels ben var förstörda efter att mamma försökt köra ihjäl honom, och hon hade inte hindrat mormor från att slå oss. Supponen skrev att hon gång på gång sagt att hon inte ville veta då det är vuxnas ensak när de var osams. Hon skulle ha avbrutit Daniel när han försökte säga något att hon inte vet mycket och inte vill lägga sig i. Jag skulle ha fortsatt berätta att jag läst mammas psykjournal och att det förelåg suicidrisk för mamma. Jag skulle också ha bekräftat för Supponen att jag visste vad ordet suicidrisk innebar. Jag skulle vidare ha sagt att mamma var lesbisk, och att hon sagt ”fy fan för karlar”. Supponen citat ”låter sig förstå” att det är samma sak som att vara lesbisk. Supponen skulle sagt till oss att det är konstigt att hon som jobbat med människor under lång tid inte sett att mamma vore så sjuk. Jag skulle ha försökt få Supponen att inte umgås eller hjälpa mamma, vilket Supponen bestämt skulle markerat att hon

själv valde. Jag skulle sedan fortsatt med att säga att jag ville att Supponen skulle hälsa till mamma att vi inte ville träffa henne eller ha kontakt med henne, att hon ej skulle ringa oss. Daniel skulle ha instämt i detta och sagt att vi var rädda för att mamma hotat med att hon skulle bränna ner huset. Supponen skulle ha avslutat med att säga att om vi ville ha kontakt med mamma igen så var det bara att vi kontaktade Supponen så skulle hon meddela det. Se **66**.

Några dagar senare, 22 april 2005, gick mamma till socialförvaltningen tillsammans med Anita Supponen för att göra sin egen anmälan. I den anmälan gav mamma sin historia om vad som skedde den fjärde februari, bl.a. sade hon att pappa skulle ha sparkat henne nedför en trappa, han skulle även ha slitit sönder hennes tröja. Verksamhetschef Per Söderberg var den som skrev ned hennes anmälan. Något anmärkningsvärt är att mamma sade att Daniel ställt sig framför bilen som hon tagit från pappa när hon skulle köra iväg men att hon trots det lyckades åka. Per Söderberg tycks inte ha frågat över detta alls, utan skrev endast ”Carina lyckades dock åka”.

Vidare innehöll mammas anmälan uppgifter som att hon återvänt till pappa efter den fjärde februari, men att hon 11 mars lämnat honom och oss och därefter ej återvänt. Pappa skulle på grund av sin medicinering sova mycket och till viss del förlorat sitt närminne, samt att hans doser skulle ha ökat. Daniel var resonabel, medan jag var mekanisk i mitt sätt mot mamma. Vi barn skulle ha sagt till mamma att hon var lesbisk, psykiskt sjuk och att hon hade samlag med pizzabagare. Daniel skulle ha hotat mamma att han skulle slå henne med baseballträ och att han skulle tända eld på huset. Mamma ansåg att pappa hade bra omsorg om oss barn men att vi var tvungna att ”tassa på tå” för att inte förarga honom.

Per Söderberg noterade också att pappa var ensam vårdnadshavare. Mamma uppgav vidare att jag och Daniel inte hade fått någon undervisning under de senaste 2,5 åren, och att hon stöttade pappa rörande skolgången. Se **67**.

En utredning inleddes hos socialtjänsten med anledning av anmälningarna, och utredare blev Rose-Marie Sundström, som kallades för en extern utredare och kom från Forshaga.

Den 23 april 2005 skrev mamma ett brev till pappa som är mycket viktigt ur mammas trovärdighetssynpunkt och som bör hållas i minnet när man tar del av hennes senare utsagor. I brevet skrev hon att hon saknar pappa, att det var något speciellt mellan dem och att hon älskar honom. Hon nämner att pappa har en ny kvinna och att det därför kanske är dumt av mamma att skriva till honom om sin kärlek. Hon skrev ”*Men det jag egentligen vill säga är att jag vill ha dig tillbaka och du är min*”. Hon skrev att hon hade ångest för att hennes trygghet, pappa, hade försvunnit. Se **68**.

I en promemoria skriven av polis Susanne Bråth 10 maj 2005 noteras det att hon dagen innan pratat med

pappa och därför skriver ned initial information i anmälan, och att pappa ringt till anmälningsmottagningen minst två gånger tidigare. När dessa samtal ägde rum står inte. I den inledande anmälan berättade pappa om att mamma var diagnostiserat psykiskt sjuk, att hon kört på Daniel, misshandlat oss båda och att det fanns starka misstankar om sexuella övergrepp framförallt mot mig. Det bestämdes att pappa skulle få komma in på ett förhör den 11 maj. Se **69**.

Ett tag innan detta, 2 maj 2005, åkte pappa med oss till sjukhuset i Karlstad för att dokumentera våra skador inför polisutredningen. Vi träffade Marina Åkerblom, och hon skrev ned vad vi berättade och dokumenterade synliga skador som ärr i min panna samt skrev en kort bedömning om Daniels knän. Se **70**.

För sammanhangets skull måste jag nu hoppa fram i tiden till 2009 då ett telefonsamtal mellan inspektör Susanne Bråth och Lena Hellblom Sjögren ägde rum. Sjögren var vid tidpunkten anlitad av socialtjänsten i Filipstad för att utreda vad som hänt i Daniels och mitt liv upp till den aktuella tidpunkten (mer om henne och utredningen i senare skede). Lena Hellblom Sjögren skrev ned anteckningar från detta telefonsamtal, och däri framgår det att Susanne Bråth fått höra från två andra poliser, Monika Hansson och Rolf Johannesson, direkt när hon tagit sig an ärendet att vår pappa var citat ”inte klok”, att han var psykiskt sjuk och att han var den ende som Rolf Johannesson under sin yrkeskarriär varit riktigt rädd för. De hade sagt till Bråth att om mamma var sjuk så var det pappa som gjort henne sjuk. De hade också sagt ”aldrig i livet” när de fick reda på anklagelserna mot mamma. Susanne Bråth yttrade sig vidare mycket starkt om sin övertygelse om mammas oskuld samt hur hon vid förhören med mig och Daniel ansåg att vi var som robotar m.m.

Susanne Bråth ville efter samtalet med utredaren inte godkänna sina uttalanden utan ville att hon skulle ges möjlighet att svara skriftligen, varför utredaren skickade skriftliga frågor. Men då ångrade hon sig och vägrade medverka till vad hon ansåg var utredarens försök att ”sätta dit” mamma för något som Bråth var övertygad om att mamma ej var skyldig till. Se **71**. Detta är naturligtvis oerhört anmärkningsvärt, och visar att Susanne Bråth helt tagit ställning för mamma och fullkomligt lämnat objektivitet och professionalism utanför ärendet.

Susanne Bråth har vid ett flertal tillfällen under de senaste åren kommenterat bilder på sajten Facebook av mammas särbo, Ingemar Martinsson, på anmärkningsvärda sätt. Exempelvis skrev hon den 1 oktober 2013 ”Åh, du läckra man! Du är vad amerikanarna skulle säga 'hot'!! ;)”. Oavsett om Susanne Bråth var bekant med Ingemar Martinsson när polisutredningarna var aktuella år 2005 eller om de lärt känna varandra genom utredningarna, så kan man starkt ifrågasätta professionaliteten och hur relationerna sett ut mellan mamma/hennes särbo och genom Susanne Bråth polismyndigheten. Se **471**.

Förhör med pappa skedde alltså 11 maj 2005. Han lämnade då handlingar om mammas psykiska hälsa,

hennes erkännanden som jag tidigare presenterat i denna sammanställning, tillsammans med brev som hon skrivit till honom m.m. Susanne Bråth var tveksam till att ta emot de handlingarna då hon menade att åklagaren skulle vilja begära in dem själv och hon visste inte hurvida pappa fick lämna ifrån sig mammas journal. Pappa hävdade då att det i journalen fanns nedskrivet att han hade fått tillåtelse att ta del av all information om mamma på psykiatrin. Vidare berättade han om samvaron med mamma, att han försökt hjälpa henne när hon mådde psykiskt dåligt, hur hon varit hans livs kärlek och att han kände sig grundlurad av henne, att det är som om hon vore flera personer i en. Han återkom flertalet gånger under förhöret om oron över att mamma hotat med att hon skulle bränna ned huset, vilket pappa såg som ett mycket reellt hot. Han berättade även om hur det gick till när han fick reda på att det pågått incest i mammas familj, då mamma började minnas sexövergreppen som liten så hade han börjat tvivla när mamma anklagade så pass många i sin familj. Han hade åkt till mammas far, Carl Simm, och berättat att mamma hade börjat minnas sexuella övergrepp. Carl Simm hade då reagerat kraftigt, fumlat med sitt cigarettpaket och tänt på fel sida av cigaretten han till sist fick upp. Pappa hade då fortsatt med att säga att mamma sade att det var hennes morbror Gösta som utsatt henne. Carl Simm hade då tagit ett djupt andetag, pustande blåst ut rök och blivit avslappnad. Pappa såg detta som en tydlig bekräftelse på att Carl Simm var skyldig och att mamma således talade sanning om samtliga. När mamma hade konfronterat mormor skulle mormor ha sagt till henne att hon fick skylla sig själv gällande övergreppen eftersom de skedde på grund av att mamma betett sig på ett visst sätt. Pappa uppgav att han efter att han börjat opereras för sina ryggproblem och kom hem sängliggande hade börjat inse hur sjukt saker fungerade i mammas familj, då vår mormor hade tagit över hemmet medan han var borta och bl.a. burit ut hans möbler och kastat saker som tillhört vår farmor.

Pappa uttryckte under förhöret besvikelse över att psykvården inte kontaktat honom när mamma erkänt vad hon gjort mot Daniel och mig, eller polisanmält. Susanne Bråth sade också i förhöret i samband med papperen som pappa hade med sig att hon konstaterade att mamma var sjuk, att det inte var svårt att se att det var en väldigt sjuk kvinna, att det var kraftiga diagnoser. Pappa varnade flera gånger för att mamma var manipulativ, att Susanne Bråth inte skulle vänta sig att mamma skulle sätta sig och erkänna direkt under ett förhör, och att mamma var otroligt duktig på att ”spela teater”. Efter frågor om misstänkta sexuella övergrepp mot mig utförda av mamma berättade pappa att mamma gått in och lagt sig hos mig i mitt rum flera gånger, och att hon sagt att hon somnat därinne. Pappa anhöll också om besöksförbud under förhöret, vilket Susanne Bråth skulle ordna blev sökt. Vid diskussion om målsägandebiträden till mig och Daniel uppgav Susanne Bråth att de tre kvinnliga målsägandebiträden hon räknade upp som alternativ handhöll nästintill alla ärenden av våld/sexuella övergrepp och liknande i Karlstad. I övrigt berättade pappa om olika händelser av misshandel. Se [72](#).

Inför polisanmälan hade jag och Daniel skrivit en varsin berättelse om mammas misshandel etc. och varför vi ville anmäla henne. Se [73](#) samt [74](#). Minnesangivelser gällande år och ålder i dessa och polisförhören har senare använts av mamma och de hon haft runtom sig i processen, som argument för att Daniel och jag

skulle ljuga. Det har ansetts vara uteslutet att barn kan minnas händelser så långt tillbaka som två års ålder, samt att felaktigt angivna tidpunkter i ett barns minne är märkligt. Faktum är att man som barn kan minnas så långt tillbaka, men desto äldre man blir, desto mer kan de blekna bort. Trauman eller positiva upplevelser är det som enklast fastnar i minnet vid så pass låg ålder. Bl.a. behandlade den kanadensiska dr. Carole Petersson detta i sin studie "And I was very, very crying': Children's self-descriptions of distress as predictors of recall" [s. 909-924, *Applied Cognitive Psychology* (2010), volume 24, upplaga 7, John Wiley & Sons, Ltd.]. För barn är det också svårt att tidsbestämma minnen då hjärnan hela tiden utvecklas och olika sinnen samt utvecklande förmågor påverkar hur pass bra vi minns olika saker. Ett barn som vid exempelvis sex års ålder kan ange sitt första minne från mycket låg ålder, kan några år senare uppge ett senare minne som sitt tidigaste, trots att barnet fortfarande minns det första och egentligen tidigaste minnet men inte kan ge en korrekt tidsangivelse. Det finns i dag väldigt mycket information och studier om detta, så jag har samlat en liten del som skrivits i ämnet. Se 75.

Något som också är värt att notera är mitt sätt att skriva vid denna ålder. Lillgammalt, aningen dramatiskt och utsvävande, precis som jag skrivit i övriga noveller och bokmanuskript som jag höll på med under den tiden. Detta har av mamma påståtts vara på grund av att pappa skrivit/dikterat våra skrivelser och vårt språk, men detta språk fanns bevisligen hos mig långt innan några processer drog igång, och har fortsatt under senare tids inlåsning etc.

Den 19 maj 2005 var jag och Daniel till Polisen i Karlstad och blev förhörda av Susanne Bråth. Senare har Daniel och jag av mamma och socialtjänsten påståtts ha betett oss som robotar under dessa förhör, att vi känslolöst satt och upprepade saker. Min uppfattning är att förhörens utskrifter samt videoinspelning motsäger detta och låter det vara upp till läsaren att själv bedöma. Se 76 och 77 samt videoinspelningarna 78 och 79. Susanne Bråth tog ett foto på mig för att dokumentera hur mitt ärr i pannan såg ut. Se 80.

Rose-Marie Sundström hade under tiden från att anmälningarna inkom i april samtalat med mamma, Daniel, pappa och mig. Sundström sade sedan till Daniel och mig att hon skulle lägga ned utredningen då hon ansåg att vi hade det bra hos pappa och att det som behövde lösas var skolproblemet, vilket pappa hade en lösning på via Sofia Distans. Se den separata beskrivningen av skolkonflikten. Sundström skulle ha ett avslutande samtal med mamma där hon informerade henne om sin slutsats, sedan skulle hon skicka iväg sitt beslut. 2 juni 2005 skedde detta möte, men det finns inte journalfört vilket är mycket anmärkningsvärt. Att mötet ägt rum kan dock verifieras genom en journalanteckning gjord av socialchef Kristina Steijner samma datum, där Anita Supponen ringt till henne på anmodan av mamma och sagt att det skulle komma att ske en tragedi med mig och Daniel om ingenting gjordes och att de behövde träffa socialchefen snarast.

Kristina Steijner är mammas f.d. arbetskamrat och kom att spela en nyckelroll i hur allt gick fel. Mamma arbetade innan sin sjukskrivning inom hemtjänsten i Filipstad, och arbetade då tillsammans med Steijner

under ca 12 års tid. Detta går att verifiera genom mammas utsaga i polisförhör senare i juni, se **81** (s.42).

Kristina Steijner bokade in ett möte samma dag som Anita Supponen ringde. I anteckningen står det att mamma haft ett möte samma dag med utredaren Ros-Marie Sundström och att mamma inte var nöjd med det mötet. Vidare innehöll samtalet med Kristina Steijner i stort sett samma uppgifter som hennes första anmälan till socialtjänsten, men uppgav nu angående händelsen den 4 februari 2005 att det var Daniel som tog hennes mobil och att han var med och slängde ut henne. I förhör och andra samtal har hon uppgivit att det var pappa som tog ifrån henne hennes mobil. Mamma sade att hon under en period p.g.a. upplevelser i barndomen gått på samtal, men att hon inga diagnoser hade. [Min anm.: Överensstämmer ej med intyg till Försäkringskassan, se **82** samt **83**.] Vidare uppgav hon att jag och Daniel av pappa uppfostrats till att ha en mycket felaktig bild av kvinnor. Anita Supponen sade att hon sagt åt oss att inte säga så mycket tokiga saker när vi sade till Supponen att mamma slagit oss. Utifrån anteckningen frågade Kristina Steijner inte mamma om det låg något i våra anklagelser trots den uppgiften. Se **84**.

Efter ovanstående samtal med socialchef Kristina Steijner mycket delaktig i hanteringen av vårt ärende vilket ses genom journalföringen.

Den 10 juni 2005 skedde ett samtal mellan Karin Strömberg Lind och socialtjänsten. Vem på socialtjänsten som hon talade med är oklart, då anteckningens digitala signatur är verksamhetsledare Per Söderbergs, men så är också ett stort antal andra där det står att Kristina Steijner gjort anteckningen. Karin Strömberg Lind uppgav i vart fall till socialens representant att jag och Daniel mådde bättre nu när vi inte träffat mamma på några månader, och att stämningen i hemmet var bättre. Daniel hade utvecklats och blivit mer öppen och aktiv. Se **85.1**

16 juni 2005 förhöordes jag igen hos Polisen, denna gång om sexuella övergrepp. Se **86**. Mitt målsägandebiträde, Ingalena Bjellman, var inte närvarande. Susanne Bråth var återigen förhørsledare. Under förhöret berättade jag om sexuella övergrepp från mammas sida, jag började gråta och var mycket upprörd. Detta står det inget om i förhöret, men det hörs på den ljudinspelning som finns kvar från förhörstillfället. Något värt att notera är att Susanne Bråth skrattar till under förhöret, och använder ord och uttryck som inte passar in i ett förhör med en tioåring. Filmen som fanns hade raderats av Polisen, men ljudfilen fanns fortfarande kvar. Se **87**. Som en komplettering till förhöret skrev jag också tre sidor om händelser relaterade till övergreppen och lämnade in till Polisen. Se **88**. Innan jag gick ut från förhørsrummet sade Susanne Bråth till mig att jag inte skulle behöva vara rädd för min mamma mer. När vi kommit ut gjorde hon en svingande rörelse med armen och sade att hon genast skulle gå och ringa åklagaren, vilket tyder på att hon i det läget ansåg att jag och Daniel talade sanning, något hon uppgav till oss.

Daniel hördes aldrig vidare om de sexuella övergreppen, vilket är mycket anmärkningsvärt.

Den 21 juni 2005 togs mamma in på förhör. Förhørsledare var Susanne Bråth. I utskriften av förhöret finns det en del anmärkningsvärda saker att notera. Allra tydligast är Susanne Bråths milda framtoning i ett förhör där mamma är misstänkt. Bråth frågade mamma hela 9 gånger om hon inte ville ha en advokat. Det är i detta förhör som mammas anklagelse om misshandel från pappas sida först kommer fram. Fokus i förhöret från mammas sida hamnar genast på pappa, hur sjuk han är, men också att han ”nu går med en thailändska”. Hon påpekar också att det är en stor socialutredning på gång ”hemma”, och att hon innan förhöret ringt till socialchefen och berättat att hon skulle iväg på förhör, och sagt citat ”ta barnen ifrån pappa, han ska inte ha barn” vid det tillfället. På fråga från Bråth om mamma ”känner” att hon hotat, slagit eller kränkt mig och Daniel svarade mamma nej. Hon sade också att hon varit precis som en mamma ska vara. [Min anm.: Mamma gör sig också mycket snabbt till ett offer i förhöret, att hon söker påvisa samband mellan sig själv och andra utsatta grupper blir tydligt med hennes uttalande ”det är ju så här det är för oss misshandlade kvinnor”]. Mamma påstod att pappas son från ett annat förhållande, Michael Johansson, var livrädd för pappa och att hon skulle kontakta honom så att han fick vittna. Mamma uttryckte också att de erkännanden hon skrivit ned under tiden på psyket var saker som pappa sagt åt henne att skriva, och att vuxenpsykiatrik hade sagt till henne att hon inte hade något där att göra, utan att folket runtomkring henne skulle vara där i stället. Mamma påstod att hon hade papper på alltsammans, men att hon inte behövde visa upp något sådant. Hon påstod också att ingen frågat henne om hur hon mått, utan att all information hos myndigheter endast var utifrån vad pappa sagt, då ingen pratat med henne. Mamma påstod också att hon och pappa aldrig separerat, utan att hon blivit utslängd. Hon uppgav också att hon inte hade någon psykisk problematik alls. När det framkommit från Susanne Bråth att psyket skrivit papper där mamma är diagnosticerad, sade mamma att hennes problematik började när hon träffade pappa. Det är honom hon mått ”skit” av i alla år.

På frågan hur det yttrat sig när mamma mått dåligt svara inte mamma på det, utan pratar i stället om pappa, hur han skrikit och betett sig. Susanne Bråth nöjde sig med det och frågade inte igen. Mamma uppgav sedan att pappa var missbrukare. (Min anm.: Det anmärkningsvärda är dock hur hon säger det – ”du kanske vet att han är missbrukare också”, som om detta vore en vedertagen sanning som flera visste om. Eller att hon vid detta laget kände att hon hade Susanne Bråth så pass på sin sida att hon kände det som en självklarhet att Susanne Bråth hade samma åsikt som henne.) Mamma sade också i detta förhör att pappa under bråket den fjärde februari 2005 skulle ha berättat för mig och Daniel ingående om hur hennes vagina såg ut, plötsligt och utan anledning. (Min anm.: Detta tyder på att hon ville försäkra sig om att det fanns en anledning till ifall jag och Daniel hade kunnat beskriva hennes könsorgan i våra berättelser om hennes sexuella övergrepp].

Mamma nekade fullkomligt till att hon skulle ha varit psykotisk vid någon tidpunkt. Hon uppgav också att socialen givit henne papper som lämnats in om hennes psykiska tillstånd. Mamma tog upp sina egna sexuella övergrepp och satte sig i en offersituation där hon sade ”ska dom fortsätta dom här övergreppen på mig i all evighet?”. Mamma påstod också att pappa veckorna efter den fjärde februari friat till henne genom brev, men

att hon inte hade kvar de papperen. På frågan om hon hotat att bränna ned pappas hus så erkände hon att hon sagt det, men att det skulle ha varit ett motsvar och inget hon menat. Hon sade också att det skulle ha skett -99 efter att hon blivit utslängd i strumplästen i snöstorm [Min anm.: Samma år som pappa stelopererades i ryggen efter att ha varit sängliggande, se 6]. På frågan varför mamma inte anmält pappa förut så svarade hon att det var för att "man" är rädd för pappa.

I ett tillägg till förhørsutskriften står det att mamma sagt till Susanne Bråth efter förhöret att pappa stulit alla handlingar som rör henne, då hon aldrig själv gett honom tillåtelse att ta del av hennes handlingar (något som går att se att hon gjort i 31.14) Fyra gånger står det uttryckligt att mamma gråter. Inget sådant antecknades i förhören med mig och Daniel trots att vi grät, vilket går att kontrollera i film- och ljudinspelningarna. Se 89.

Klockan var 11.30 när förhöret med mamma som misstänkt avslutades, varav 20 minuter skedde utan påslagen bandspelare. Tjugo minuter senare, 11.50, påbörjades ett nytt förhör, denna gång med mamma som målsägande. Enligt mamma började pappa psykiskt misshandla henne redan när de flyttade ihop 1990 genom att kalla henne saker som hora och luder. Susanne Bråth frågade då hur hon tänkte när det kom sådant med en gång, men nästföljande sida i förhørsprotokollet, sida 25, saknas för mig. Om det beror på att den som begärde ut handlingarna slarvat bort den eller om Polisen ej lämnade ut den av någon orsak vet jag inte. På sida 26 fortsätter mammas berättelse om att pappa terroriserade henne redan under deras tidiga år. Bl.a. skulle hon ha låst in sig på toaletten med Daniel för att få vara ifred och sova därinne [min anm.: Trots detta föddes jag tre år efter Daniels födsel). Mamma uppgav också att hon blev utslängd sju gånger sommaren -99, när pappa opererades i ryggen i april -99. Susanne Bråth undrade hur detta kunde gå till eftersom pappa stelopererats så kort inpå och att hon av egen erfarenhet visste att man inte kunde röra sig ordentligt då. Mamma menade att pappa skulle ha lyckats slänga ut henne ändå [min anm.: Först uppgav hon att han sprang, men ändrade sig sedan i meningen och sade att han nog inte sprang men han jagade henne och hotade henne. Gällande mammas anklagelser om att pappa skulle misshandlat henne så ändrar hon sig mycket under förhöret. Först kunde hon inte precisera tidpunkt för när han började använda våld, men när Susanne Bråth insinuant frågar om det var långt efter han var ryggopererad så var det inte direkt efter ryggoperationen. Tidigare i förhöret sade hon att våldet började år -99, men sedan handlar det om flera år efteråt. Pappa ska också ha sparkat henne ur sängen innan -99, vilket var tiden då han var ännu sämre än efter -99.]

Mamma påstod i förhöret att pappa skulle ha sagt åt henne att dela injektioner av Ketogan med henne för att det skulle ge förhöjd lust och de skulle befinna sig på samma nivå sexuellt. Ketogan innehåller ämnet ketobemidon och är en opioid som ges till människor i stället för morfin, om det sistnämnda orsakar t.ex. illamående [min anm.: Det är allmän kännedom att morfin/opioider har som biverkning att sexlusten sänks och att den sexuella förmågan kraftigt försämras. Jag har sammanställt en del information om detta, se 90]

På sida 35 står det plötsligt att det är innan -99 som pappa misshandlade mamma med örfilar. Susanne Bråth börjar på sida 37 prata om varför man inte lämnar en situation som den mamma sagt sig ha. I stället för att ställa frågan varför mamma inte lämnat, sade hon ”Jag kan förstå. Du har två barn.” vilket tyder på att Bråth vid det laget mycket uppenbart börjat bortse från sin professionalitet.

På sida 27 sade mamma att första gången hon blev utslängd var på nyårsafton -99, på grund av att pappa ansett att hon mottagit blodspengar från mormor efter att mormors misshandel av oss kommit fram. Men på sida 38 sade mamma att hon slängdes ut i snöstorm under vintern -98. Varför hon blev utslängd visste hon inte, utan att det kanske var för att hon sagt emot något. Först uppgav hon, nu på samma sida, att det inte gick att ta sig därifrån eftersom det inte var plogat men när Susanne Bråth efter några meningar undrade hur det slutade så sade hon att hon åkte därifrån, hem till Anita Supponen.

Gällande den 4 februari 2005 så påstod mamma i detta förhöret på sida 39 att pappa skulle ha sparkat henne ned för trappan, men i det inledande förhöret där mamma stod som misstänkt så sade hon på sida 6 (153) att han ”jagade” ned henne. På samma sida i det första förhöret står det att pappa ska ha tagit tag i hennes nacke och dunkat hennes huvud i samband med att han jagade ned henne för trappan och slet sönder hennes tröja, men i det andra förhöret ska det ha varit efter att pappa och hon en andra gång befunnit sig på övervåningen och han ska ha jagat ned henne. Angående påkörningen så sade mamma i första förhöret att Daniel i min telefon som hon tagit med sig i bilen när hon åkte att hon försökt köra ihjäl honom, men i andra förhöret så sade hon att hon fick höra av Daniel och pappa när hon kört tillbaka med bilen att hon ska ha försökt köra över Daniel.

På sida 42 kan man läsa hur mamma berättar om att hon jobbat ihop med Kristina Steijner, socialchefen i Filipstad, och att Kristina Steijner enligt mamma redan vid den tidpunkten uttryckt att min och Daniels berättelse inte stämde. Mamma påstod också att Carl Thelberg, ett av vittnena som stödde mig och Daniel, var intresserad av henne. Återigen upprepade mamma att pappa har skaffat en ny kvinna, med betoning på kvinnans etnicitet.

Mamma uppgav i slutet av förhöret att allt skulle fungera om pappa togs ur ”cirkeln”, dvs. att jag och Daniel togs bort från honom.

Susanne Bråth uttryckte i slutet av förhöret personliga åsikter genom sitt citat: ”Det är helt klart en stark berättelse.” Susanne Bråth uppmanade sedan mamma att skriva ned händelser så att hon kunde lämna in skriftligt vad som hänt. Se **81**.

Mammas telefonsamtal till Kristina Steijner innan polisförhöret finns inte dokumenterat hos socialtjänsten. Däremot finns ytterligare ett samtal dokumenterat *efter* förhöret, där mamma talade med Kristina Steijner

och uppgav att Polisen lade ned alla anklagelser efter förhör och i stället hjälpte mamma att formulera anklagelser mot pappa för kvinnovåld. Om detta var en manipulativ åtgärd från mammas sida eller om Susanne Bråth faktiskt uppgav till henne att allt skulle läggas ned vid förhöret är oklart. Oavsett vilket av alternativen som stämmer så är det mycket anmärkningsvärt. Se **91**.

Samma dag som mamma förhördades ringde plötsligt vår halvsystem Cathrine Fagrell till socialchef Kristina Steijner. I stora drag innehöll hennes samtal följande uppgifter. Hon var orolig för mig och Daniel, då hon inte träffat oss på tre år. Det sades att detta berodde på att vi inte tyckte om henne eftersom vi ansåg att hon hållit med mormor i ”tidigare händelser” [misshandel, min anm.]. Hon tyckte det var hemskt att jag och Daniel inte gick i skola, att pappa använde oss för att göra mamma illa, att vi skjutsats runt till olika personer och sagt saker som att mamma var lesbisk, att vi inte träffade kompisar eller att Daniel inte fick ha en tjej, att vi hade inbillats att det var normalt att vi levde ensamma med pappa. Om pappa sade Cathrine att han hade lugna, bra sidor och att han aldrig gjort henne illa fysiskt, men att han också hade ett stort behov att bestämma, att alla helst ska göra som han säger och inte ha kontakt med yttervärlden. Pappa hade inför Cathrine försökt få mamma att se ut som sämre än mamma var, och detta hade inte Cathrine accepterat och då fick hon inte längre vara i pappas hem. Mamma hade sedan fått välja mellan mig och Daniel eller Cathrine. Under tiden Cathrine var i pappas hem hade det varit mycket bråk, att pappa psykade ner henne och mamma, och att han bytte lås och ställde ut mammas saker på trappan. [Min anm.: Enligt mammas utsago så skulle pappa ha bytt lås 1999. Cathrine bodde på Limkullen en kort tid under slutet av 1980-talet eller möjligen allra första åren av 1990-talet, vilket gör att tiden inte överensstämmer med mammas berättelse.] Se **84**.

Värt att notera i Cathrines berättelse är att den i detta skede innehöll avsevärt mildare kritik mot pappa jämfört med det polisförhör som senare hölls med henne av Susanne Bråth, där man får bilden av att pappa tryckt ned och terroriserat Cathrine och fullkomligt styrt över mamma samt helt och hållet förstört Cathrines förhållande till mamma och oss, m.m. Se **92**.

21 juni 2005 ringde också Kristina Steijner upp fil.lic.jur.kand. Karin Strömberg Lind efter att pappa önskat detta, för att socialtjänsten skulle få en bild av hur vi mådde och hur vi låg till kunskapsmässigt. Karin Strömberg Lind uppgav att hon träffat oss någon månad tidigare och att vi var trevliga och intelligenta, att vi verkade må mycket bra utifrån rådande situation. Hon pratade med oss via telefon ibland och jag hade varit mer verbal än Daniel. Angående skolgången stödde Karin Strömberg Lind pappas förslag om Sofia Distansutbildning, då hon ansåg att det var en pedagogiskt avancerad verksamhet och vi skulle klara av en distansutbildning som skolform. Vidare sade Karin Strömberg Lind att hon inte ville ta ställning i socialtjänstens utredning, men att hon beklagade distansen till mamma. Se **93**.

23 juni 2005 förhördades pappas föredetta partner Gina Johansson av Susanne Bråth via telefon. I protokollet

från samtalet ska Gina inledningsvis ha sagt att hon tyckte det var jobbigt att prata om det hela, då det gått sjutton år och hon lagt förhållandet med pappa bakom sig. Trots det berättade hon att hennes relation med pappa varit jobbig, hon hade blivit isolerad och fick inte träffa sin egen släkt. Det var hennes släkt som tvingade henne att lämna pappa. Han hade aldrig misshandlat henne men han hade misshandlat henne psykiskt och varit manipulativ. När pappa och hon blev ovänner blev han obehaglig på ett sätt som gjorde henne rädd, men det var inget hon tänkte på när det skedde utan det hade hon känt långt efteråt. Enligt Gina började deras problem när hon tog med sig deras son Mikael när hon flyttade ifrån pappa. Pappa hade då kommit och hämtat Mikael och inte lämnat tillbaka honom. Gina skulle ha vunnit över pappa i varje instans i den efterföljande vårdnadstvist, och pappa skulle ha anmält BUP och socialtjänstens utredningar. Pappa hade under förhandlingarna anklagat Gina för att ha misshandlat Gina, och för att ha försökt köra på pappa med en bil hemma på gården. Pappa skulle också ha tagit med sig Mikael till sjukvården en tid efter att Gina flyttat därifrån och sagt att Mikael skadades efter en cykelolycka (enligt Gina) varit av att hon misshandlat honom. Gina Johansson hade i slutet av förhöret sagt att den känsla hon mindes var att till slut var man ”ingenting” [det exakta ordvalet mamma använt i sina förhör, min anm.]. Avslutningsvis sade Gina att hon helst inte ville vittna, men om hon kunde hjälpa någon med det hon berättat så gör hon vad hon kan. Hon sade att det inte fanns så mycket mer att berätta, och att hon kände sig förvirrad eftersom samtalet var ”mycket överraskande”. Se **94**.

Den 27 juni 2005 förhördades Britt-Marie Söderlind via telefon. Hon berättade att hon känt mamma sedan hon var sex år, Mamma hade slängts ut av pappa sommaren 1999 och då hade mamma kommit till henne. Pappa hade då ringt hem till Britt-Marie och pratat om att mamma var psykiskt sjuk och att mamma manipulerade Britt-Marie. Britt-Marie hade då tänkt att pappa inte var riktigt klok och sagt åt honom att hon känt mamma i hela sitt liv och visste vem hon var. Pappa hade då brutit med Britt-Marie. Mamma hade sedan dess ringt och träffat Britt-Marie i smyg. Angående vad mamma berättat för Britt-Marie så är det i stort sett samma innehåll som mammas förhör, varför jag av tydlighetens skull inte skriver ut allt, utan det finns att läsa i förhørsprotokollet. Dock så finns det en del att notera i detta förhör, framförallt den uteblivna frågeställningen om Britt-Marie varit hem till mamma och pappa under tiden de varit tillsammans och jag och Daniel funnits. Jag har nämligen aldrig träffat Britt-Marie såvitt jag kan minnas, och hon har definitivt ej kommit på flera besök under min barndom. Något annat intressant är att Britt-Maries berättelse kring vad mamma sagt till henne innehåller flera ”förvärranden” av mammas anklagelser, bl.a. så hade mamma *alltid* fått förvara sina kläder i sopsäckar, fått sova på en madrass *mestadels av tiden* hon var tillsammans med pappa. Britt-Marie använder också uttrycket att pappa försökt göra mamma till ”ingenting” – ett uttryck som är genomgående i mammas vittnens utsagor. Något annat att notera är Susanne Bråths val att använda ett mycket personligt skrivsätt, t.ex. att jag fick ”tvätta sina [mina] små trosor”, i stället för att skriva exempelvis att jag fick tvätta mina underkläder. Britt-Marie hävdade även i förhöret att pappa manipulerat alla inblandade myndigheter, och att ingen frågat mamma hur hon mått och varför. Detta faller naturligtvis på sin egen orimlighet, då mamma varit inlagd och inlåst på psykiatrin där hon hade möjlighet att prata om sitt

mående och dess orsaker. Även socialtjänstens journal från utredningstiden 1999-2000 innehåller till stor del mammas uttalanden. Britt-Marie berättade också om sin roll som rektor över vad hon påstod vara flera skolor, något som hon även gjort i skrivelse till socialtjänsten, vilket tyder på att hon försökt använda detta till att ge sig själv större trovärdighet. Avslutningsvis kan man notera att Britt-Maries åsikt var att pappa ända sedan jag och Daniel var små varit "smart nog" att väva in minnen i våra huvuden för honom att kunna använda sig av långt senare. Se 95.

Samma dag registrerades en anonym anmälan hos socialtjänsten, emottagen av Kristina Steijner [vilket gör det uppenbart att denna någon var en person nära mamma som visste om hennes kontakt med Kristina Steijner, normalt sett ringer inte en anmälare specifikt till socialchefen, min anm]. Anmälan gjorde gällande att den anonyma kvinnan sett att jag och Daniel varit apatiska och likbleka i stället för pratsamma och glada som vi vanligtvis varit. Den anonyma kvinnan hade sett oss två gånger på 1,5 månader och vid sista gången hon sett oss så var inte Daniel med, och det var konstigt enligt anmälerskan. Första tillfället hon såg oss hade pappa suttit och sovit fram i bilen medan vi satt i baksätet. Se 96.

Den 29 juni 2005 gjorde mamma en skriftlig anmälan till Polisen såsom Susanne Bråth bett om. Se 97. I den skrivelsen kom hon med ytterligare andra uppgifter kring att hon blivit utslängd på vintern. Denna gång var det vintern -98 före jul som pappa skulle ha bytt lås på dörren och ringt till hennes bror Christer för att han skulle hämta henne, trots att hon tidigare sagt att det var på nyårsafton 1999 som hon blev utslängd första gången, och sedan att det var på vintern -98 som hon blev utslängd i snöstorm. Hon skrev också att det "örfilstest" hon menade att pappa utfört på henne för att se om hon verkligen misshandlats som barn skett år 2000, men i förhöret sade hon att det var innan 1999. I skrivelsen beskrev hon en händelse där hon skulle slängts ut i snöstorm och hon knackat på fönstren men att jag och Daniel ignorerat henne som något som skedde 2000, men i förhöret som målsägande sade hon att den händelsen skulle skett år 1998. I samma förhör sade hon att pappa en gång skrikit "jävla incesthora" till henne, men i skrivelsen är det i stället att han skrikit "jävla incestjävvel". I skrivelsen påstod mamma att hon natten den 4 februari 2005 hade tittat på temperaturmätaren och sett att det var minus fyra grader, men i förhöret sade hon att det var "uppemot tre grader kallt" den natten.

I övrigt skrev mamma bl.a. att pappa brukade ställa ut en radio i hallen på högsta volym så att hon inte skulle kunna sova. Detta vore mycket märkligt då pappas sovrum fanns i samma hall och han genom att göra så också skulle ha förhindrat sig själv att sova. Att mamma befunnit sig på övervåningen där båda sovrummen fanns bekräftas av hennes egen utsago om att pappa skulle ha ställt upp ytterdörren för att det skulle vara kallt åt henne när hon kom "ner". I juli 1999 ska pappa ha bett mammas andra dotter, Cathrine Fagrell, att dra åt helvete för att hon kom in på gårdsplanen utan att ha ringt först. I själva verket skar det sig mellan Cathrine och pappa när jag och Daniel blev ledsna över att hon tydligt demonstrerade att hon tagit mormors parti när mormors misshandel av oss uppdagats, genom att bryta kontakten med mig och Daniel, till och med

helt sluta hälsa på oss när vi såg henne på stan.

I skrivelsen påstod hon dessutom att hon efter pappas påstådda misshandel den 4 februari hade blåmärken på axlar, på huvudet och på rumpan, men i förhöret hos Polisen sade hon att hon hade ett blåmärke i rygglutet och blåmärken på armarna. Blåmärket på ryggen skulle dessutom Anita Supponen ha sett, men i förhöret med Anita Supponen hade Anita Supponen endast sett blåmärken på armarna.

Anita Supponen förhördades via telefon den 29 juni 2005. Hon berättade att hon känt mamma sedan de var 18-19 år, men att deras umgänge varit sporadiskt under tiden mamma varit tillsammans med pappa.

Anita Supponen kom i detta förhör med *ytterligare* andra uppgifter kring den gång mamma skulle ha slängts ut i snöstorm och jag och Daniel suttit och ätit chips utan att bry oss om henne. Enligt Anita Supponen skulle detta ha skett strax innan jul 1999.

Angående händelsen den 4 februari (som i förhöret nämns som 26 februari – antingen fel av Susanne Bråth eller Anita Supponen) så är det viktigt att notera att Supponen ej ens hittade till pappas gård och alltså ej heller besökt mamma på Limkullen och kunnat se hur det varit. Alltså byggde hela hennes vittnesmål på vad mamma berättat för henne. Angående påkörningen av Daniel så hade Anita Supponen fått berättat för sig av mamma att Daniel aldrig ens var i närheten av bilen, och att mamma gjort en ”avvärijande rörelse med armen” mot Daniel. I förhören uppgav mamma att hon *sagt* åt Daniel att flytta på sig. Supponen uppgav också att mamma bodde hos henne när pappa skulle ha rivit ned en postlåda vid min farfars hus där mamma sade sig haft sin adress skriven men inte botten, men i det första förhöret, med mamma som misstänkt, uppgav mamma att hon vid tidpunkten för brevlådans försvinnande var tvungen att åka och lägga in sig på psyket i Karlstad för att hon inte hade någonstans att ta vägen. I övrigt innehöll förhöret med Anita Supponen en upprepning av hennes anmälan till socialtjänsten och ytterligare saker hon fått berättat av mamma. Se 98.

29 juni 2005 förhördades Irmeli Tuomi av en annan förhørsledare, Eva-Maria Hallgren, på polisstationen i Filipstad. Irmeli Tuomi berättade att hon känt mamma sedan 1971 när det gick tillsammans på högskolan. Irmeli Tuomi var uppväxt i Filipstad och hade känt pappa sedan tonåren men de hade inte umgåtts något närmare. Hon och mamma skulle ha umgåtts från och till som nära vänner, men hela tiden hållit kontakt. När mamma och Irmeli fick barn [Daniel, min anm.] samtidigt så började de umgås mer. Mamma kom då oftast till Irmeli, Irmeli var endast några få gånger hemma hos pappa och mamma. Irmeli märkte aldrig att det var något märkligt med pappas och mammas förhållande på den tiden. Irmeli uttryckte vidare att hon då kände pappa som en snäll kille. När mamma hade pratat om pappas vårdnadstvist om Mikael hade mamma tyckt att anklagelserna mot Mikaelns mamma Gina verkade konstiga och överdrivna.

År 1999 hade mamma ”dykt upp” med mig utanför Irmelis dörr. Jag och mamma skulle då ha sovit i en bil

under natten. Pappa hade under tiden mamma var hos Irmeli ringt och undrat om hon visste om mammas psykiska sjukdom. Irmeli hade då sagt att mamma inte alls var sjuk och att pappa behandlade mamma värre än en hund. Pappa hade undrat om Irmeli kunde ta emot mammas bohag, och därefter hade några bekanta till pappa kört hem det till Irmeli. Irmeli uttryckte att det var efter denna tidpunkt som pappa hade "svartlistat" Irmeli, och Irmeli och mamma skulle ha fått ha kontakt i smyg. Irmeli fick inte hälsa på mamma om de sågs på stan etc. Irmeli hade sagt till mamma att mamma var välkommen till Irmeli om mamma lämnade pappa.

Vidare sade Irmeli i förhöret att pappa under tiden mamma låg inlagd på psykiatri i Karlstad övertalat mamma att skriva över all vårdnad på honom. Detta stämmer inte tidsmässigt, eftersom mamma och pappa skickade in om vårdnadsändringen i december 1999, och mamma blev inlagd på psykiatri i mars 2000.

I övrigt berättade Irmeli att mamma blivit utkastad igen den 4 februari 2005, och att pappa hade *kastat* ned henne för en trappa och slagit sönder mammas glasögon [jämför med tidigare berättelser där det varierat mellan sparkats och jagats, min anm.]. Sedan dess hade mamma bott hos Irmeli. Irmeli sade att som hon uppfattat det så hade pappas misshandel inte varit särskilt fysisk utan att det mer handlat om psykisk i form av nedvärdering etc. Enligt Irmeli hade mamma hela tiden velat att jag och Daniel skulle gå i skolan, att det var pappa som tvingat oss att vara hemma. Detta stämmer inte med någon dokumentation från skoltvisten. Se den separata skrivelsen om vad som skedde kring skolgången.

Resten av förhöret med Irmeli innehåller mestadels saker som hon berättar att mamma sagt till henne. Avslutningsvis står det att när polisen ringde upp Irmeli Tuomi för att läsa upp förhöret för att få hennes godkännande, hade Irmeli uppgett att hon hört att pappa då hade gift sig med en 25-årig thailändska som bodde tillsammans med pappa och oss. Se 99.

Samma dag som Irmeli Tuomi förhördades hölls även ett förhör med Cathrine Fagrell, vår halvsysster. Förhørsledare var då Susanne Bråth igen. Cathrine uppgav att pappa inte hade velat att hon skulle bo hos honom och mamma när mamma och han blev tillsammans och mamma skulle flytta till honom. Mamma förändrades också efter att hon träffat pappa genom att bli osäkrare och mer asocial. Pappa hade ansett att Cathrine behövde gå till en skolpsykolog för att hon verkade må dåligt psykiskt, och det skulle ha slutat med att pappa tvingade henne dit men att skolpsykologen rapporterade allt hon sade till pappa så att hon slutade gå dit. När Susanne Bråth frågade om även mamma hade tyckt att Cathrine behövde gå till skolpsykologen ska Cathrine ha svarat att mamma inte vågade säga emot pappa. Kort därefter flyttade Cathrine hem till sin far eftersom hon inte var välkommen hos pappa. I övrigt nämnde Cathrine att hon åkt hem till pappa runt 1999 utan att säga något, och att jag hade varit utomhus vid tillfället och sagt till henne att hon var konstig som kom utan att ringa först. Jag skulle också ha sagt att det var mammas fel att Cathrine mådde dåligt, för att mamma haft så många karlar. Cathrine sade vidare till Bråth att detta ej stämde, utan att det var pappa som fått henne att må dåligt. Enligt Cathrine skulle pappa ha givit mamma ultimatumet att mamma fick välja

mellan att vara tillsammans med pappa eller att ha kontakt med Cathrine. Mamma hade i smyg kommit till OKQ8 i Filipstad för att se sitt barnbarn några dagar efter att Cathrine hade fött.

Något värt att notera är att det i detta förhör liksom mammas noteras gråt, dvs. ”Cathrine gråter nu så pass att vi för en stund avbryter förhöret”, men inget sådant noteras i förhören med oss.

I övrigt uppgav Cathrine bl.a. att pappa hade förstört hennes relation med oss och mamma, att mamma aldrig varit våldsam mot henne. Av bekanta hade hon hört att jag och Daniel och pappa inte hade något umgänge överhuvudtaget, att möjligen Daniel hade någon kompis men att jag inte hade det. Cathrine ansåg att pappa var ute efter att kränka mamma på alla sätt han kunde, och ta oss barn ifrån mamma, och att pappa fick henne att känna sig som ett barn i hans närhet fastän hon var vuxen. Avslutningsvis står det att pappa är otäck enligt Cathrine. Se **92**.

Den 4 juli 2005 framgår det av socialtjänstens journal att mamma haft kontakt med någon där, och berättat att hon anmälts för misshandel och sexuella övergrepp. Återigen är anteckningen skriven under Per Söderbergs signatur, men eftersom den antecknande skriver att den ska kontakta Per Söderberg så kan det uteslutas att det är han. Ingenstans i journalen finns det samtal som mamma berättat i förhör att hon haft med Kristina Steijner om att hon skulle på förhör och att Steijner skulle ”ta barnen”. Se **85.2**.

Den 15 juli 2005 förhördes mamma igen, både i ärendet som misstänkt och som målsägande. Hennes målsägandebiträde, Mari Kilman, fanns med. Som målsägande sade mamma att hon har massor att berätta men att hon har svårt att kunna konkretisera. Susanne Bråth undrade då om det skulle kännas lättare för mamma om mamma skrev ned händelser så att de under ett förhör kunde utgå ifrån en skrift. Detta är mycket anmärkningsvärt i mina ögon, då det innebär att det enda mamma behövde göra var att skriva ner en berättelse som hon under förhör sedan kunde utgå ifrån. Hon åberopade också två vittnen som hon ville skulle höras i ärendet, Birgitta Eriksson och hennes son Peter Eriksson. På fråga från Susanne Bråth om huruvida det fanns andra personer som mamma ville skulle höras i utredningen så räknade hon upp min och Daniels halvbror, Mikael Johansson, hans mor Gina Johansson, mammas väninna Aina Pettersson, och en barnpsykolog/väninna vid namn Anne Rothaus.

Dessutom berättade mamma att hon ringt hem till den läkare som hon trodde skrev ut mediciner till pappa vid tidpunkten, och enligt mamma skulle läkaren ha försett henne med uppgifter om vad pappa fick utskrivet och att läkaren var ”glad” över att hon ringt och att han genast skulle sätta stopp för pappas förskrivningar av läkemedel.

I förhöret som misstänkt menade mamma att det var pappa som använt mammas beskrivningar av hennes egna övergrepp som barn och överfört dessa på mig och Daniel för att få oss att ljuga om att mamma

förgripit sig på oss. På frågan varför hon själv erkänt misshandel av mig och Daniel i sin skrivelse 2000 så sade mamma att pappa hade skrämt henne med att vi skulle omhändertas om inte mamma var ärlig och skrev ned en berättelse om vad som egentligen hänt när hon skyddade mormor. Detta stämmer inte överens med att hennes psykolog Anders Eliasson uppmanade henne att skriva ned en berättelse om hennes problematik och vad hon gjort. Se **31.7**. Hon påstod också att hon lagt in sig frivilligt på grund av att hon mådde så dåligt av pappa, men läser man journalen på psykiatrin framgår det tydligt att hon lades in på låst avdelning då hon var suicidal. Se **100**.

Den 29 juli 2005 ringde mammas väninna Britt-Marie Söderlund och anmälde att pappa var så pass påverkad och utslagen att han inte kunde ta hand om mig och Daniel, och att Daniel sagt att han skulle ta livet av sig. Jonas Rönnbro, Lena Kenttälä och socialnämndens ordförande gjorde ett akut hembesök, men fann pappa nykter och oss lugna, på väg att åka in till Filipstad. Jag och Daniel blev dock mycket oroliga över deras plötsliga besök, vilket nämns i anteckningen som gjordes efter anmälan. Se **101**.

Ovanstående är ett tydligt exempel på att åtminstone en av de anmälare som socialtjänsten lutat sin bedömning på medvetet försökte misskreditera pappa, alternativt var så pass manipulerad av mamma att hon faktiskt trodde att så var fallet – vilket i båda alternativen är ett tydligt tecken på att hon ej kan anses vara ett trovärdigt vittne.

I ett handskrivet brev till socialtjänstens IFO-verksamhetsledare Per Söderberg skrev utredare Rose-Marie Sundström den 4 augusti 2005 och undrade om socialnämnden skulle kunna betala en del av vår planerade skolutbildning vid Sofia Distans. I brevet skrev hon att hon trodde att distansutbildningen var det enda sättet att få en lösning på skolproblemet. Se **102**. Ingenstans står det heller om det som hon senare skrev om i sin utredning, att jag och Daniel upprepade mycket av vad pappa sade. I brevet ges en neutral bild av pappa, som inte alls är densamma som hennes utredning i december visade.

5 augusti 2005 skrev fil.lic.jur.kand Karin Strömberg Lind ett utlåtande rörande min mognads- och kunskapsnivå, vilket hon påtalade låg långt över snittet. Detta utlåtande är viktigt i avseende till mitt sätt att prata och mitt lillgamla beteende i denna ålder. Se **103**.

Den 22 augusti 2005 förhöordes Maj-Britt Björn Persson, mammas f.d. psykolog. Förhørsledare var Susanne Bråth. Detta förhör motsäger det mesta som Maj-Britt Björn Persson skrivit i tidigare intyg och utlåtanden, där pappa framställts som ett stöd och en bra person i mammas liv. Se **50** samt **58**.

M-B Björn Persson uppgav att hon under behandlingen av mamma träffat pappa och att han varit kontrollerande, tagit över samtal och haft en ”varnande underton” kring att om hon inte skötte sig så skulle hon anmälas. Hon hade då satt honom på plats och han hade blivit ”tvärtyst”. När M-B Björn Persson sedan

började behandla mamma för hennes sexuella övergrepp i barndomen, så hade mamma ganska snabbt börjat prata om andra problem, så som min och Daniels skolgång.

Enligt M-B Björn Persson var det under hennes behandlingstid som mamma överlät vårdnaden till pappa. [Min anm: Detta är inte korrekt tidsmässigt eftersom tingsrätten biföll ansökan om ensam vårdnad i februari 2000, och mamma träffade inte M-B Björn Persson förrän i juni 2000, se **18** samt **31.14**] M-B Björn Persson uppgav vidare att anledningen till att socialtjänsten hotade ta oss vid tidpunkten var att mormor skulle varit citat ”elak” mot oss barn. Enligt mamma så skulle hon inte ha varit närvarande. [Min anm: Detta överensstämmer inte med det Maj-Britt Björn Persson skrev i sitt utlåtande år 2002, där det står att mamma – när mormors misshandel av Daniel kom fram – även erinrade sig att jag blivit slagen vid ettårsåldern, vilket mamma i sin egen skrivelse också berättar om att hon sett. Se **58** samt **33**.]

Susanne Bråth frågade M-B Björn Persson under förhöret om hon bedömde att mamma var en fara för sina barn under ovanstående tid, varpå M-B Björn Persson svarade att hon inte gjorde samt att mamma absolut inte var psykotisk. [Min anm.: Eftersom M-B Björn Persson inte träffat mamma under tiden hon lämnade ifrån sig vårdnaden och socialtjänsten bedömde henne som olämplig så var det naturligtvis omöjligt för henne att göra en sådan bedömning.] Susanne Bråth frågade M-B Björn Persson om det som skett hos mormor kunde framkalla ett djupare trauma för mig och Daniel, och på det svarade M-B Björn Persson att det inte var rimligt, att det i normala fall *inte* är ett traumaskapande tillfälle, och att hon inte förstod hur pappa och mamma kunde hänga upp sig så mycket på det. [Min anm.: Jag vill alltså förtydliga att M-B Björn Persson här sade att ett barn som blir slaget normalt sett inte får något trauma av det.]

Mamma hade enligt M-B Björn Persson uppgett att hon stod lägre än en hund enligt pappa. Susanne Bråth undrade vad M-B Björn Persson hade för uppfattning om mina och Daniels anklagelser mot mamma. På det svarade M-B Björn Persson att hon citat ”inte kan se att Carina skulle ha kunnat utföra detta över huvud taget”, och att hon inte trodde att mamma kunde citat ”föra henne så bakom ljuset”, samt att om mamma haft en aggressiv och våldsamt sida så skulle den ha kommit fram under behandlingen. Enligt M-B Björn Persson så vågade inte mamma bli arg. [Min anm.: M-B Björn Perssons professionalitet bör ifrågasättas starkt efter ett sådant uttalande. M-B Björn Persson kan inte i sitt yrke som psykolog där hon träffat mamma ”ca 1 gång i veckan” uttala sig om hur mamma betett sig utanför hennes samtalsrum. Mamma har dessutom själv i samtal med polisen, dvs. förhören med Bråth, och socialtjänsten sagt att hon uttryckt saker som att hon skulle elda ner huset och att hon blivit arg och sagt emot, vilket tyder på en helt annan sida än den M-B Björn Persson presenterade.]

M-B Björn Persson sade också att hon hade uppmanat mamma att berätta sin version på BUP men att mamma inte vågat det på grund av att pappa då skulle förstöra mer för henne. [Se **23** samt **24.1** där det tydligt framgår att det gemensamma samtalet på BUP i Karlstad där även socialtjänsten medverkade

handlade om pappas och mammas ”olika versioner”.]

M-B Björn Persson berättade vidare om ett tillfälle där mamma hade haft med sig mig, Daniel och pappa till samtal i januari 2003. M-B Björn Perssons uppfattning var att jag var en pseudovuxen som helt tog över rummet, och att Daniel mådde fruktansvärt dåligt, han skulle ha gömt sig bakom gardinen och inte velat sitta i mammas knä. Jag framstod som ”lilla frun i huset” och mamma var citat ”ingenting”. [Min anm: återigen det återkommande uttrycket att mamma var/blev ”ingenting”.] M-B Björn Persson hade fått intrycket av mig att jag var en ”teatertjej”, att det som kom ur min mun lät falskt från ett så litet barn.

På frågan om mina anklagelser mot mamma kring sexuella övergrepp var troliga så svarade M-B Björn Persson att hon inte trodde att mamma kunnat vara kapabel till något sådant. M-B Björn Persson menade att mamma under samtalen hos henne var suicidal av skuld känslor för att hon inte skyddat mig och Daniel från att ha misshandlats av mormor. [Min anm.: Detta tyder ännu mer på att M-B Björn Persson manipulerats av mamma eller far med osanna uppgifter, då en sådan skuld knappast fanns fram till dess att mormors misshandel kom i ljuset och pappa ville att mormor skulle polisanmälas, något som mamma satte sig emot hos socialtjänsten. Se **26.**] Dessutom uppgav M-B Björn Persson att mamma sagt att hon sällan känt någon tillfredsställelse sexuellt, samt att M-B Björn Persson inte fann någon sådan sida alls hos mamma då mamma hade citat ”problem på sexualitetens område”. [Min anm.: Detta motsägs av de brev som mamma skickade till pappa under tiden hon låg inlagd på psykiatrin. Se **43.**]

När M-B Björn Persson av Susanne Bråth fick höra att mamma skrivit ett erkännande att hon misshandlat oss, så ska M-B Björn Persson ha menat att det var samstämmigt med hennes bild av mamma, att hon utplånade sig själv och att hon trodde att pappa bara behövde citat ”höja ett ögonbryn” för att få mamma att skriva vad pappa ville. [Min anm.: Detta motsägs av att det var Anders Eliasson, mammas dåvarande psykolog, som under hennes behandling och inläggning på psykiatrin i Karlstad uppmanade henne att skriva ned en berättelse om vad som skett. Se **31.7.**]

Avslutningsvis påstod M-B Björn Persson att hon och mamma hade kommit överens om att avsluta mammas behandling år 2003. [Min anm.: I själva verket slutade mamma att komma till samtalen, vilket tydligt framgår av **60.**]. Se **104.**

Samma datum, den 22 augusti 2005, daterades ytterligare en skriftlig redogörelse av mamma skickad till Susanne Bråth. Den innehåller i stort sett samma uppgifter som tidigare framkommit i förhören, samt mammas missnöje över att myndigheterna inte agerat med krafttag mot pappa. Värt att notera är dock att hon även i denna redogörelse skriver att pappa stulit hennes psykjournal [överensstämmer inte med **31.14** där pappa ges tillstånd att ta del av alla information om mamma hos psykiatrin] samt att hon aldrig fått diagnosen psykotisk [överensstämmer inte med diagnosticering i intygen till Försäkringskassan.]. Vidare

skrev hon citat ”om jag hade gått tillbaka till Thomas efter den senaste misshandeln (4/2-05), hade jag inte varit anklagad för dessa övergrepp!” [detta överensstämmer inte med hennes uppgifter i polisförhören samt nedtecknade redogörelse om att hon skulle ha gått tillbaka till pappa och varit på Limkullen i en månad och slutligen lämnat honom i mars]. Dessutom skrev hon att vår halvsystem Cathrine uttryckt att vi var som pappas soldater, ett specifikt uttryck som går igen i bl.a. Birgitta Erikssons förhör (se senare), vilket är anmärkningsvärt. Angående att mamma skrev över vårdnaden till pappa påstod hon i denna skrivelse berodde på att hon citat ”på nåder” fortfarande bodde kvar på Limkullen och att det var för att hon skulle kunna stanna kvar där och finnas till för mig och Daniel. Dessutom skulle hon återigen ha blivit utslängd och bott hos Irmeli Tuomi. [Detta överensstämmer inte alls med dokumentationen från den aktuella tidpunkten. 22 december 1999 är mammas och pappas ansökan om ensam vårdnad daterad, se 16, samma datum finns en anteckning i journalen hos socialtjänsten där det framgår att mamma fått träffa mig och Daniel dagen innan – och alltså inte bodde på Limkullen – samt att hon var införstådd med att en separation var nödvändig. Se 20. Vid besök på socialförvaltningen sade mamma 2000-01-21 att hon bodde i vår farfars hus och att det var bra när hon vid tidpunkten bodde för sig själv. Se 15. Vårdnadsdomen kom inte förrän i februari 2000.] Återigen nämnde mamma i denna redogörelse att pappa ”tagit hem en thailändsk kvinna” via internet. Se 105.

Den 16 augusti 2005 skickade socialtjänsten en remiss till BUP. Innan detta skrev verksamhetschef Per Söderberg en anteckning till Rose-Marie Sundström där han skrev att informationen om att mamma var anmäld för barnmisshandel och sexuella övergrepp var något som de ”egentligen inte vet om” och att det därför inte kunde tas upp i remissen till BUP. Se 106. Detta dokument är mycket anmärkningsvärt, och styrker bilden av att det på socialförvaltningen cirkulerade information som deras bedömningar byggdes på utan att den dokumenterades som grund för olika ageranden, samt en intern kommunikation som inte bör anses som korrekt.

24 augusti 2005 förhördes pappas föredetta partner, Gina Johansson, igen. Susanne Bråth var förhørsledare. Gina sade sig åter vara mycket rädd för repressalier från pappa om hon vittnade mot honom, men bestämde sig ändå för att ge sina uppgifter. I stora drag uppgav Gina att pappa hade vunnit interimistisk vårdnad om sonen Mikael på lögnen om att hon hade misshandlat Mikael och förvägrat Mikael läkarvård. Senare under vårdnadstvisten anklagade pappa Gina för att ha varit elak och ansvarslös mot Mikael. Dessutom hade pappa under processen samlat ihop ett stort antal kvinnliga vittnen, som i rätten berättat om hur de sett eller att Mikael berättat för dem om Ginas olämpliga beteende som mamma. Enligt Gina hade vittnena inte varit hemma hos henne och pappa under tiden de var tillsammans. Pappa skulle också ha ordnat 2-3 psykologer som vittnade om Ginas olämplighet via vad de hört från Mikael. [Min anm.: Notera hur Susanne Bråth i nedtecknandet av förhöret använder uttrycket ”så kallade” framför både ”vittnen” och ”psykologer”.] Gina uppgav även att hon fick delta i många ”konstiga” saker såsom BUP-utredningar som pappa begärt.

Gina sade också att pappa hade anklagat henne för att ha försökt köra på honom med bil på gården i Nordmark. Detta skulle aldrig ha hänt enligt Gina.

Vidare berättade Gina att Mikael hade vägrat åka till pappa sedan han var 12 år. När han blev äldre blev Mikael kontakt med pappa sporadisk. När Mikael var 18 år flyttade han till pappa, och efter någon månad flyttade Mikael tillbaka till Gina av någon anledning som Gina inte kom ihåg. Susanne Bråth frågade vad BUP hade haft att säga under vårdnadstvisten, och på det svarade Gina att det hon trodde sig minnas var att Mikael hade svårare att värja sig mot pappa, och att pappa skulle ha anmält deras utlåtande men att Gina hade för sig att hon läste i tidningen om att de friades. Se **107**.

Jag har inte tillgång till samtliga handlingar om vårdnadstvisten kring min halvbror Mikael. Det jag med säkerhet vet är att pappa och Gina Johansson hade en bra relation under min uppväxt fram till år 2005, då det var sista gången jag såg henne. Då hade pappa och jag åkt till Stensta ridskola i Filipstad, där Gina Johansson hade häst, och vi bestämde med Gina att jag skulle börja komma dit och få ridlektioner av henne. Under min uppväxt har jag bevittnat svartsjuka från min mammas sida när pappa stannat och hälsat/pratat med Gina på stan. För mig blir det därför väldigt märkligt och främmande att läsa Susanne Bråths nedtecknade av Ginas berättelse. Varför verkade pappa och Gina ha en så vänlig och god kontakt om pappa ljugit så och betett sig så illa mot henne? I Gina Johanssons berättelse får man också intrycket av att pappa endast uppmärksammat och brytt sig om Mikael så länge han bodde hos pappa, men den bilden överensstämmer inte med att pappa ordnade arbete åt Mikael på Wasa:s fabrik i Filipstad. Följande uppgifter kommer från min pappa, och är inget jag kan bevisa, utan det är upp till var och en att avgöra trovärdighet och logik. Han har uppgivit att anledningen till att Mikael valde att flytta tillbaka till Filipstad i artonårsåldern var för att Gina Johansson sagt till Mikael att hon skrev under ett papper om lån (möjligen borgenär eller liknande?) som han ville ta för att köpa en BMW på villkoret att han flyttade tillbaka till henne. Vad gäller uppgiften om att pappa skulle ha anklagat Gina för att ha kört på honom med bil så skulle det ha skett utanför trappan på gården i Nordmark, då Gina vid ett bråk hade satt sig i bilen och skulle köra iväg och pappa då hade stått nära bilen. I en utredning gjord å socialtjänstens vägnar konstaterade psykologen Lena Hellblom Sjögren att anklagelserna som fanns i vårdnadstvisten om Mikael inte alls var desamma och att paralleller inte kunde dras, efter att hon gått igenom hela den akten.

Ett till vittne som hördes i utredningen år 2005 var Birgitta Eriksson. Samma år hon förhördes hade Daniel ett telefonsamtal med henne, där hon tyckte att mammas misshandel av oss inte var någonting att bry sig om, då hon enligt sig själv varit med om värre. Lyssna på **108**. Nedan följer en utskrift av ljudklippet.

Daniel: ”... och sa att jag ljög när mormor hade slagit mig.

Birgitta: *Men du, det är inte bara mamma. Pappa är med också vet du! Och liksom, liksom föser på. Ni ska leva lugnt och gott och gå i skolan och sköta liksom erat eget liv.*

Daniel: *Ja, men nu är det så-*

Birgitta: *Ni ska inte leva genom pappa!*

Daniel: *- nu är det så att mamma har slagit mig ända sen jag varit en liten bebis.*

Birgitta: [Skrattar till] *Nej, det tror jag faktiskt inte på.*

Daniel: *Nej, men tro inte på det... du kanske har varit här och sett med egna ögon vad hon har gjort?*

Birgitta: *Nej, det har jag inte, men jag tror att du ska göra såhär att du lägger det där skiten bakom dig, och-*

Daniel: *Så det där ska jag lägga bakom mig?*

Birgitta: *Ja, det ska du göra.*

Daniel: *och gå och tänka på det hela dagarna?*

Birgitta: *Du ska se framåt. Du ska inte hålla på och älta sånt där skit.*

Daniel: *Nähä, nu är det så –*

Birgitta: *Du, jag ska tala om för dig att om du visste vad mycket stryk jag fick när jag var liten av min pappa! Med både hundkoppel och mattpiskor och allt möjligt. Om du visste vad mycket stryk jag har fått så skulle du inte säga nånting! Har du fått stryk av det nån gång? Så du vet vad det vill säga!? Va?!*

Daniel: *Du, jag har fått stryk så att jag har svimmat.*

Birgitta: *Jag har fått så mycket stryk jag också! Men jag har gått framåt i stället och reder mig själv! Och går i skolan och försöker och se framåt.*

Birgitta Eriksson förhördes den 24 augusti 2005. Birgitta berättade att hon inte träffat pappa så mycket de (då) senaste 15 åren, utan att det var hennes son, Peter Eriksson, som gjort det mest. Birgitta hävdade att pappa återupprepade historien med hans gamla vårdnadstvist kring vår halvbror Mikael. Mikael hade varit hemma hos Birgitta på den tiden och lekt med Peter, och enligt Birgitta hade Mikael ”pratad skit” om sin mamma genom att säga att han inte tyckte om att hon gjorde så att Mikael inte fick vara hos pappa. Birgitta hade då sagt till Mikael att man inte fick säga så om sin mamma. Birgitta var helt säker på att det var pappas ord som jag och Daniel framförde. Enligt Birgitta så hade Peter sagt till henne att jag och Daniel inte träffade någon annan än Peter. Peter skulle ha sagt att pappa använde oss som sina ”soldater”. [Min anm.: Jämför mammas uppgift i redogörelsen daterad 2005-08-22 om att Cathrine skulle ha sagt att vi var som pappas ”soldater”.]

Enligt Birgitta fanns det inte en chans att mamma kunde ha gjort mot oss vad vi anklagade henne för. Hon hade känt mamma mycket längre än pappa och enligt Birgitta så var mamma världens snällaste person. Birgitta hade heller aldrig upplevt att mamma var psykiskt störd på något sätt. Birgitta kunde heller inte förstå hur jag hade kunnat få erfarenhet till att berätta om sexuella övergrepp, för enligt henne hade jag aldrig umgått med någon annan än pappa. Birgitta uppgav vidare att pappa hade uteslutit henne ur mammas vänskapskrets runt år 1999 då han hade kommit och ettrigt spottat ur sig negativa ord om mamma. När Birgitta hade motsatt sig detta och sagt att det var fel så hade varken vi barn eller mamma ”fått” träffa Birgitta igen. Se **109**.

Några dagar senare, den 29 augusti 2005, förhöordes även Birgitta Erikssons son, Peter. Peter Eriksson var en av dem som anmälde Nordmarks skola till Skolverket. Se den separata skrivelsen om skolkonflikten. Värt att notera kring det är dock att han valde att vara anonym i den anmälan främst för att hans mamma Birgitta inte skulle få reda på att han hade berättat om sin mobbning. Peter har också en bror vid namn Tim, som berättade att deras pappa Tord hade misshandlat honom, varpå Tord polisanmälades för detta. Vid frågor från omgivningen förnekade Birgitta att det skulle ha skett, men sedan erkände Tord misshandeln och fick böta. Den informationen i samband med Birgitta Erikssons uttalande i telefonsamtalet med Daniel påvisar familjens relation till barnmisshandel.

I förhöret med Peter berättade han om hur pappa pikade mamma hela tiden, klagade på hur hon gjorde kaffe, att gardinerna hängde fel m.m. Deras förhållande verkade vara av masochist/sadist-typ där pappa var sadistisk. Vidare uppgav han att pappa var sjukligt pedantisk och att mamma verkade väldigt undergiven. Enligt Peter såg jag och Daniel ut som två robotar, och att vi tagit över allt som mamma tidigare gjort, vi var helt isolerade i pappas ”fort” där det var helt upp till pappa vilka som fick besöka gården. Peter sade också att pappa nu sagt till honom att han skaffat en ny kvinna, och att det var en thailändska. Pappa hade sedan kommit på besök till Peter hand i hand med en ”thailändska”. Pappa skulle ha hoppat mellan ämnen och talat osammanhängande. Peter uppgav att han trodde att pappa var psykiskt störd på något sätt. Han skulle ha hört pappa säga till oss att mamma var en ”jävla hora”. I övrigt berättade Peter att han inte tror att någon tror på det som pappa sagt om mamma, då det hörs att han ljuger, och att pappa är en manipulerande person. Peter skulle också ha varit hem till pappa en och en halv månad innan förhöret, och pappa hade då legat i sängen och varit så påverkad att han sludrade, men han visste inte av vad och han hade själv aldrig sett pappa ta någonting, utan endast hört från mamma att pappa gick på smärtstillande mediciner. Vidare så hade pappa visat upp sidor av förföljelsemani och han var gud på sin gård medan alla andra hade fel. Se **110**.

I ett mejl till mig år 2014 skrev Peter Eriksson att han inte alls sagt det som förhørsprotokollet visar. Han skrev följande. Se **111**.

”Hej igen Melinda.

Jag känner litegrann att jag måste försvara mig angående det där polisförhöret, jag vill att du får en klar bild av allt det direkt ifrån mig för det var ganska mycket som var förvrängt och förvridet när jag fick tag i de papprena. Först och främst blev jag kallad att vittna, jag var tvungen att göra det sa polisen till mig fast jag inte ville. Jag har ju känt Tomas i stort sett hela mitt liv så just vid den tidpunkten när allt det där hände så hade han precis opererat ryggen och gick på kraftfullt smärtstillande medicin. Ibland så var han faktiskt inte sig själv, inte den Tomas jag kände, men det är väl inte undra på, jag hade säkert varit så själv om jag tagit samma mediciner som han. Men tyvärr får jag säga att det var faktiskt ingen lögnaktig bild, det var så det var. Då på den tiden var du och Daniel barn och jag tyckte inte att varken Tomas eller Carina var

kapabla att ta hand om er. jag tyckte inte att ni skulle springa runt som några hushållerskor och göra deras ärenden, barn ska få vara barn!. sen att två vuxna som bråkar med varann och allt bråk kring skolan är ingen bra miljö för barn att vara mitt i. Där har jag och min mor faktiskt samma åsikt. Jag vill att du ska veta att det var exakt så jag sa till polisen, men jag fick faktiskt tag på det där vittnesmålet som den kvinnliga polisen hade skrivit att jag sagt två år senare. Och jag fick faktiskt en chock när jag läste det, för det var nästan ingenting som stämde med vad jag sagt. Det var ju framställt som att jag kallade Tomas för knarkare och brottsling. Så jag förstår dig mycket väl att du tycker att det är lögnaktigt, för det är precis vad det är. Jag är nog mer förbannad på det än vad du är!. Så var hela sanningen om vad det jag har sagt, nu har du fått läsa det direkt från mig och utan någon mellanhand. jag förstår att du gått och trott på det här i 10 års tid, det hade jag också gjort!.

Men om jag byter samtalsämne och nämner det som hände dig o Daniel så var det ju faktiskt rent avskryvärt. Jag har faktiskt följt er genom åren av alla skrivelser i tidningarna. Att ni hamnade där ni hamnade var ju helt galet!!!.... Så eran kamp mot Filipstads kommun tycker jag är helt rätt. Det är en maffia kommun med inkompetent personal och bekantas bekanta som styr och ställer. Tomas har helt rätt om att de är skojare hela bunten. Det vara bara synd att ni blev lidande för allt. Jag hoppas verkligen att ni får upprättelse för där har dom svinen agerat helt åt helvete fel!..

ha dä gött Melinda

Mvh Peter”

11 november 2005 hölls förhör med pappa som misstänkt i målet där mamma motanmält honom för grov kvinnofridskränkning. Förhørsledare var Rolf Johannesson, make till Elisabeth Johannesson som kritiserats av Skolverket för att hon inte ordnade en åtgärdsplan för Daniel under två års tid. Se den separata skrivelsen om skolkonflikten. Rolf Johannesson hade tagit över polisutredningarna kring vår familj, då Susanne Bråth inte längre fick ha hand om barnärenden. Rolf Johannesson var dessutom halvbror till socialnämndens ordförande Sune Frisk, vilka vid det här laget uppenbart tagit mammas parti. En annan aktuell sak i sammanhanget är att vår halvsystem Cathrine Fagrell fått sitt efternamn från giftermål med Stefan Fagrell, vilken är brorson till polisman Uno Fagrell som arbetade i Filipstad. Alltså tre olika jävssituationer bara i detta sammanhang.

Ett kort sammandrag om pappas uttalanden under förhöret följer.

Enligt pappa hade mamma och han haft det bra de första åren, och att det var efter att de fått oss som mamma blev till en annan person. Mamma hade velat flytta ihop väldigt fort men pappa hade varit tveksam, bl.a. för att han blivit upprörd av en av mammas tidigare partners. Mamma hade flyttat år 1999, och han hade erbjudit henne att bo i farfars hus efter att farfar godkänt det. [Min anm.: På sida 4 i förhöret, där pappa precis berättat att mamma endast kommit på besök fr.o.m. 1999, börjar Johannesson ändå sin mening med

”Och efter det fram till hon *flyttade* i... eller till det här bråket i februari/mars...” vilket tyder på att mammas uppgifter är det han i första hand gick efter.] Därefter hade mamma kommit i varierande omfattning utifrån mående. På frågor kring Cathrine svarade pappa att Cathrine hade slagit mamma, och att Cathrine hade gått och sagt på Stensta ridskola i Filipstad att mamma slagit henne, så mamma ville att Cathrine skulle få hjälp så Cathrine gick till en skolpsykolog. Enligt pappa var han ingen bidragande orsak till att Cathrine flyttade ut, han förstod inte hur han skulle kunna ha varit det. [Min anm.: När pappa upprepade gånger svarat nej på om han såg till att Cathrine fick flytta från Limkullen och Johannesson fortsatte fråga ville han ge exempel på hur Cathrines misshandelstillfällen mot mamma sett ut, men det fick han inte göra för Johannesson.] Enligt pappa fick mamma avgöra själv om hon ville ha kontakt med Cathrine eller inte, och uppfostrandet av Cathrine ansåg pappa var en sak mellan mamma och Cathrines pappa Kalle som pappa inte lade sig i. Gällande att pappa skulle ha tvingat mamma att bryta med Cathrine så sade pappa att han vet att mamma var besviken på Cathrine för att Cathrine hade behållit kontakten med vår mormor trots mammas anklagelser om sexuella övergrepp från mormor, varpå mamma pratat med sin psykolog om det och psykologen sagt att mamma behövde bryta med alltsammans för att själv klara sig och bli frisk. På fråga om pappa någon gång låst mamma ute så svarade pappa att han hade skyldighet att se till att mamma inte skrämde oss barn. [Min anm.: Pappa sade vidare här att han hade med sig papper från socialen som styrkte detta samt BUP-journaler för Johannesson att läsa. Johannesson svarade nej på det.] På ytterligare fråga från Johannesson svarade pappa att han inte låst henne ute innan hon flyttade, men efter hon flyttade så bestämde han över vem som fick vara i hans hus, och då nekat henne att komma in varpå hon krossat fönsterrutor. På frågor kring om pappa bytt lås vid nyår -98/-99 svarade han nej. Johannesson frågade vidare om inte mamma hade åkt till sin bror Christer då, på vilket pappa svarade att det stämde. [Min anm.: Pappa berättade här att det var för att mamma och Christer fått 10,000 SEK var p.g.a. att mormor slagit Daniel och våldet i deras släkt skulle tystas ned – pappa säger Mikael men det är uppenbarligen en förväxling av namn vilket framgår av fortsatt samtal och sammanhang – men Johannesson avbryter förklaringen med att det inte var det han frågade om. Han vill endast ha ett ja eller nej.] Enligt pappa blev han och mamma ovänner eftersom han ansåg att de pengar mormor skickat till henne var blodspengar på bekostnad av Daniel, men han slängde inte ut henne utan hon åkte självmant.

På fråga om pappa ansåg att Christer var en trovärdig person svarade han nej. Han berättade att Christer varit med i en ”uppköpelse” med hagelbössa i Borlänge, varpå han flytt till Umeå, och i Umeå hade senare hans dåvarande partner frågat om han utsatt barnen för sexuellt våld, Christer hade då tagit ut alla pengar från barnens bankkonton och ringt till mamma som åkt upp och hämtat honom varefter han bosatt sig i Filipstads kommun. Enligt pappa så kunde han inte erinra sig att han i personligt samtal med någon sagt att mamma var psyksjuk, och han förstod inte varför han skulle ha gjort det eftersom både han och mamma led av att Christer hade spridit ut att mamma var psykiskt sjuk till många i Nordmark och Filipstad.

På fråga varför han trodde att mamma åkte till Anita Supponen och bodde där runt separationstiden 1999

svarade pappa att det kanske var för att de umgicks när han och mamma träffades. Vidare uppgav han att Anita Supponen ”lagt an” på honom genom att bl.a. klä av sig naken framför honom, och att han inte velat ha med henne att göra redan innan han och mamma började träffas då han inte tyckte om henne och avfärdat henne. På fråga från Johannesson om pappa diskuterat mammas psykiska hälsa med Anita Supponen svarade pappa att han pratat med Supponen några år tidigare om att mamma slagit oss, han hade läst ur BUP-journaler kring detta och Supponen hade vid samtalet tackat honom för att han talade om det. Pappa ansåg att det var det rätta att göra för min och Daniels skull samt även för mammas så att hon inte skulle ”ställa till det värre” än hon gjort. Enligt pappa hade det inte varit en envägskontakt till Supponen från hans sida, utan Supponen och han hade utbytt kontakt kring mammas dåliga mående. [Min anm.: Johannesson ansåg det mycket viktigt i förhöret att ta reda på om pappa ringt till Supponen eller tvärtom. Pappa sade att han inte mindes, men att han hade för sig att Supponen ringt till honom för att Christer ringt till Supponen och letat efter mamma. Trots att pappa svarat detta sade Johannesson direkt efteråt att Johannesson inte förstod varför *pappa ringde* till Supponen och diskuterade mammas mående, för mamma kunde väl prata för sig själv, menade Johannesson. Detta visar återigen att på Johannessons uppfattning och attityd till ärendet.]

Efter vidare samtal där diskussionen kom in på att mamma inte var på plats hos Anita Supponen vid samtalet med pappa utan troligen låg inne på psyket, ville pappa visa papper som visade att mamma varit inlåst på psykiatrisk avdelning. Det fick han inte visa för Johannesson. Johannesson uppvisade även ytterligare attityd genom sitt sätt att uttala sig, t.ex. ”det behöver du inte visa *ser du*”. Pappa försökte vidare att få visa handlingarna, och sade sig vara trött på att han inte fick visa upp handlingar som han hade rätt att ha.

Pappa berättade om sina ryggoperationer under förhöret, och att mamma varit anledningen till att hans disk i ryggen brast då hon hade anfallit honom i sängen efter att han grävt ned slipers på gårdsplanen. Detta efter att Rolf Johannesson började fråga om vilka mediciner han tagit och om medicineringen kan ha gjort att han inte vetat vad han gjort. På detta svarade pappa att det absolut inte var fallet.

Vi är nu inne på sida 19 i förhørsutskriften, och det är nu man väldigt tydligt kan börja utläsa Rolf Johannessons uppfattning och attityd mot pappa samt kring vad som är sant och ej. Efter att pappa svarat nekande till att hans medicinering fått honom att ej vara medveten om vad han gjort, uttalade Rolf Johannesson följande:

”Kan du annars förklara hur du under sommaren -99 vid sju tillfällen jagade ut Carina och tvingade henne att lämna bostaden på Limkullen?”

Samtalet gick vidare och pappa svarade nekande till att ha misshandlat eller kränkt mamma. Johannesson frågade om pappa pratat med Britt-Marie Söderlind. Pappa berättade att han pratat med henne i telefon när Britt-Marie Söderlind ringde honom och sade till honom att mamma sagt att mamma inte fick träffa oss.

Enligt pappa var detta när vi skulle åka till Västkusten, och mamma fått ett utbrott där hon skrikit och skrämt upp mig så att jag skakade, och sedan åkt upp till Borlänge. Detta fanns nedskrivet i en redogörelse av mamma som mamma lämnat till socialtjänsten i Filipstad.

Ej heller den redogörelsen var Johannesson intresserad av, han uttryckte att han ville återkomma till frågan, och ville veta om pappa diskuterat mammas psykiska hälsa med Britt-Marie Söderlind. Pappa svarade att han sagt att mamma mådde dåligt och att hon varit stökig och bråkig hemma. På fråga om pappa någon gång försökt få mamma omyndigförklarad svarade pappa nej, och att han ej visste ens hur man gör en sådan sak.

Pappa hade tidigare under samtalet bett om ett glas vatten. Han bad nu, på sida 20 i förhørsutskriften, om ett nytt och påpekade att muggarna var små. Johannessons respons på detta är anmärkningsvärd, då han på ett uppenbart spydigt sätt säger ”Synd att jag inte har en hink”.

På fråga om pappa försökt lämna mammas journalhandlingar från psykiatrin till socialtjänsten i Filipstad svarade pappa att han visat dem, men att ingen velat ta emot dem. Johannesson ville veta syftet till detta, samt hur pappa fått tillgång till journalerna. Pappa berättade att han fått tillåtelse från mamma att tillhandahålla journalerna samt att det står att läsa i journalen, och att syftet med att han försökt lämna in journalerna till socialtjänsten var att det i dem står att mamma utsatt oss för misshandel och incest.

På fråga om han diskuterat mammas psykiska hälsa med Irmeli Tuomi svarade pappa nekande, men att han skickat mammas flyttlass till henne.

Pappa uppgav vidare att han innerst inne tyckte mycket synd om mamma, och att han var helt slutkörd. Vid frågor kring vad som hände den 4 februari 2005 nekade pappa till att ha misshandlat mamma, och han påpekade att mammas första anklagelser var att han skulle ha kastat henne nedför trappan, men hans uppfattning var att mamma sedan kommit på att han inte kunde lyfta tungt p.g.a. ryggen och att hon därför ändrat sin version till att han skulle ha sparkat henne nedför trappan. På fråga om han låst ut mamma den kvällen svarade han ja, eftersom hon misshandlat honom och mig samt kört på Daniel. Allteftersom samtalet fortskrider kan man sedan läsa att Rolf Johannesson ifrågasatte om det var för att pappa tagit ifrån mamma hennes glasögon (vilket han förnekade) som hon körde på Daniel.

Avslutningsvis uppgav pappa att han borde struntat i mamma för många år sedan, och att han givit henne alltför många chanser. Se **112**.

Med sig på ovanstående förhör hade pappa advokat Lars Magnusson från Werners advokatbyrå. Det är anmärkningsvärt att han inte uttalar sig en enda gång under förhöret kring Rolf Johannessons attityd. Jag vill uppmana läsaren av denna sammanställning att jämföra detta förhör med förhören som skedde med mamma

av Susanne Bråth. Skillnad i attityd och förutfattade meningar är oerhört tydlig och speglar hur det redan på detta stadium gått fel vad gäller objektivitet och professionalism.

Den 20 september 2005 hade mamma i ett samtal med socialtjänsten uppgett att hon inte längre brydde sig vad socialen gjorde med oss, och att ingen lyssnade på henne så socialen skulle få höra från Kalla Fakta eller något annat granskande TV-program. Se **85.3**.

Under sensommaren/hösten 2005 valde mamma att ansöka om enskild eller gemensam vårdnad. Värmlands tingsrätt begärde därför in yttrande från socialtjänsten i Filipstad. I yttrandet, skrivet 15 november 2005 av socialsekreterare Ulla Jansson, listas när vi som familj varit aktuella på socialförvaltningen i Filipstad. I listan underlät Ulla Jansson att skriva med när BUP anmälde att jag och Daniel för illa av mamma år 1999, trots att hon bevisligen visste om det då det finns nämnt i bilaga till yttrandet, nämligen i anteckningar vid yttrandesamtal med mamma. I stället valde hon att som första kontakt med socialtjänsten lista tingsrättens dom 2000 som gav pappa enskild vårdnad.

I yttrandet bilades endast mammas version, då pappa inte hann prata med Ulla Jansson innan hon skickade in yttrandet. I yttrandet framgår att hon sökt pappa och att pappa sökt henne men att det inte gått att få till en tid p.g.a. att hon varit ledig, pappa inte kunnat komma, pappa inte velat komma utan advokat, att advokaten Lars Magnusson inte kunnat komma på bokad tid samt sist men inte minst p.g.a. att socialsekreteraren inte kunnat nås p.g.a. ett fel på en telestation i Kristinehamn. I stället för att informera tingsrätten om detta och be om förlängd yttrandetid valde Ulla Jansson att skicka in yttrandet utan att pappa gett sin version. Anteckningarna vid samtalet med mamma är skrivet så att det framställs såsom att olika tidsangivelser etc. är fakta, till exempel att pappa och mamma varit sambos i 17 år och att hon flyttade från pappa och oss den 11 mars 2005. I yttrandet påstod mamma att hon inte sett mig och Daniel sedan hon ”flyttade”, och att sista gången vi sågs skulle jag ha sagt att jag skulle spara till långt hår, vilket är uppenbara lögnar eftersom det tydligt framgår av **66** att mamma mötte både mig och Daniel på gatan utanför hennes lägenhet och att vi då anklagade henne för att ha gjort oss illa och att vi inte ville ha med henne att göra. Supponens skrivelse kring den händelsen skickades dessutom till socialtjänsten, varför det är anmärkningsvärt att socialsekreterare Ulla Jansson inte reagerade på detta. Se **113**.

21 november 2005 tog åklagare Elisabeth Crammert-Högström beslut om att lägga ned förundersökningarna mot mamma gällande misshandel och olaga hot, men förundersökningen kring sexuella övergrepp och grov fridskränkning fortsatte. Se **114**. Inga vittnen på vår sida hade då hörts, endast de personer som mamma uppgivit som sina vittnen och som har redovisats tidigare i texten.

24 november 2005 skedde en muntlig förberedelse hos tingsrätten i Kristinehamn. Mamma företräddes av advokat Kerstin Samuelsson och pappa av advokat Lars Magnusson. Kerstin Samuelsson påstod bl.a. i sin

framställan att alla anklagelser mot mamma hos Polisen hade lagts ned. Detta var felaktigt, då mamma fortfarande var misstänkt för sexuella övergrepp och grov fridskränkning, vilket inte lades ned förrän 12 januari 2006. Se **115**. Detta vore rimligtvis ha varit något som advokat Lars Magnusson var insatt i, men han sade ingenting om denna felaktighet. Vidare uppgav han fel datum för påkörningen av Daniel, nämligen den 10 mars i stället för 4 februari.

Rådman Lennart Furufors beslutade att vårdnaden skulle vara interimistiskt gemensam tills ärendet avgjorts i domstol eller att pappa och mamma kommit fram till ett avtal. Hans resonemang var att eftersom mamma inte ville ha umgänge med oss så innebar inte mamma och pappas samarbetssvårigheter något hinder då det endast skulle röra sig om insyn i utredningen hos socialtjänsten och ta del av liknande frågor kring oss. Vidare beslutades att socialnämnden i Filipstad skulle inkomma med en färdigställd vårdnadsutredning senast den 17 februari 2006. Se **116**.

5 december 2005 var Rose-Marie Sundströms sociala utredning klar. Slutsatsen var att vi behövde utredas av Barn- och ungdomspsykiatri för att se om vi tagit skada av konflikt mellan våra föräldrar, den uteblivna skolgången och för att en bedömning skulle göras av vår sociala utveckling. Avslutningsvis så skulle en ansökan om vård enligt lagen om vård av unga göras om inte mamma och pappa hade enats om vår skolgång innan den 9 december 2005. Även i denna utredning påstås att alla polisutredningar var nedlagda, vilket alltså inte stämde utan var vad mamma och hennes advokat hävdade. Något anmärkningsvärt i utredningen är omfattningen av information som nedtecknats från samtalet med mamma, som är betydligt mer än vid samtalen med pappa samt oss barn. Se **117**.

Samma dag som socialnämnden beslutade om att de skulle ansöka om att vi omhändertogs enligt lagen om vård av unga, den 13 december 2005, skrev pappa ett papper till socialtjänsten där han hävdade att det förelåg en jävssituation i ärendet eftersom mamma jobbat tillsammans med socialchef Kristina Steijner. Se **118**.

Pappa överklagade tingsrättens beslut om interimistisk gemensam vårdnad, men överklagan avslogs av Hovrätten den 23 december 2005.

I slutet av december 2005 inkom anmälan och skrivelse till socialtjänsten från Hans Lindberg och Karl Thelberg, som bekräftade vår historia. Hans berättade om att han sett flera av de företeelser vi berättat om, bl.a. att vi betett oss konstigt efter att ha varit hos mormor, att mamma kommit utspringande från huset och skrikat och att pappa fått hjälpa henne. Jag och Daniel hade berättat för honom om mormors misshandel. Hans hade bevittnat mamma stå och slå omkring sig och skrika märkligt när han kommit för att besöka oss. Hans hade också tillbringat nätter i en gäststuga på pappas gård då vi var rädda att mamma skulle komma och tända eld på huset. Se **119**.

Karl Thelberg skrev om iakttagelser såsom att mamma inte verkat kontaktbar, att han sedan fått reda på att hon fått ett utbrott vid hemkomst. I övrigt skrev han om saker som jag och Daniel berättat för honom. Gällande hans egna iakttagelser igen skrev han att han varit med mig, Daniel och pappa vid en bilträff i Lindesberg där en anonym anmälare påstått till socialtjänsten att jag och Daniel varit apatiska och bleka, och att han sett motsatsen. Vi hade varit glada, och det enda hade varit att pappa varit trött efter en dålig natts sömn. Se **120**.

Jag har samlat lite bilder från 2005. Se **121**.

2006

7 januari 2006 hade inte Lars Magnusson blivit utbytt ännu, och skrev ett yttrande till dåvarande länsrätten i Värmlands län rörande socialtjänstens LVU-ansökan. Han skrev att ärendet tagit en olycklig vändning genom att mamma fått interimistisk gemensam vårdnad om oss. Fram till dess fanns en fortskridande planering för vår skolgång. Lars Magnusson valde att inte ta upp våra anklagelser mot mamma i brevet, utan skrev att mammas sabotage gentemot oss lett till ett starkt avståndstagande gentemot mamma från vår sida. Vidare skrev han att alla anmälningar som gjorts emot pappa kom från mamma eller personer som var bekanta till mamma, och att de visat sig sakna grund. Dessutom var det lätt att få uppfattningen att det för Filipstads kommun blivit ett prestigeärende, då de inte gjort vad de borde för att bistå pappa och oss genom åren. Avslutningsvis gick yttrandet ut på att LVU-målet borde avvakta den planlagda utredningen av oss på Barn- och Ungdomspsykiatri. Se **122**.

Vårt offentliga biträde, Ingalena Bjellman, skrev också ett yttrande, daterat den 9 januari 2006. I det uppgav hon att vi i kontakt med henne uppgivit att vi ville bos hos pappa, att vi ville påbörja distansutbildning via Sofia Distans och att vi hade en stark rädsla för att behöva ha kontakt med mamma och var oroliga över att tvingas till det.

Vidare skrev hon att samtliga förundersökningar var nedlagda, vilket återigen var felaktigt. Förundersökningarna om sexuella övergrepp och grov fridskränkning var fortfarande pågående och nedlades inte förrän *12 januari* 2006, alltså flera dagar efter Ingalena Bjellmans yttrande.

Avslutningsvis skrev även hon att rätten borde invänta BUP:s utredning, alternativt inhämta ett separat yttrande från dem gällande vår psykiska och intellektuella status. Se **123**.

Mammas offentliga biträde, Kerstin Samuelsson vid Tingvalla advokatbyrå skrev också ett yttrande. [Min anm.: Ett sidospår men aktuellt i sammanhanget är att Kerstin Samuelsson på Facebook är vän med polis Susanne Bråth, Ingalena Bjellman samt hennes man Urban, och fler personer inom rättsväsende såsom

åklagare och polis som varit inblandade i vårt ärende på senare tid. Se [124](#)] I yttrandet skrev hon att mamma medgav LVU, att pappa intensifierat sin smutskastning av mamma genom att flera bekanta till pappa skickat in anmälningar till socialtjänsten. Mamma skulle ha polisanmält dessa anmälningar som förtal. [Min anm.: Jag har ingenstans funnit handlingar som styrker att en sådan polisanmälan gjorts. Säkert är i alla fall att ingen av anmälarna fällt för förtal.] Vidare menade mamma att pappa missbrukade Ketogan och att han varit drogpåverkad vid ett socialnämndssammanträde där även Rose-Marie Sundström uppmärksammat ett "förändrat beteende" hos pappa. I Samuelssons yttrande står även att pappa till samma nämndssammanträde tagit med sig oss och begärt att vi skulle få prata inför nämnden, men detta hade mamma motsatt sig. Vidare menade Samuelsson att det i "utredningen" konstaterades att jag och Daniel i stort sett ordagrant upprepade vad pappa sagt och att vi var negativa, monotona och stela i kontakt med utredaren. Enligt mamma hade nu pappas påverkan av oss barn intensifierats, och Daniel skulle ha ringt nattetid till människor som mamma kände och försökt få dem att intyga att mamma inte var en bra förälder. Avslutningsvis ville mamma att LVU-ansökan snarast skulle behandlas av rätten. Se [125](#)

Pappa anmälde 15 januari 2006 socialtjänsten i Filipstad till Länsstyrelsen. Anmälan gick ut på att socialtjänsten lyssnade på en psykiskt sjukt människa som klart erkänt misshandel och sexuella övergrepp. I huvudsak anmäldes följande: att utredningstiden varit lång, att socialchef och utredare ringt kvällstid (8-9) och ej tagit notis om pappa sagt att det inte var ett bra tillfälle, att socialchefen var jävig och hade påverkat den externa utredaren samt övertagit journalföring, att socialtjänsten inte ifrågasatt mammas påstående om att hon ingen diagnos hade, att socialtjänsten tog anmälningar på allvar från personer som inte träffat mig och Daniel, att pappa förbjudits att prata vid socialnämndssammanträde med Steijners hänvisande till att nämnden var att likställa med en rätt. Se [126](#).

16 januari 2006 tog länsrätten beslut om att förordna John Bagger-Jørgensen som nytt offentligt biträde för pappa i LVU-målet efter att en bekant hade rekommenderat honom. Pappa var mycket besviken på Lars Magnusson vid Werners advokatbyrå efter hans framställan vid den interimistiska förhandlingen om vårdnad samt att han i övrigt uppvisat ett lojt och ointresserat beteende där han inte hade läst igenom handlingar.

Daniel och jag ville också byta, och skickade in en begäran om detta till länsrätten. Vi skrev att vi inte hade förtroende för Bjellman, att hon inte lyssnade på oss, att Bjellman inte närvarat vid förhöret om sexuella övergrepp, och därefter hade hon inte heller tittat på förhöret eller ens nämnt det. Hon hade i stället frågat oss om pappas nya flickvän, var hon bodde och var hon kom ifrån. Hon hade heller inte hört av sig om saker hon lovat att ställa till rätta. Vi ansåg inte heller att Bjellman tagit mammas hot om att elda ned huset på allvar. Som nytt biträde ville vi ha Anna Falk, någon vi hade rekommenderats från någon bekant. Se [127](#). Skrivelsen föranledde ingen åtgärd då länsrätten menade att eftersom mamma och pappa hade gemensam vård så skulle de gemensamt begära ett byte åt oss. Se [128](#).

Socialnämnden beslutade den 17 januari 2006 att behandlingen av LVU-målet kunde invänta BUP:s utredning, men också att om BUP:s utredningsplan inte följdes så skulle en LVU-förhandling ske snarast. BUP:s utredning behövde dessutom vara färdigställd senast 17 mars 2006. Se **129**.

Svaret på pappas anmälan till Länsstyrelsen kom mycket snabbt, beslut togs redan den 27 januari 2006. Utredare var Madelaine Bergkvist som även var föredragande när beslut fattades av socialdirektör Thomas Larsson. [Min anm.: Madelaine Bergkvist är på Facebook vän med Eva-Lotta Trüschel som handlade vårt ärende under 2005-2006. Se **130**.] I utredningen finns tydliga brister, se mina anmärkningar. Länsstyrelsen fann inte skäl att rikta någon kritik.

Länsstyrelsen valde att bortse från uppgifterna om mamma i anmälan, då de hänvisade till att de inte utövade tillsyn mot privatpersoner. [Min anm.: Uppgifterna om mamma i anmälan var bl.a. saker som påvisade vad socialtjänsten valt att bortse från, och var alltså inte med som en anmälan mot privatperson. Märkligt att dessa uppgifter inte ansågs relevanta av Länsstyrelsen.]

I utredningen begärde Länsstyrelsen inte in några handlingar. Deras sätt att hämta uppgifter var via telefonsamtal med ”externa” utredaren Rose-Marie Sundström, enhetschef Per Söderberg och socialchef Kristina Steijner.

På fråga om Kristina Steijner ringt sent på kvällen hem till pappa svarade hon att hon ringt en gång den gångna sommaren men inte så sent som pappa uppgav, och att det varit med anledning av att hon behövde få reda på om socialnämnden behövde ingripa akut. [Min anm.: Inget samtal av den arten finns dokumenterat hos socialtjänsten, vilket är märkligt eftersom det borde ha föranlett ett beslut eller åtminstone en dokumenterad bedömning om att inte ingripa.]

På jävsanklagelsen uppgav Kristina Steijner att hon var mammas chef under en tid på 1970- och 1980-talet, och att hon såvitt hon visste så hade mamma inte arbetat sedan i början av 1990-talet. [Min anm.: Detta stämmer ej. Mamma arbetade under 1990-talet inom hemtjänsten vilket Kristina Steijner var chef över.] Vidare sade Rose-Marie Sundström, Per Söderberg och Kristina Steijner samstämmigt att ingen av dem fått reda på att pappa ansett att det förelegat jäv. [Min anm.: Detta är en lögn, då pappa 13 december 2005 insände en skrivelse om detta till socialnämnden, se **118**.] Med anledning av att det i Länsstyrelsens utredning inte framkommit att pappa åberopat jäv så ansåg Länsstyrelsen att nämnden inte fått anledning att ta ställning till om jäv förelåg, varför Länsstyrelsen inte kunde kritisera.

Kristina Steijner uppgav dessutom att hon inte tagit över någon journalföring, utan att den ”helt skötts av utredande socialsekreterare”. [Min anm.: Ytterligare en tydlig lögn. Socialtjänstens journal mellan juni 2005 och den aktuella tidpunkten innehöll 5 tydliga anteckningar skrivna av socialchefen, samt ett stort antal andra

där det är mycket tydligt vem som skrivit, då de skrivits under Per Söderbergs signatur men den som skriver nämner att den ska prata med Per Söderberg.]

Om anklagelsen att pappa inte fått tala inför socialnämnden framkom att socialnämnden hade förbjudit pappa att visa mammas psykjournaler [där hon erkände övergrepp mot oss, min anm.] eftersom frågan som skulle prövas var pappas förmåga att tillgodose våra behov. [Min anm.: Eftersom alla anklagelser mot pappa kom ifrån mamma borde dessa uppgifter varit relevanta i allra högsta grad, men även eftersom mamma tillkänns interimistisk gemensam vårdnad och nämnden då även borde tagit ställning till hennes förmåga att tillgodose våra behov.] Se **131**.

Min åsikt är att ovanstående utredning är en stor anledning till att det kunde fortsätta gå så fel. Hade Länsstyrelsen begärt in handlingar från socialtjänsten i stället för att endast prata med tre berörda på socialförvaltningen utan att kontrollera att deras utsagor stämde, så hade de sannolikt nått en annan slutsats med tanke på materialet som presenteras i denna sammanställning.

Den 15 februari 2006 var en av flera gånger jag träffade BUP med anledning av deras utredning. Jag berättade om hur livet med mamma sett ut och hur jag känt mig. I BUP:s journal finns noterat att jag verkade ledsen och pressad under samtalet, vilket motsäger socialens och mammas bild av att jag skulle tala likt en robot och vara känslolös. Se **22.12** och **22.13**.

Den 13 mars 2006 möttes mamma, pappa, Ingalena Bjellman, Rose-Marie Sundström och Eva-Lotta Trüschel från socialtjänsten samt den utredande personalen på BUP i Karlstad för en konferens kring utredningen. I journalanteckning från tillfället framgår det tydligt att BUP inte ”värderat sanningshalten” i mina och Daniels anklagelser men att BUP:s uppfattning var att vi varit i sammanhang som inneburit hot, våld och övergrepp. Man uppgav också att vi behövde barnpsykiatrisk hjälp, men det sätt vi behövde den på varierade utifrån sammanhang. Se **22.14** och **22.15**

17 mars 2006 skrev överläkare Hans Lind vid psykiatri i Karlstad ett intyg för mamma att använda i myndighetskontakter och i domstol etc. Detta intyg blev mycket viktigt för mammas del då hon använde det för att ge sig själv och sin historia mer trovärdighet i rättssammanhang m.m. Intyget gjorde gällande att pappa hade ”fått tag” i mammas journal, plockat ut citat därur och på annat sätt försökt få mamma att framstå som mycket sjuk periodvis. Enligt Hans Lind hade det aldrig framkommit någon ”sjukdomsbild av psykotisk valör” och mamma hade aldrig behövt medicineras, och hennes kontakt med psykiatri hade knappast föranletts av någon ”egen, inneboende allvarlig psykisk sjuklighet”. Mamma framträdde tvärtom som ”klok, samlad, känslomässigt adekvat, psykologiskt insiktsfull och mycket mån om sina barn”, enligt Lind. Han avslutade intyget med att det var svårt att uttala sig om hur pappas agerande varit, och han fick bedöma utifrån andrahandsuppgifter, men att mammas gav ett trovärdigt intryck om sin berättelse om pappas förtryck

och den förklarade även enligt Hans Lind mycket av den ”egendomliga kris” som mamma sökt hjälp för. Se **132**.

Ovanstående intyg symboliserar verkligen hur ett genomgående problem i detta ärende varit att människa efter människa valt att strunta i att se bakåt eller blundat för det som skett tidigare.

Hans Lind har själv skrivit under inte mindre än *åtta* [som jag har tillgång till, kan naturligtvis finnas fler, min anm.] sjukdomsintyg till Försäkringskassan där han diagnosticerade mamma med bl.a.: grav insufficiens med inslag av reaktiv depression, sensitivitet, inslag av inducerat vanföreställningssyndrom, komplicerad personlighetsproblematik, ångest, misstänksamhet, *tendens till psykotiska upplevelser*, sammansatt personlighetsstörning med sensitiva och paranoida drag. 5 december 2000 gav han t.o.m. mamma diagnoskod F600 vilket är paranoid personlighetsstörning. [Se förteckning över diagnoskoder, **133**.]

Han skrev också citat: ”*Skulle säkerligen behöva psykofarmaka men vågar inte ta detta.*” Se **82**. Övriga sjukintyg skrivna av andra läkare med liknande diagnoser finns i **83**.

År 2011 kom det fram att Hans Lind skrivit ut stora mängder av narkotikaklassade läkemedel som sannolikt orsakat två ungdomars död. Dessutom framkom anklagelser om sexuella övergrepp mot kvinnor under psykiatrisk behandling, som skulle varit kända av sjukhusledningen men som de valde att bortse ifrån p.g.a. läkarbrist. Se **134**.

Den 20 mars 2006 skrev mamma ett brev ställt till socialnämndens ordförande Sune Frisk samt socialchef Kristina Steijner. Mamma ansåg vi borde omhändertaras omedelbart och att socialtjänsten borde ha gjort upp en plan om hur vår behandling skulle komma att se ut. Hon ansåg att hon inte lyssnades på och att rättssäkerhet endast var förbehållet pappa. Hon ifrågasatte att socialtjänsten sagt att de måste gå varsamt fram eftersom omhändertaganden ändå aldrig var varsamma. Se **135**.

Två dagar senare, den 22 mars 2006, samtalade Gunilla Rask vid BUP med Eva-Lotta Trüschel på socialen i Filipstad, där den sistnämnda ville veta om pappa var kapabel att göra oss illa, om jag och Daniel behövde psykiatrisk inläggning och om problematiken var så pass stor att vi behövde omhändertaras enligt lagen om psykiatrisk tvångsvård. Gunilla Rasks svar var att tvångsinläggning inte var nödvändigt, och att de inte var klara med sina intyg så de kunde inte svara på vilken typ av placering som var lämplig för oss. Vidare rådde hon Trüschel till att göra ett hembesök om det var så att hon var orolig för oss. Se **22.16**. Dagen efter skickade Eva-Lotta Trüschel ett mejl till Lena Johansson och Gunilla Rask och undrade om vi kunde erbjudas samtalskontakt på BUP tills placeringen av oss var gjord. Det anmärkningsvärda är dock avslutningen, där Trüschel skrev att hon ville att det skulle skrivas in i BUP:s utredning om det var så att pappa tackade nej till en sådan samtalskontakt. Detta tyder på att socialtjänstens inflytande över vad BUP:s

utredning innehöll var större än det borde. Se 136.

Barn- och ungdomspsykiatrien var klara med sin utredning 31 mars 2006. Utredarna på BUP var psykolog Gunilla Rask, familjeassistent Inge Gustafson och överläkare Lena Johansson.

Under utredningstiden var planeringen att jag och Daniel skulle haft gemensamma samtal med mamma och utredarna. Detta vägrade vi med hänvisning till vad hon utsatt oss för. I utredningen framgår det att det var socialtjänsten som fick avgöra huruvida vi skulle tillmötesgå i vår vägran [vilket är mycket märkligt – borde det inte vara upp till BUP som en självständig myndighet att avgöra hur deras utredning ska utföras? Min anm.].

BUP utförde även enskilda samtal med mamma och pappa, och om dessa möten skrev de att både pappa och mamma riktade anklagelser mot varandra. En av mammas anklagelser var att pappa hållit oss hemma från skolan i 5 år [något som mamma var högst delaktig i ända fram till 2005, då hon i första samtalet med Per Söderberg år 2005 hävdade att hon stödde pappa i skolfrågan, se 67. I övrigt hänvisar jag till den separata skrivelsen om skolkonflikten där mammas ställningstagande tydligt framgår i olika dokument.] Det står vidare att jag och Daniel anklagade mamma för mångårig fysisk och psykisk misshandel samt sexuella övergrepp. Vi hade sagt enbart positiva saker om pappa och enbart negativa saker om mamma.

Både Daniel och jag uttryckte att vi mådde dåligt över att socialtjänsten hade utelämnat viktiga delar av det vi sagt i sin utredning och att vi tänkte mycket på detta.

Daniels resultat vid Becks ungdomsskalor visade på mycket förhöjda värden av ångest, depression och ilska. Enligt BUP var Daniel orolig över att människor skulle vara elaka mot honom, att han tänkte på hemliga saker, var rädd för att göra fel, hade oro över framtiden och skola, hade sömnsvårigheter och kände hopplöshet inför framtiden. Genom ett test kallat ORT framkom rädsla för skada och död, att inte vara önskad och älskad, samt känslor av ensamhet och övergivenhet. Enligt BUP använde sig Daniel av förnekelse som försvar mot känslorna. Sammanfattningsvis skrev BUP att Daniel under en lång tid befunnit sig i situationer där han utsatts för grav press och att han uppvisade stressymptom. Daniel berättade också om mardrömmar.

Gällande mig så står det att jag talat om sömnsvårigheter och mardrömmar. I Becks ungdomsskalor fick jag mycket förhöjt värde i ångest och något förhöjt på depression. Genom projektiva test kom BUP fram till att jag använde flykt för att undvika känslor av oro och ilska, att jag var rädd för att bli övergiven, att jag ville nära relationer och aktiviteter med andra. I självbilden visade jag en sårbarhet och förväntan om livet. Sammanfattningsvis skrev BUP att jag under lång tid befunnit mig under stark stress och uppvisade stressymptom och att jag såg nedstämd och ledsen ut. Enligt BUP var det omöjligt att säga något om min

intellektuella nivå, då jag inte genomfört hela testningen. Minnestest tydde på att jag kunde ha svårt att lagra information.

Fysiskt så hade Daniel berättat om bröstsmärtor som kom periodvis, och att de dök upp när han tänkte på jobbiga saker. Ibland fick han även yrsel, oro och andningssvårigheter. Han berättade också om knäsmärtor sedan mamma körde på honom med bil. BUP noterade att Daniel var långsam i sitt sätt att vara och hade lite mimik.

Fysiskt så hade jag berättat om smärta i höger höft efter mormors misshandel, och att jag ofta hade haft ont i huvudet sedan mamma slog mig i pannan med skon.

Sammanfattningen på hela utredningen var att BUP *utan att värdera enskilda anklagelser* kunde konstatera att vi befunnit oss i en hemmiljö präglad av hot, våld och övergrepp, samt att ingen av oss gått i skola under fem år men att vi studerat hemma. Vidare bedömde de att de kontakter jag och Daniel haft med människor utanför familjen inte varit av den sort att de på allvar kunnat se och förstå vår utsatthet. Dessutom skrev de att våra bilder om pappa och mamma var onyanserade då vi endast uttryckte negativitet kring mamma och positivitet kring pappa. BUP hade uppfattat det så att om de skulle säga något positivt om mamma och negativt om pappa så skulle vi ha sett det som att de missförstått oss om mamma och som ett svek mot pappa. BUP var också oroliga över att det vi berättat hos BUP skulle komma att dras in i konflikter mellan mamma och pappa eller ”omvärlden” som skulle resultera i att vi blev mer utsatta. De nämnde också att Daniel periodvis hade bröstsmärtor och att vi båda hade sömnproblem och mardrömmar.

Utifrån ovanstående motivering bedömde de att vår fysiska och psykiska hälsa samt utveckling var i fara, och att vi behövde barnpsykiatrisk kontakt under lång tid, och att ingen av våra föräldrar i det aktuella läget förmådde stödja en sådan kontakt och behandling på våra villkor. Se **137**.

Ingenstans i BUP:s utredning bekräftas socialens påstående om att vi var stela i kontakten likt robotar.

Den 6 april 2006 gjorde Eva-Lotta Trüschel från socialtjänsten och vårt målsägandebiträde Ingalena Bjellman ett hembesök. Trüschel noterade att det var ”nystädat och i ordning”, samt att Daniel och jag pratade mycket och var vältaliga. Jag hade sagt att jag skulle rymma om de omhändertog oss. Trüschel noterade också att hon upplevde det som att pappa ”pushade” oss till att berätta om hur vi hade det. Se **138**.

I april 2006 hade det visat sig att John Bagger-Jørgensen inte alls valde att engagera sig på den nivån som ärendet krävde. Själv minns jag möte på hans kontor där han ställde frågor som uppenbart visade att han inte hade läst de handlingar pappa lämnat till honom vid hans förordnandes start. I ett beslut från länsrätten 12 april 2006 slås fast att John Bagger-Jørgensen inte skulle entledigas då det saknades skäl till det, men att han

inte skulle företräda pappa i LVU-målet. Se **139**.

18 april 2006 skrev en vän till vår familj, Carl Thelberg, ett brev till Hans Ovall på sociala enheten vid Länsstyrelsen i Värmland. De hade pratat i telefon tidigare om socialtjänsten i Filipstads agerande i vårt ärende. Carl Thelberg menade i sitt brev att det var skrämmande att mamma tilldelats vårdnad om oss samtidigt som hon anklagades för övergrepp mot oss, samt att myndigheterna tagit mammas lögner som sanning och använt detta mot pappa. Som exempel skrev Carl Thelberg att pappa knappt kunde lyfta en matkasse och att mamma hade egen lägenhet i Filipstad, som motvikt till att mamma skulle ha kastats ut ur huset och tvingats övernatta i en bil. Han skrev också att ”jävliknande förhållanden och oförbehållsam tillit till mammans anklagelser” fick styra myndigheternas hantering av vårt ärende. Enligt Carl Thelberg hade det resulterat i att vi mådde mycket sämre och fått åsikten att socialförvaltningen förstörde livet för oss. Vidare hävdade han att vi borde få vara kvar hos pappa och att socialen bar skuld till vårt allt sämre mående, samt att en familjehemsplacering skulle förvärra vårt tillstånd ännu mer. Avslutningsvis ville han veta vilken reaktion detta påkallade hos Länsstyrelsen som tillsynsmyndighet. Se **140**. Hans brev lämnades utan åtgärd då Länsstyrelsen menade att de redan utrett ärendet.

20 april 2006 skrev advokat Kerstin Samuelsson, på uppdrag av mamma, till länsrätten i Karlstad. Brevet handlade i huvudsak om att mamma ville att vi skulle omhändertaras snarast möjligt, att BUP brustit i sin utredning och att den inte var helt genomförd eftersom inte vi tvingades till de gemensamma samtalen med henne, att hon tagit illa vid sig av att BUP i utredningen skrivit att det fanns en besatthet i hennes anklagelser mot pappa. Vidare åberopades intyget av Hans Lind där han skrev att hon inte led av psykisk ohälsa. Se **141**.

I april 2006 hade pappa kontakt med åklagare Elisabeth Cramnert Högström angående Daniels anklagelser mot mamma om sexuella övergrepp. I polisens handlingar ses dessa anklagelser som något nytt, men det stämmer inte, eftersom misstankar om sexuella övergrepp mot Daniel var aktuella redan året innan när Susanne Bråth var utredare. Se t.ex. **69** för bekräftelse av detta. En månad senare, i maj, tog åklagare Tomas Olsson beslut om att inte inleda förundersökning eftersom pappa enligt Olsson ”gjort sig oanträffbar”. Se **142** samt **143**.

Den 24 april 2006 flyttade vi till Norge. Situationen på Limkullen var ohållbar, vi kände oss inte säkra och pappa var mycket ansträngd av det ständiga ansvaret att vaka över oss på nätterna för att säkerställa att ingen satte eld på huset.

26 april 2006 informerade jurist Erika Foti d'Inardo länsrätten om att vi sedan 24 april 2006 var bosatta i Norge, hade erhållit norska personnummer och att detta enligt norsk advokat innebar att vi löd under norsk lag och att målet i länsrätten därför skulle läggas ned. Bifogades gjorde handling från Skatteetaten som visade att vi avregistrerats från Sverige. Se **467** samt **468**.

Två dagar senare, 28 april 2006, skickade hon ytterligare ett brev till länsrätten och bifogade ett yttrande från mig och Daniel samt handlingar från Skatteverket som ytterligare påvisade att vi avregistrerats från Sverige. Se 144, 145 samt 146. Vi tog även en del bilder under tiden i Norge. Se 147.

När socialtjänsten fick reda på att vi flyttat till Norge tog de beslut om ett akut omhändertagande enligt § 6 LVU. Som motivering gavs att det fanns en akut risk för att vår hälsa och utveckling skulle komma att allvarligt skadas om vi blev kvar hos vårdnadshavare. Se 148. Placering skulle ske i ett familjehem i Daglösen i Filipstad, Bertil och Anki Hulting. I handräckningsbegäran står det att kontaktperson efter kontorstid var socialchef Kristina Steijner. Se 149.

4 maj 2006 kom länsrätten i Värmlands dom rörande LVU. Rätten biföll ansökan om LVU enligt § 2. I domen presenterades delar av socialtjänstens utredning och delar av BUP:s utredningsintyg. Överläkare Lena Johansson vittnade, och hade uppgett att någon psykoterapeutisk behandling inte bedömdes som möjlig så länge som vi bodde kvar hos pappa.

Pappa var inte närvarande vid länsrättens förhandling och hade heller inte skickat in några handlingar till rätten, utan meddelat att han och vi flyttat till Norge den 24 april 2006.

Mamma sade bl.a. att pappa hade en stark påverkan över oss, att flytten till Norge antagligen var en skenmanöver, och att vi inte gått i skola på fem år utan hållits isolerade från omvärlden. Vidare sade hon att vi levde under ständigt hot från pappa. [Detta är en helt ny uppgift, något som plötsligt vänts då vi sagt att vi hela tiden levt under hot från mamma, min anm.] Mamma använde också intyget från Hans Lind för att motsäga att hon hade en besatthet av pappa.

Vårt målsägandebiträde, Ingalena Bjellman, hade ställt sig på socialtjänstens sida. Som skäl till att vi borde omhändertas uppgav hon att vi som familj befann oss i ett kaos och behövde professionell hjälp, och att frivilliga lösningar inte gick att genomföra på grund av konflikt mellan föräldrarna. Hon påstod också att det var svårt att få kontakt med oss eftersom vi var markant distanserade och pappa var ständigt närvarande [vilket inte stämmer då vi hade ett flertal enskilda samtal med Ingalena Bjellman, bl.a. medan pappas f.d. offentliga biträde Lars Magnusson och socialens utredare Rose-Marie Sundström samt pappa hade samtal i köket, min anm.]

I domslutet skrev länsrätten att pappas flytt till Norge inte hindrade rätten att pröva ärendet enligt svensk rätt. Vidare skrevs att vi fått vara utan den sociala stimulans som skolgång innebar, och att vi varit utsatta för en hård press genom att föräldrarna inte kunde samarbeta och att vi under ett års tid inte haft någon kontakt med vår mamma. Ingenting tydde på att de ovanstående sakerna skulle förbättras om vi bodde kvar hos pappa.

BUP:s utredning talade starkt för att vi mådde mycket dåligt av situationen, och pappas flyttning ingav ytterligare oro eftersom man inte visste hur vi hade det. [Här tog inte rätten någon hänsyn alls till mitt och Daniels yttrande från Norge, se [146](#), min anm.]

Domen signerades av Joar Berglund, och deltagande nämndemän var Anita Karmteg, Tommy Engström och Maja Olsson. Se [150](#).

Värt att notera i denna dom är hur bilden av oss och vår situation drastiskt ändrats från början av 2005. Att jag och Daniel anklagade vår mamma för sexuella övergrepp och misshandel och på grund av det inte träffat henne på över ett år tas ingen notis alls om i domen. Det är också mycket anmärkningsvärt att rätten valde att bortse från att pappa inte fick ge sin sida av saken.

En ny handräkningsbegäran till Polisen skrevs den 5 maj 2006. Jag och Daniel skulle tas till ett HVB-hem i Svartå, någon mil utanför Filipstad. I handräkningsbegäran skrevs att ingen verkställighet fick ske innan kontakt tagits med socialchef Kristina Steijner eller verksamhetsledare Eva-Lotta Trüschel. Någon förklaring på varför gavs ej. Person att kontakta efter kontorstid var återigen Kristina Steijner. Se [151](#).

Den 24 maj gjordes en husrannsakan på pappas gård, och man pratade med grannar för att försöka få upplysningar om i fall någon sett pappa eller oss. Se [152](#). Polisen förhörde bl.a. Hans Lindberg och Karl Thelberg för att försöka få reda på var vi befann oss. Samma dag togs det beslut av åklagare Tomas Olsson (som ett år senare lade ner förundersökningar mot mamma gällande hennes misshandel och sexuella övergrepp) att pappa skulle anhållas i sin frånvaro och efterlysas. Se [153](#).

13 juni 2006 hade socialnämnden sammanträde. Mamma närvarade och fick uttala sig men av protokollet framgår det inte om vad. En ny ansökan om LVU bestämdes att den skulle insändas då den tidigare ansökan inte kunnat verkställas. Se [154](#). I ansökan om LVU stod det nu helt plötsligt att pappa *avvikit* med oss barn utan mammas medgivande. Som vidare grund angavs tidigare utredningar. Se [155](#).

Dagen efter togs länsrättens beslut. Länsrätten menade att de inte kunde behandla socialnämndens nya ansökan eftersom den föregående domen inte vunnit laga kraft ännu eftersom pappa inte delgetts den. Enligt 5 § LVU ska rättens beslut om vård sluta gälla om vården inte påbörjats fyra veckor från det att beslutet vann laga kraft, men eftersom pappa inte delgetts domen hade den alltså inte vunnit laga kraft och då behövde heller inte beslutet upphöra att gälla. Beslutet signerades av Kjell Johansson. Se [156](#).

Pappa hade genom ombud överklagat länsrättens beslut om LVU i maj, varför kammarrätten i Göteborg kom med beslut i frågan den 29 juni 2006. Kammarrätten undanröjde länsrättens dom. Kammarrätten konstaterade att domen byggts i huvudsak på uppgifter från socialnämnden i Filipstad och Carina Simm

rörande förhållandena hos pappa. Pappa hade meddelat länsrätten att han ville att det offentliga biträdet John Bagger-Jørgensen skulle entledigas, samt att hans ombud Erika Foti d'Inardo inte hade möjlighet att inställa sig på förhandling 2 maj 2006 eftersom hon befann sig utomlands vid den tidpunkten. Erika Foti d'Inardo hade senare begärt att datum för förhandlingen skulle ändras, men länsrätten hade beslutat att inte ändra datum trots detta. I samtal med John Bagger-Jørgensen hade han angivit till länsrätten att han inte avsåg att komma till förhandlingen.

Kammarrätten menade i sitt beslut att det var extra viktigt att pappa fick komma till tals i målet eftersom socialnämndens ansökan om vård enligt LVU i huvudsak berörde pappas personliga förhållanden, och länsrätten borde därför inte ha avgjort målet utan att pappa hade varit företrädd av åtminstone ombud eller offentligt biträde.

Kammarrätten förtydligade sitt beslut ytterligare i slutet med följande citat: ”Kammarrätten erinrar om att förordnandet att länsrättens dom skall gälla omedelbart upphör på grund av kammarrättens beslut. Frågan om inhibition förfaller därmed.” Domen signerades av Roland Nordberg. Se **157**.

Med anledning av denna dom fanns det alltså inget beslut på att socialtjänsten fick omhänderta oss.

Dagen efter domslutet, den 30 juni 2006, skrev Eva-Lotta Trüschel på socialtjänsten en återkallelse av handräckningsbegäran och efterlysning på oss. Se **158**.

Endast några dagar senare tog socialtjänsten dock ett nytt beslut om akut omhändertagande enligt 6 § LVU, kammarrättens dom till trots. Beslutet signerades av socialnämndens ordförande Sune Frisk och nya handräckningsbegäranden skrevs. Denna gång skulle vi tas till BUP i Karlstad, och person som kunde nå efter kontorstid var Eva-Lotta Trüschel. Se **159**, **160**, **161** samt **162**.

I juli 2006 befann vi oss i Sverige och skulle så småningom besöka kontaktpersoner för Chlonlara School i Vingåker. På vägen dit bestämde pappa sig för att vi kunde passa på att besöka olika bekanta. Två av dessa var Bo och Eva Wreding i Hjortkvarn. Under besöket skar det sig mellan pappa och Eva, då Eva hade en föreställning om att pappa hade det väl ställt och därför skulle börja betala el och vattenkostnader m.m. åt henne. Osämja uppstod och vi bestämde oss den 14 juli 2006 att åka vidare därifrån. Eva hade naturligtvis hört om våra problem med socialtjänsten och mamma, och valde att ringa till mamma innan vi åkte därifrån. Av mamma fick hon en helt annan historia än vår, varför socialtjänsten snart fick reda på att vi befann oss hemma hos henne.

Trots kammarrättens dom skickades polis ut för att omhänderta oss. I polisrapport kan man läsa att Kristina Steijner ”trycker mycket på att hon måste underättas vid ett eventuellt ingripande”, man kan även se att

Steijner Ijugit och sagt att jag aldrig gått i skola. Hon beskrev mig och Daniel som ”väldigt militanta”, vilket är oerhört anmärkningsvärt. Se **163**.

Ingripandet gjordes av en insatsstyrka på ungefär tolv polismän och blev mycket dramatiskt. Polisen gick in i huset innan de socialsekreterare från Örebro som tillkallats var på plats. Pappa tog fram kammarrättens dom och läste för polisen, varpå åklagare i Örebro hörde honom genom telefonsamtal med annan polis och fick då kännedom om domslutet. Åklagaren beslutade då att vi skulle transporteras till Örebro så att han fick titta på domen och undersöka vad som gällde.

Jag och Daniel befann oss i köket och vägrade gå ut till polisbilarna. Flera poliser slängde ned Daniel på golvet medan han satt på en köksstol och vägrade röra på sig. Han lades på mage och en polis satte sig på honom, vilket orsakade en nackskada som han lider av än i dag (2015). Jag bevittnade det hela och hörde ett knakande ljud från nacken när det skedde. Flera polismän bar ut Daniel i det så kallade Osmo Vallo-greppet med magen nedåt och armarna ovanför ryggen. Jag hade paralyserats vid det laget och vid fortsatt vägran att följa med ut tog två poliser mig under armarna och bar mig ut. Kroppen var helt stel och det sista som hördes innan jag var utanför huset var att pappa frågade om han inte kunde få ge oss en kram innan de körde iväg oss, men det fick han ej. När jag tog tag i polisbilen och spjånade emot när de försökte få in mig gjorde de polisgreppet, dvs. drog armen bakom ryggen på mig tills jag skrek till av smärtan. Inga ytterkläder eller ens skor medtogs.

Det var uppenbart vid ingripandet att dessa poliser inte hade någon kunskap kring hur man skulle hantera barn i kris. Alla var mycket bryska, hårdhänta och hade en oerhört märklig attityd. De betedde sig som om vi var brottslingar. Vad gäller polisernas behandling av pappa så framgår det i en skrivelse av Carl Thelberg senare samma år, då han anmält polismyndigheten för övervåld vid ingripandet. Se **164**.

Samma dag vi omhändertogs tog socialnämnden beslut om umgängesbegränsning mot våra vårdnadshavare, vilket också inbegrep mamma. Enda förklaring som ges i beslutet är att det fanns risk att vårdnadshavare obehörigen grep in i vården. Vår vistelseort belades med sekretess. Beslutet signerades av socialnämndens ordförande Sune Frisk. Se **165**.

Jag och Daniel kördes till BUP i Karlstad. Såvitt vi visste kördes pappa till Örebro. Ingalena Bjellman fanns på BUP när vi anlände, och hon uttryckte att det var tur för pappa att han hade hamnat i Örebro i stället för häktet i Karlstad, något som tyder på att hon hade kännedom om den aversion som fanns gentemot pappa hos Polisen i Karlstad. Tyvärr hade pappa inte körts till Örebro utan till just Karlstad.

På BUP försökte jag och Daniel att få prata med någon av de behandlare vi gått i terapi hos tidigare, men förvägrades detta då vi endast skjutsats dit för att sova om vi ville det, enligt Marie Ohm Hedlund.

Närvarande från socialens sida var Eva-Lotta Trüschel, som hade en mycket hånfull attityd. Hon använde en högfärdig och nedvärderande ton i sitt beteende mot oss, och när jag beskyllde dem för att ha förstört för oss svarade hon att det var pappa som hade satt oss i vår situation. Observera att hon ej använde ordet ”föräldrarna”, utan sade endast ”pappa”.

Närvarande var också familjehemsmamma i det familjehem som vi skulle skjutas vidare till, Ingalill Axelsson. Vi vägrade att följa med frivilligt, och socialtjänsten behövde därför ansöka om ytterligare en handräckning från polis. Under tiden somnade Ingalena Bjellman i soffan.

I BUP:s journal kan man läsa att det var Kristina Steijner som avgjorde att vi skulle skjutas till Karlstad, med förevändningen att gripandet varit så ”dramatiskt”. Vidare står det att vi anlände till BUP tillsammans med sju poliser. Det är noterat att jag grät och var tystlåten men uppvisade senare en öppen besvikelse över att vi omhändertagits. Något anmärkningsvärt är att man i journalen noterat ”ingen indikation” att stanna på BUP, när både jag och Daniel bad om att få stanna och prata med den behandlande personal vi tidigare fått träffa under barndomen. I anteckningen om Daniel står det i princip samma saker, med undantag av att hans ögon ”tårfylldes” men att han inte grät öppet. Se 22.17-20. och 22.21-22.

I handlingarna kan man se att Kristina Steijner den 15 juli 2006 tog en gammal handräkningsbegäran undertecknad av socialnämndsordförande Sune Frisk, och strök över hans namn, datum och signerade själv. Se 166.

Vi skjutsades av polis till ett familjehem i Svartå, någon mil utanför Filipstad. Socialtjänst och vårt ombud åkte efter en kvart. Nästföljande natt rymde vi, gick fyra mil och återfanns i Munkfors. Vid gripandet där var poliserna mycket hårdhänta, och en av dem uttryckte till mig att det var pappa som fått mig att säga anklagelserna mot mamma. Vid ett byte av polispatrull i Ransäter fanns en polisman i den nya bilen som lyssnade på mig och skrev sedan en promemoria. Se 167. Han gav även socialjouren i Karlstad en kopia.

Kristina Steijner skrev en till handräkningsbegäran efter att vi rymt från familjehemmet. Denna gång tog hon samma handräkningsbegäran där hon tidigare strukit över Sune Frisks namn, och bytte än en gång datum och plats dit handräckningen skulle ske. Vi skulle tillbaka till familjehemmet igen. Se 168. Sedan skrevs en till, men denna gång skulle vi till SiS Folåsa behandlingshem utanför Linköping. På handräkningsbegäran står det Kristina Steijner i fältet ”handläggare” och att hon var den som skulle kontaktas efter kontorstid. Denna handräkningsbegäran signerades av Sune Frisk. Se 169.

Socialen skickade in anmälan om behov av plats vid särskilda ungdomshem. Jämför man skrivstilen i vänstra översta hörnet i rutan ”Kommunal nämnd” med 166 så ser man att det är socialchef Steijner som skrivit. Som önskad insats skrevs att vi skulle få lugn efter att ha levt på flykt med pappa sedan april 2006 [vilket var

socialtjänstens och mammas rekonstruktion, min anm.], normalisering till ett vanligt liv utan att vara tvungen att leva upp till pappas krav och förväntningar [återigen rena spekulationer då ingenting ditintills i dokumentationen gett grund till att tro att vi försökte leva upp till krav från pappa, min anm.]. Vi skulle få träffa varandra med jämna mellanrum *under uppsikt*. Under hälsotillstånd och i rutan ”övergrepp” skrevs kort och gott att anklagelser fanns, men inte mot vem. Dessutom hade socialen kryssat i att vi varit inlagda på psykiatrisk klinik, vilket är helt felaktigt. Under ”annat socialt nedbrytande beteende” skrevs att vi levte isolerade med våra föräldrar under ett antal år och inte fått någon skolundervisning på fem år.

Som sammanfattning skrevs olika citat från BUP in. Mellan dessa citat skrevs att vi levte isolerade, vilket vid första anblick och utan kännedom om BUP:s utredning ger bilden att detta var vad BUP konstaterat, vilket är felaktigt. Ingenstans i BUP:s utredning står det att vi levte isolerade. Detta var enbart mammas version. Se 170.

Hos Statens institutionsstyrelse togs beslut om inskrivning. I fältet ”lagrum för beslut” på mitt beslut står ingenting, och på Daniels ”6 § LVU”. Se 171 samt 172.

I realiteten var det dock mitt beslut som var mest korrekt, eftersom socialtjänsten inte hade rätt att placera oss vid Folåsa. Justitieombudsmannen konstaterade detta några år senare, år 2008, vilket innebar att vi var olaga frihetsberövade fram till nästa domslut kom. Följande utdrag ur JO:s kritik tydliggör varför.

”Vård med stöd av 3 § första stycket LVU ska beslutas om den unge utsätter sin hälsa och utveckling för en påtaglig risk att skadas genom missbruk av beroendeframkallande medel, brottslig verksamhet eller något annat socialt nedbrytande beteende. När det gäller D.N. och M.N. var det inte fråga om något missbruk av beroendeframkallande medel eller brottslig verksamhet. /.../ Det torde vara ovanligt att barn som inte har nått upp till tonåren bereds vård med stöd av 3 § LVU. Huruvida det i ett enskilt fall föreligger förutsättningar för ett ingripande med stöd av den bestämmelsen är dock en fråga som det ankommer på domstol att pröva. /.../ Min granskning är inriktad på den formella handläggningen som rör placeringen av barnen vid en låsbar enhet inom Folåsa behandlingshem. /.../ I samband med inskrivningen på Folåsa den 16 juli 2006 beslutades, med stöd av 15 b § LVU, att D.N och M.N. skulle beredas vård vid en låsbar enhet. /.../ En förutsättning för att barnen skulle få beredas vård vid en sådan enhet var att de vårdades på någon grund som anges i 3 § LVU. /.../ Beslutet av den 16 juli 2006 underställdes inte länsrätten. Detta har medfört att det under alla förhållanden inte har funnits någon rättslig grund för att bereda barnen vård vid en låsbar enhet under tiden efter underställningsfristens utgång den 24 juli 2006 fram till den 4 augusti 2006, då omhändertagandebeslut fattades med stöd av 3 och 6 §§ LVU. /.../ Mot bakgrund av det anförda kan jag inte dra någon annan slutsats än att det beslut som fattades den 16 juli 2006 inte var ett beslut om omedelbart omhändertagande. /.../ D.N. och M.N. Bereddes således den 16 juli 2006 vård vid en låsbar enhet inom Folåsa behandlingshem, trots att de var omhändertagna endast enligt 2 och 6 §§ LVU. Detta

innebär att barnen fram till den 4 augusti 2006, då ordföranden fattade ett beslut om omedelbart omhändertagande av barnen med stöd av 3 och 6 §§ LVU, vårdades vid enheten utan att det förelåg någon rättslig grund för detta.” Se 173.

I Folåsas journal kan man läsa i en anteckning från den 17 juli 2006 att jag uppfattades som uppriven och rädd vid ankomsten, att jag bars gråtande in på avdelningen av polis. Jag uppfattades av personalen se upp till pappa som tagit hand om mig och Daniel medan mamma varit dum och psykiskt sjuk. Se 174.

17 juli 2006 ringde Eva-Lena Schützer till pappas advokat (eftersom pappa var anhållen) och mamma för att informera om att vi var omhändertagna. Samtalen antecknades i journalen och det anmärkningsvärda är omfattningen av information som mamma gavs respektive pappas advokat. Även om det var en advokat och inte pappa själv som hon talade med så bör vårt mående och boendesituation (som mamma informerades om) ha varit relevanta saker för advokaten att kunna vidarebefordra till pappa. Se 85.50.

Folåsa kontaktade BUP i Linköping för att de skulle göra en bedömning av vårt mående. Med anledning av det ville BUP i Linköping ha underlag genom kontakt med BUP i Karlstad, och hänvisades av socialtjänsten den 18 juli 2006 till Marie Ohm Hedlund vid BUP i Karlstad. Således gjorde BUP i Linköping ingen oberoende bedömning utan använde tidigare uppgifter som underlag. Se 85.4.

I en rapport skriven av Solveig Jensen hos Barnevernetjensten i Grue kommun (Norge) beskrevs kontakten med socialtjänsten i Filipstad och vad som skett i ärendet. Det första som skrevs var att pappa hade tagit oss och flyttat efter att socialtjänsten i Filipstad fått medhåll i rätten, vilket ju inte stämmer eftersom förhandling och dom kom när vi redan bodde i Norge. Vidare framgick att Solveig Jensen samarbetat med socialchef Kristina Steijner mellan maj och juli 2006., Jensen hade bl.a. begett sig till adressen vi var skrivna för att se om vi fanns där vilket vi inte gjorde vid hennes besök. Se 175.

I Polisens utredning mot pappa gällande egenmäktighet med barn för att han flyttat med oss till Norge förhöordes socialchef Kristina Steijner som sakkunnig. Hon gav uppgifter som mamma givit till henne, och i förhöret står det att Steijner varit i kontakt med mamma som godkänt att Steijner fick tala om för Polisen vad mamma berättat för henne. Man kan ifrågasätta varför det endast är mammas talan i detta som räknas, då pappa var lika mycket vårdnadshavare, och Steijner kommenterar även kontakt med pappa. Se 176.

I en anteckning gjord av någon inom Polisen, inte helt klart vem, men troligen av Monica Rudskog vid ett telefonförhör med mamma den 17 juli 2006, så står det antecknat att mamma påstår att misshandeln av henne från pappas sida började direkt när hon träffade pappa, vilket inte överensstämmer med vad hon tidigare sagt

vid ett antal tillfällen. Se **177**.

18 juli 2006 gjordes ett förhör med Bo och Eva Wreding. Evas utsaga gick i huvudsak ut på följande. Pappa hade känt någon samhörighet med Eva p.g.a. att hennes dotter också mobbats i skolan, pappa hade bett henne om hjälp att gömma sig hos henne, jag skulle alltid finnas tillhands för pappa och gick jag ut blev han upprörd, pappa kom inte till köksbordet men han kunde sitta vid datorn och chatta med thailändskor i timal, vi var ”hjärntvättade” [notera samma ordval som mamma, min anm.], Evas dotter Ronja fick ingen kontakt med mig och lyckades aldrig få med oss ut och göra något, jag lät som en 30-årig halvadvokat, pappa hade vänt oss mot henne när de började gräla om pengar, Eva hade pratat med Daniel om hur hemskt det måste vara för mamma att inte veta var vi var, hon hade ringt till mamma för att tala om att vi hade det bra och därefter hade polisen kommit.

Vidare berättade Eva om en händelse där hon kommit in i rummet där vi sov, och jag satt och höll pappa i handen. Pappas hand skulle ha rört sig hastigt upp och ned under täcket. Eva såg inte att han onanerade, utan det var möjligt att han hade ”loppor som bet och kliade väldigt”. Eva visste inte vad hon skulle tro eller göra så hon gick därifrån. Se **178**.

Gällande ovanstående förhör så är min uppfattning att Eva påverkats av sina samtal med mamma, då det inte alls gick till som den bild hon gav i förhöret. Gällande insinuationen att pappa skulle ha utsatt mig för sexuellt övergrepp genom att möjligen ha onanerat med mig bredvid stämmer absolut ej och jag känner inte igen situationen överhuvudtaget. Däremot kan det ha varit så att pappa hade sin hand under täcket vid sidan av buken, där han sedan ryggen gick sönder lidit av smärta och ofta trycker/masserar. Pappas ryggskada bekräftas genom **6**.

Angående kontakten med Evas dotter så gick den väl till en början, men hon var mycket brådmogen och en dag kom hon hem efter att ha kysst en sjuttonåring och talade om hur konstigt det känts med hans tungpiercing (varpå Eva skrattade) och jag tog avstånd från henne efter det då jag inte var mogen för den typen av livsupplevelser. Både jag och Daniel följde dock med Ronja ut och gjorde vissa saker som att spela kubb och gå med hunden. Se **179**.

Något mycket intressant är dock att socialchef Kristina Steijner omedelbart polisanmälde Eva Wredings berättelse om pappas hand under täcket så snart förhöret nådde socialtjänsten. Det anmärkningsvärda är det helt motsatta beteendet från socialens sida när det gällde mammas misshandel och handlingarna där hon erkände både det och övergrepp, samt våra berättelser. Se **179**. Polisen lade ner det hela i oktober 2006. Se **180**.

Den 19 juli 2006 besökte Eva-Lena Schützer Folåsa och samtalade med bl.a. Rolf Sundqvist,

avdelningsföreståndaren på min avdelning. I anteckningen från detta samtal framgår det att Sundqvist fått uppfattningen att vi och pappa hade ett stort nätverk. Se **85.9**. Detta överensstämmer inte med socialtjänsten och mammas anklagelser om att vi var isolerade och utan vänner.

Vid samtal med Daniel vid samma tillfälle visade Daniel en stor besvikelse gentemot socialtjänsten. Han tog upp många punkter där han menade att socialtjänsten gjort fel, att han kände sig sviken av dem och han förstod inte varför de inte stod på hans sida. Han nämnde jäv hos Polisen och förklarade vad han tyckte gått fel. Han sade också att en dag på Folåsa var som ett helt år. Se **85.5-7**.

20 juli 2006, fyra dagar efter ankomsten till Folåsa, fick Daniel och jag träffas för första gången. Vi träffades i 30 minuter, i närvaro av två personal. Se **181**.

Carl Thelberg ringde den 21 juli 2006 till polisen i Filipstad och fick tala med Ann Sjöö. Thelberg var mycket orolig för oss då vi omhändertagits, och fruktade att vi skulle försöka ta livet av oss. Se **182**.

23 juli 2006 skrev Folåsa-personalen på min avdelning en veckosammanfattning över första veckan. Jag hade tillbringat största delen av tiden på rummet, åt dåligt till en början. Efter ett möte med socialtjänsten uppfattades jag som ledsen. På samma datum finns antecknat att jag visat personal Anne-Sofie Svensson väldigt många blåmärken på kroppen efter polisens omhändertagande. Hon såg blåmärken på ben, armar och den ena handleden. Denna anteckning registrerades dock ej förrän 10 januari 2007 vilket var efter att pappa hade blivit upprörd över att mina skador inte hade dokumenterats. Se **183**. I ett samtal med Eva-Lena Schützer och pappa i september 2006 uppgav Schützer att det inte framkommit från behandlande personal att jag skulle ha haft några skador efter ingripandet. Se **85.8**. Detta är mycket anmärkningsvärt och påvisar hur selektiva Folåsa och socialtjänsten varit med att ta fasta på uppgifter och bry sig om vårt välmående.

På natten den 26 juli skrev jag ett yttrande/en vädjan som jag ville att Ingalena Bjellman skulle läsa upp för rätten vid nästa LVU-förhandling. Min skrivelse är ytterligare ett bevis på mitt dramatiska, utsvävande och lillgamlasätt att skriva. Längst upp på sidan kan man se att papperen faxats från Folåsa, och skickades innan sekretessen släppts kring vår vistelseplats, samt innan vi fick ha någon som helst kontakt med pappa. I skrivelsen framgick att jag mår mycket dåligt, att vi inte blev lyssnade på, att Daniel och jag separerats från varandra, att vi var maktlösa och det vi bad om var att rätten skulle ta vår historia på allvar. Se **184**.

30 juli 2006 skrevs en veckosammanfattning över min andra vecka på Folåsa. Jag och Daniel hade träffats en gång, och blivit erbjudna att få träffa varandra ytterligare en gång men Daniel skulle då ha valt bort träffen. Jag hade uttryckt saknad till pappa och Daniel och blivit lågmäld och tillbakadragen. När träffen med Daniel inte blev av upplevdes jag som förtvivlad över det och vår dåvarande situation. Jag hade varit mer social mot eleverna och mer kontaktsökande mot personalen. Se **183**. Att jag redan andra veckan började bli mer social

med övriga intagna och personalen trots de ohyggliga trauman jag och Daniel gått igenom på kort tid påvisar enligt mig att jag inte hade någon för min ålder bristfällig social förmåga, och påvisar enligt mig att de anklagelser om isolering från socialtjänsten och mamma inte stämmer.

Den 2 augusti 2006 skrev mamma till länsrätten gällande socialnämndens beslut om umgängesbegränsning. Mamma ville inte prata med oss, men ville ha kontakt med personalen på hemmet för att berätta sin historia om vad hon kallade ”sektliknande förhållanden”. Se **185**.

2 augusti 2006 skrev jag en till skrivelse för Ingalena Bjellman att läsa upp i länsrätten. Återigen visade skrivelsen att jag mådde mycket dåligt av situationen, och jag uttryckte en stark ilska gentemot socialtjänsten och mamma. Se **186**.

Innan sekretessen släppts om var vi befann oss, skrev jag ett brev till pappa som jag skulle skicka när jag fick. I brevet berättade jag om hur våldsamma poliserna varit vid ingripandena och hur vi hade det på Folåsa med restriktioner så som att vi ej fick använda skor eller jackor med anledning av rymningsrisk. Jag skrev också om hur lite förtroende jag hade för Ingalena Bjellman, samt att jag mådde mycket dåligt. Se **187**.

2 augusti 2006 fastställde länsrätten i Värmland socialnämndens akuta omhändertagande vilket innebar att vi skulle vara fortsatt omhändertagna fram till nästa LVU-förhandling. Mamma och socialnämnden hade anfört att de ville att beslutet skulle fastställas, och pappa hade i kontakt med länsrätten uppgett att han p.g.a. sjukdom inte kunnat samråda med ombudet och inte kunde yttra sig. Ombudet hade dock bestridit ett fastställande av socialtjänstens beslut. Se **188**.

Vid ett samtal mellan socialsekreterare Eva-Lena Schützer 2 augusti 2006 och åklagare Tomas Olsson framgick det att Tomas Olsson entledigats från ärendet p.g.a. jäv. Vilken utredning det gäller framgår inte, men det anmärkningsvärda är att han inte ansågs jävig några månader senare, när han ledde och lade ned utredning mot mamma angående sexuella övergrepp (som lades ned för att vi ville att polisen i Linköping skulle hantera ärendet), se senare redogörelse. Se **85.10**. På samma sida och övriga socialtjänstanteckningar från de omkringliggande dagarna står det bl.a. att jag och Daniel av behandlingshemmet inte bedöms ha några sociala relationer, vilket är märkligt då avdelningsföreståndaren för min avdelning bara några dagar innan sagt att vi verkade ha ett stort nätverk. Se **85.9**.

4 augusti gjordes kompletterande LVU-ansökan av socialnämnden, denna gång gällande 3 § LVU, vilket alltså enligt Justitieombudsmannens beslut skulle ha krävts redan vid placeringen vid Folåsa behandlingshem som låst enhet. Föredragande tjänsteman var Kristina Steijner. I ansökan angavs skälen att vi var rymningsbenägna och att Daniel hade uttryckt till socialjour och polis i Karlstad att han skulle ta livet av sig om han omhändertogs igen. Se **189**.

Några dagar senare gjorde socialtjänsten en komplettering till ansökan. De uppgav bl.a. att de gjort bedömningen att vi tillsammans med pappa levit under ”vagabonderi” under en längre period utifrån Solveig Jensen vid norska Barnevernets rapport [vilket är mycket märkligt eftersom det enda som kan konstateras utifrån den rapporten är att vi inte befann oss på adressen när Barnevernet och Polisen var där och letade efter oss, och att pappa pratat med Marit som bodde i huset om att få hyra en period, min anm.] Vidare inlämnades förhöret med Bo och Ewa Wreding samt Carl Thelbergs samtal till Polisen där han uppgav att det förelåg fara för vårt mående då vi omhändertagits, vilket alltså av socialtjänsten användes till egen fördel. Se **190.**

I augusti hade pappa genom en bekant som läst om dem i tidningen fått kontakt med NKMR, Nordiska Kommittén för Mänskliga Rättigheter, vilket skulle visa sig förvärra situationen eftersom organisationen främst var en samlingspunkt för märkliga människor med tvivelaktiga juristtitlar och omdömen. Donald Söderbergs (som blev pappas ombud därifrån) satt att skriva fullmakt påvisar en del av den kompetensbrist jag påtalar. Se **191.**

10 augusti 2006 finns det noterat att mamma pratat med socialchef Kristina Steijner. Mamma skulle av en av socialens handläggare få hjälp att hantera sin ”frustration” och att mamma sade att hon skulle komma på socialnämndens individutskott den kommande tisdagen. Vidare fick hon information om oss och skulle få ytterligare information på fredagen som kom genom att Kristina Steijner skulle ringa upp henne. Se **85.11-12.**

I en sammanfattning av min vistelse på Folåsa skrev behandlingssekreterare Helena Linder den 11 augusti 2006 att jag hade ”förmåga att läsa sociala situationer” och att jag hade lätt att skapa kontakt med personal och andra intagna. Se **192.** Detta överensstämmer inte med socialtjänstens senare påståenden om att Daniel och jag var socialt inkompetenta och inte visste hur man beter sig socialt.

14 augusti 2006 skrev dåvarande handläggare Eva-Lena Schützer svar på ett föreläggande från länsrätten som föranleddes av mammas överklagan av umgängesbegränsningen. Skrivelsen visar mycket tydligt hur socialtjänsten tagit parti för mamma och såg hennes historia som sanning. Notera hur Schützer i texten behandlade uppgiften om att mamma skulle ha kastats ut ur huset i februari 2005 som fakta, samt hennes sätt att använda olika uttryck från BUP:s utredning. Formuleringen ”/.../ i den BUP utredning som finns med i den tidigare LVU ansökan, kan utläsas att man utan att ha värderat anklagelserna bedömer att barnen under många år befunnit sig i en hemmiljö präglad av hot, våld och övergrepp. Barnen har inte varit i skolan under de senaste ca fem åren och har till stor del varit hänvisade till sin pappa.” kan mycket lätt tolkas som att det är pappa som utsatt oss för miljön av hot, våld och övergrepp. Vidare skrev Schützer att socialtjänsten skickat det material till behandlingshemmet som de ansåg att personalen behövde, och i det

materialet – bland socialens och BUP:s utredningar – var också en skrivelse som mamma skickat till socialnämnden som innehöll mammas upplevelser av det som hänt och hur hon uppfattat vår situation. Detta är mycket anmärkningsvärt då ingenting från pappas eller vår version medsändes, utan mammas sida fick ett tydligt erkännande genom detta agerande. Se **193**.

15 augusti 2006 höll socialnämnden sammanträde. Mamma var närvarande och fick utveckla sin talan, liksom Ingalena Bjellman. Det beslutades att ansökan om LVU enligt § 3 skulle göras, att vi fortsatt skulle vara på Folåsa, och att vår vistelseort fortsatt skulle vara sekretessbelagd och umgängesbegränsning skulle råda. Som anledning till LVU var att vi uppvisade ”stark rymningsbenägenhet” och depressiva inslag i vårt beteende. Anledningen till att vi skulle kvarstanna på Folåsa var att vi skulle ges möjlighet till trygghet och bygga upp tillit och förtroende för andra människor och introduceras i en positiv skolmiljö. Se **194**.

21 augusti 2006 skrevs en veckosammanfattning rörande mig på Folåsa. Där i kan man läsa att det under veckan framkommit misstankar om att Daniel skulle ha haft kontakt med pappa, och att säkerheten då ”skärptes” kring mig [vilket innebar att jag inte fick gå ut eller träffa Daniel, min anm.]. Resten av veckan upplevdes jag som dämpad och höll mig mest för mig själv. Det står även att jag vid något tillfälle blivit oenig med personal men självmant tagit kontakt med personalen för att prata med den. Se **195**. Det sistnämnda anser jag påvisa att jag vid denna tidpunkt klarade av att hantera konflikter på ett konstruktivt sätt, vilket inte alls överensstämmer med den bild socialförvaltningen förmedlat om mig och Daniel som socialt missanpassade.

28 augusti 2006 skrevs en veckosammanfattning gällande mig på Folåsa där det framgick att jag varit tystlåten och tillbakadragen största delen av den gångna veckan. Jag hade hjälpt andra intagna med bl.a. läxhjälp. Jag hade uttryckt att jag inte mårde bra av att vara inlåst och att jag helst ville vara hos pappa. Se **196**.

Under denna tid fick vi fortsatt träffa varandra 30 minuter per dag i närvaro av två personal.

Den 30 augusti 2006 skrev jag och Daniel en begäran om att få träffa Karin Strömberg Lind, som följt vårt ärende och varit ett stöd under flera år efter att hon utredde vår skolsituation. Ingalena Bjellman skickade vår begäran till socialtjänsten och skrev även att vi begärde att få prata med pappa. Se **197**. Dagen efter avslogs begäran av socialnämnden med hänvisning till att vår vistelseort fortfarande var sekretessbelagd och att umgängesbegränsningen mot utomstående kvarstod. Se **198**.

Den 30 augusti 2006, över en månad efter att vi placerades på Folåsa, skrevs ett behandlingsuppdrag till behandlingshemmet. Enligt den var vårt vårdbehov em stadigvarand vård och uppfostran under hela uppväxttiden och att vi blev utredda av barnpsykologisk expertis och fick ”den behandling som krävs” för att

komma igenom svårigheter och upplevelser vi haft. Syftet med vården var att ge oss möjligheter att växa upp under trygga och goda förhållanden och att vi skulle introduceras i och påbörja en regelbunden skolgång. Under rubriken ”Uppdrag” skrevs att vi skulle tränas i att klara av vardagliga rutiner och socialt samspel, att regelbundna samtal med psykolog skulle ske och att skolgång skulle påbörjas inkluderat en bedömning på dåvarande kunskapsnivå. Se 199.

Den 1 september 2006 hade Eva-Lena Schützer samtal med Folåsa, och de skulle enligt hennes anteckning ha sagt att Daniel matstrejkdade för att få träffa mig ensam, men att vi inte fick det för att vi inte skulle kunna påverka varandra inför ”förhör”. Enligt Schützer hade också Folåsa sagt till Daniel att det inte kunde vara som Daniel sade, för att om det var så så skulle andra myndigheter ha ingripit. Schützers anteckning ger en bild av Folåsa som helt och hållet ser oss som hjärntvättade, och anteckningen avslutas med att det ska köras igång med psykologsamtal omedelbart eftersom vi skulle komma att må dåligt när vi insåg att ”verkligheten inte stämmer med den de fått sig intalad”. Se 85.13

5 september 2006 skickade pappas offentliga biträde John Bagger-Jørgensen en skrivelse till socialsekreterare Eva-Lena Schützer om att pappa begärde att psykolog Lars Bagge och fil lic jur kand Karin Strömberg Lind skulle få träffa oss så att länsrätten kunde få en bedömning från annat håll än Folåsa och socialtjänsten. Enligt Bagger-Jørgensen var både Lars Bagge och Karin Strömberg Lind medvetna om sekretessen som rådde och var beredda att träffa oss på plats och tid som socialförvaltningen valt. Se 200. Socialnämnden avslag begäran med motiveringen att länsrätten skulle få en allsidig bedömning men att det bäst kunde göras av överläkare Lena Johansson som gjort utredningen på BUP och vittnat till socialtjänstens fördel i länsrättens tidigare förhandling. Se 201. Länsrätten valde dock att gå emot socialnämndens linje och valde att den 13 september 2006 förordna Lars Bagge och Karin Strömberg Lind som sakkunniga i målet. Se 202. Socialtjänsten valde att överklaga, och i yttrande skrivet av socialförvaltningens advokat Ulf Ljungqvist hävdade man bl.a. att Karin Strömberg Lind varit med när jag och Daniel polisanmält mamma för sexuella övergrepp, något som inte stämmer, då det var pappa som polisanmälde åt oss via telefon. Karin Strömberg Lind var däremot på plats vid ett av förhörstillfällena. Ulf Ljungqvist menade att Karin Strömberg Lind p.g.a. detta inte var opartisk. Ulf Ljungqvist skrev också att det ”nu konstaterats” att pappa haft telefonkontakt med Daniel, vilket var en ren lögn då inga telefonkontakter tilläts och det enda som fanns var misstankar på Daniels avdelning om att *någon* av de intagna hade haft en mobiltelefon insmugglad. Vidare skrev Ulf Ljungqvist att det var viktigt att vi hade lugn och ro för en ”fortsatt positiv inriktning”, vilket ger intrycket av att vi redan utvecklats positivt på behandlingshemmet – något som all annan dokumentation i samma tid motsade. Se 203. Överklagan avvisades sedan av kammarrätten, och det var därmed alltså bestämt att Lars Bagge och Karin Strömberg Lind skulle få träffa oss och göra en bedömning. Se 204.

11 september 2006 skrevs en veckosammanfattning om mig på Folåsa. Personalen skrev att jag vid flera tillfällen uttryckt att jag var rädd för att saker jag sade skulle bli förvrängda av personal. Jag hade också

uttryckt att jag längtade mycket efter pappa och att jag har fått en fin uppfostran. Se **205**.

Den 11 september 2006 samtalade också socialchef Kristina Steijner med vårt ombud Ingalena Bjellman angående huruvida det vore lämpligt för Karin Strömberg Lind och Lars Bagge att träffa oss. Ingalena Bjellman såg inget hinder till detta. Det intressanta är dock att Folåsas psykolog enligt Bjellman inte heller hade något emot det, då det handlade om en ytlig bedömning. Några dagar senare, när mamma och socialtjänsten valt att sätta sig emot att vi skulle få träffa Bagge och Strömberg Lind så var Folåsapsykologen plötsligt kritisk till att vi skulle få träffa dem. Se **85.14** samt **85.15**. Detta påvisar hur starkt inflytande mamma och socialtjänsten hade på Folåsa och dess olika typer av personal. Samma journalanteckning vittnar om att mamma varit i direktkontakt med domaren på länsrätten innan förhandlingen, och att han skulle ha ”tagit till sig” vad hon berättat.

Jag och Daniel skrev tillsammans en skrivelse på Folåsa som var färdigställd den 12 september 2006, vilken sändes till länsrätten. I den berättade vi om olika händelser av mammas misshandel och övergrepp samt hur det fungerat under uppväxten. Se **206**.

I ett observationsutlåtande från personal vid Folåsa som skrevs den 14 september 2006 uppgavs bl.a. att jag upplevdes som ledsen och vilsen under den första tiden på behandlingshemmet, att jag inte tittat på de jag pratat med och att jag talat så tyst att det var svårt att urskilja vad jag sade. Efter några dagar hade jag börjat prata mer och berätta om att vi haft det svårt p.g.a. att mamma var psykiskt sjuk. Jag upplevdes vidare som naturlig och avslappnad i kontakt med personal och andra intagna. Vidare hade jag pratat om mamma ”enbart i negativa ordalag” och om pappa i ”enbart positiva ordalag” [notera formuleringen som är den exakt samma i BUP:s utredning, min anm.]. Vidare uppgavs att jag upplevdes som en väluppfostrad flicka som sällan använde hårda ord eller svordomar och uppförde mig väl i olika sammanhang. Jag hade uppgivit att jag var rädd att saker jag sade skulle förvrängas av personalen, jag upplevdes ha svårt att lita på människor och var orolig över att bli misstolkad. Se **207**.

Daniel hade gått hos Folåsas psykolog Lena Sonefors och hon skrev därför ett utlåtande. Utlåtandet innehöll i huvudsak informationen att Daniel pendlat mycket fram och tillbaka i mående och beteende, och att han under den senare tiden använt ett mer utåtagerande beteende för att markera att han mådde dåligt av placeringen. Daniel hade använt hungerstrejk som en metod för att försöka tvinga fram kontakt med mig och pappa. Daniel hade uttryckt att personal hotat honom och han hade börjat agera mer aggressivt mot personal. Daniel hade vägrat skolgång då han menade att han skulle påbörja distansundervisning när han fick komma tillbaka till pappa och tänkte inte gå i skola innan dess. Se **208**.

Den 15 september samtalade socialsekreterare Ulrika Larsson med vårt ombud Ingalena Bjellman, och i anteckningen från samtalet står det att Ingalena sade att det skulle bli en tuff dag. De diskuterade kring att känslan fanns att det skulle bli en brottmålsprocess mot mamma, vilket av sammanhanget i anteckningen framgår att det menas på ett negativt sätt. Se **85.16**. Detta får anses som mycket märkligt, och påvisa att både

socialtjänsten och Ingalena Bjellman tagit parti för mamma samt hade ett nära samarbete.

21 september 2006 var Karin Strömberg Linds och Lars Bagges utlåtande klart. De hade varit och träffat mig och Daniel och ansåg att vi for oerhört illa under den rådande situationen. Utdrag ur utlåtandet följer.

”Vid Lars S Bagges hänvändelse till Socialförvaltningen i Filipstad (Ulrika Larsson) vägrade man lämna ut barnen Norbergs vistelseadress, först med hänvisning till att man överklagat Länsrättens beslut att utse sakkunniga och vid en ytterligare hänvändelse med hänvisning till att man inte ännu erhållit skriftligt besked från Kammarrätten. Det skall sägas att tidsnöd rådde och att Socialförvaltningens agerande kraftigt försvårade förarbetet inför mötet. /.../ Att placera barnen Norberg i denna miljö kan inte bedömas som annat än djupt okunnigt, ansvarslöst och grovt skadligt. /.../ Säkerheten på institutionen är hög och bevakningen rigorös. /.../ Institutionen har isoleringsceller på både flickavdelning och pojkaavdelningar. /.../ Vi bedömer att barnen Norberg farit mycket illa av de drygt två och en halv månadernas vistelse på institutionen. /.../ Barnen har fått minimala möjligheter att träffa varandra /.../ Vår samlade bedömning är att barnen med hög sannolikhet har farit mycket illa av vistelsen på Folåsa och uppvisar en mängd tecken på traumatisering som sensorisk deprivation och skadlig uppgivenhet i ett djupt psykotraumatiskt skadeperspektiv. De gråter uppgivet och stilla vid mötet med oss /.../ De säger gång på gång att de längtar så oerhört efter sin pappa. /.../ De lever i total ovisshet om vad som sker och händer där ute. /.../ De ungdomar som finns intagna på deras avdelningar uppfattar barnen som kriminella och missbrukare och förstår därför inte varför de skall vara tillsammans med dem dagligen och stundligen. /.../ Under dessa två och en halv månad har institutionsklimatet gjort djupa och förmodligen livslånga intryck i deras medvetande. Barnens psykiska hälsa bedömer vi vara i stor fara och detta i ett redan utsatt läge och man kan därför inte kategorisera den nuvarande situationen som som barnen befinner sig i som annat än djupt skadligt och oerhört olämpligt för barnen. (En allmänt accepterad syn på tvångsomhändertagande är att behandlingsbehovet motsvarar ungefär 1 månad per ”tvångsomhändertagen” dag, bland professionella traumabehandlare!) /.../ Att behandla redan tidigare svårt traumatiserade barn på detta sätt är helt oacceptabelt./.../ Barnens dagliga situation är att bli utsatt för krav och hotelser vilket de beskriver skett i princip sedan första dagen på Folåsa, om de inte gör si eller så skall de bli bestraffade. Det hat och den förtvivlan som barnen uppvisar gentemot Socialförvaltningen och den advokat som företräder dem är bestickande och oerhört smärtsam att åse. Barnens förtroende för vuxenvärlden riskerar att helt omintetgöras genom Socialförvaltningens agerande. Vår bedömning är att den enda rimliga åtgärden är att barnen förenas med sin far. /.../ Det enda rimliga hade varit att placera barnen på barnpsykiatrisk klinik med personal dygnet runt med tanke på barnens tidigare psykotraumatiska skador pga bl a mammans misshandel och andra svåra övergrepp mot barnen som ju finns dokumenterade. Barnen behöver nu sin far och fadern behöver stöd så han kan klara denna granliga uppgift att ställa till rätta det som socialförvaltningen i Filipstad åstadkommit i sitt oförstånd.” Se **209**. I samband med besöket togs också bilder på vårt dåvarande utseende och skick. Se **210**.

22 september 2006 finns det registrerat i min journal från Folåsa att avdelningsföreståndare Rolf Sundqvist tagit beslut om att plocka ned planscher med otillåtna texter som jag satt upp på mitt rum. De otillåtna texterna var bl.a. ”soc kan dra åt helvete, fuck folåsa, jag har en/ett pedofil, psykopat, helknäppt psykfall, knarkare till morsa. Men soc fattar ingenting”. När personalen kom in på kvällen för att plocka ned dem vägrade jag, så de tog ned dem och märkte även att jag skrivit liknande saker på rullgardiner, garderober, väggar och på sängen. Personalen tog ned rullgardinerna och beslutade att beslagta mina pennor. Jag upplevdes som dämpad.

Karin Strömberg Lind och Lars Bagges besök finns inte noterat i min journal på Folåsa, och tiden för ovanstående journalanteckning överensstämmer inte med datumet för Lars Bagge och Karin Strömberg Linds utlåtande, då planscherna plockades ned samma kväll de varit på besök.

23 september noterade personal på Folåsa i min journal att beslut tagits om att jag skulle tvätta bort det jag skrivit i mitt rum. Jag vägrade göra det. Konsekvensen för detta beslutades av avdelningsföreståndare Rolf Sundqvist att jag inte fick träffa Daniel.

24 september noterades att jag fick träffa Daniel om jag tvättade bort texterna, vilket jag återigen nekade till att göra. Jag fick därför inte träffa Daniel denna dag heller. Jag hade återigen sagt att jag inte tänkte äta under dagen, vilket jag heller inte gjorde då jag spenderade hela dagen på rummet. Se **211**.

Förhandling i länsrätten hölls den 25 september 2006. Samma dag hävde socialnämndens ordförande Sune Frisk sekretessen kring vår vistelseort och förbudet mot telefon- och brevkontakter. Dock så innebar det ej fri kontakt med omvärlden, då institutionen hade regler kring telefonsamtal och det behövdes utredas och tas beslut om vilka man fick tala med. Se **212**. Därefter skickade Eva-Lena Schützer och Ulrika Larsson på socialförvaltningen ett brev till personalen på Folåsa, där de skrev att telefonkontakt med oss endast fick ske 30 minuter per dag, och att kontakten måste ske via personal och i personalens vetskap. Kontakten fick ”under inga omständigheter” störa behandlingsarbetet. Vidare skulle observationer ske för att se vårt mående och beteende när ”kontakten återupptagits”. Se **213**.

29 september 2006 kom länsrättens dom. De biföll ansökan om vård enligt 2 och 3 §§ LVU.

Socialförvaltningen anförde i stort sett samma saker som tidigare, men nu också att jag och Daniel skrivit skrivelser och berättat om saker som skulle ha hänt när jag var så liten att jag knappt kunde gå, och att det inte var trovärdigt att jag och Daniel kunde ha så exakta minnesbilder av vad som hände när vi var så små. De uppgav vidare att de ansåg att pappa tvingat oss att ljuga. [Med anledning av detta vill jag hänvisa till det material kring minnen hos barn som jag presenterat tidigare i texten, samt **75**.] Socialnämnden uppgav även att pappa polisanmälts för sexuella övergrepp, men inte att mamma anmälts för misshandel, sexuella övergrepp och grov fridskränkning.

Mamma medgav bifall till socialnämndens ansökan. Hon återopade återigen ”friskhetsintyget” från Hans Lind. Hon angav också att psykolog Lars Bagge och fil lic jur kand Karin Strömberg Linds utlåtande skulle anses som partsinlaga, och att de endast tagit del av en skrivelse från oss och inte hade någon ytterligare kännedom i ärendet [vilket är felaktigt, då båda följt familjen under många år – sedan skolkonflikten – och dessutom också sett både mamma, mig och Daniel i pappas hem, min anm.]

Ingalena Bjellman som var ställföreträdare och offentligt biträde för oss, men medgav – trots vår inställning – socialnämndens ansökan om LVU. Hon angav att vi levde i kaos, att vi var rädda och mådde dåligt, och att frivilliga lösningar inte gick att använda på grund av konflikt mellan mamma och pappa. Vidare kritiserade hon Lars Bagge och Karin Strömberg Linds utlåtande genom att ange att de inför sitt utlåtande inte haft tillgång till alla ”pusselbitar” i ärendet och att det påverkar hur man ska bedöma deras utlåtande. [Vårt att notera är Lars Bagge och Karin Strömberg Lind kritiserade Ingalena Bjellman i sitt utlåtande då de ansåg det anmärkningsvärt att vårt biträde inte hade agerat mot vår placering, min anm.]

Tre vittnen hördes till vår fördel. Hans Lindberg, Carl Thelberg och Magnus Bengtsson.

I domskälen resonerade länsrätten så att värdet i vittnesuppgifterna var något begränsade eftersom ett av vittnena hade träffat oss två gånger om året. Länsrätten skrev också att det stod klart att vi varit utan den sociala stimulans som skolgång ger (vilket motsägs av de bilder som finns under vår uppväxt på kamrater och olika aktiviteter, min anm.) Länsrätten lutade sig även mycket på BUP:s utredning, och menade att det i den framgick att vi mådde mycket dåligt i vår hemmiljö [vilket inte är vad som framgick i utredningen, det enda som egentligen går att konstatera utifrån den är att vi av någon utsatts för övergrepp, hot och våld och att vi av det mådde dåligt, se **137**, min anm.]. Vad gällde Karin Strömberg Lind och Lars Bagges utlåtande menade länsrätten att det i huvudsak behandlade det olämpliga i vår placering på Folåsa, vilket inte var vad länsrätten skulle ta ställning till.

I domen gavs en bild av att pappa och mamma anklagat varandra för olika saker och att Daniel och jag i den konflikten tagit stark ställning för pappa, vilket inte överensstämmer med dokumentationen om vad som faktiskt skedde. Jag och Daniel anklagade mamma för olika former av övergrepp och i det valde pappa att stödja oss, inte tvärtom. Se **214**.

Samma dag togs beslut av länsrätten om mammas överklagan gällande socialtjänstens sekretess gällande vår vistelseort och kontaktförbudet. Länsrätten valde att avslå hennes överklagan. Utdrag ur bedömningen följer. *”Barnen har tagit tydlig ställning mot Carina Simm, är känslomässigt starkt engagerade och vill inte ha kontakt med henne. Med hänsyn till barnens psykiska hälsa är det för närvarande viktigt att de inte kontaktas av henne. För att behandlingshemmet skall kunna få barnens förtroende är det också för*

närvarande angeläget att Carina Simm inte får ha kontakter med personalen.” Se 215. Vid det här laget hade ju dock socialnämndens ordförande redan hävt beslutet om kontaktförbud och sekretessbelagd vistelseort, se 212, vilket innebar att socialnämndens ställningstagande i frågan gick stick i stäv med länsrättens bedömning några dagar senare.

Efter att sekretessen hävts och mamma fick ha kontakt med Folåsa skrev hon ett ”uppdrag” till behandlingshemmet rörande vår placering. Hennes uppdrag gick bl.a. ut på att jag och Daniel skulle bli verklighetsförankrade, bli bemötta i våra berättelser om mamma, att hon skulle få närma sig oss. Se 216. Ser man sedan till efterföljande dokumentation från Folåsa så kan man se att mammas uppdrag går igen i hela behandlingen av oss.

2 oktober 2006 skrevs veckosammanfattning gällande mig på Folåsa. Det står att jag grät av glädje när beslut om att sekretessen hävdes och att jag skulle få prata med pappa. Pappa hade uttryckt glädje över att få prata med sin dotter. Efter samtalet upplevdes jag som mycket glad och nöjd, det noterades att jag för första gången log med hela ansiktet. Jag hade därefter pratat med pappa varje dag och jag hade av personal upplevts som glad efter dessa samtal. Se 217.

2 oktober 2006 skrev Ingalena Bjellman på uppdrag av mig och Daniel till socialförvaltningen om att vi ville träffa pappa. Dagen efter svarade socialsekreterarna Ulrika Larsson och Eva-Lena Schützer att de beslutat att möten med mamma och pappa skulle avvaktas tills en behandlingsplan upprättats för oss. Se 218.

Den 2 oktober 2006 skrev jag om att det kommit en ny tjej till avdelningen, och att jag inte förstod de andra intagnas beteende med hånande mot varandra och svordomar samt skrik. Se 219.

Hos socialtjänsten antecknade man den 2 oktober 2006 att samtal skett med Folåsa. Det anmärkningsvärda är att Eva-Lena Schützer skrev att pappa ofta ringde till personalen och sålde in sin historia. Han hade velat skicka mammas psykjournals men Folåsa hade nekat honom detta. Som kontrast uppges att mamma ringt regelbundet och att hon upplevdes visa omtanke och intresse över hur vi hade det. Se 85.17. Detta påvisar återigen hur partiska socialtjänsten och även Folåsa var. När mamma ringde och de skriftligen fick ta del av hennes historia om hur vi hjärntvättats och hon misshandlats av pappa så ansågs det vara för att det behövdes i vår behandling, men när pappa berättade sin version så ”sålde han in” sin historia.

7 oktober 2006 finns noterat i min journal på Folåsa att jag pratat med pappa i telefon och att jag inte var upprörd i anslutning till telefonsamtalet, men att jag på kvällen är ledsen och arg. Jag grät under samtal med personal och sade att jag inte kunde förstå varför jag inte fick prata med pappa längre än 30 minuter, eftersom avdelningsföreståndare Rolf Sundqvist sagt till mig att jag fick prata i 30-40 minuter. 9 oktober skrevs veckosammanfattningen och i den framgår det att personalen fått gå in och bryta samtalen med pappa flera gånger för att tiden skulle hållas till 30 minuter. Jag hade uppgett att jag blev stressad över

tidsbegränsningen av samtalen och på söndagen den veckan hade jag avböjt samtalet med pappa på grund av att vi endast fick prata i 30 minuter. 9 oktober finns även noterat att jag var låg i humöret efter en diskussion kring telefontider. Vid läggdags ville jag ej gå in på rummet och lägga mig. Personalen såg att jag hade slagit sönder glas och skrivit texter på väggarna med tusch. De följande dagarna var jag lågmäld och avståndstagande mot personal. 10 oktober hade jag talat med en personal. Jag grät och mådde dåligt och somnade sent. Se 220.

Den 8 oktober 2006 skickade Daniel brev till pappa och skrev att han saknade honom och tyckte jättemycket om honom. Se 221.

Den 10 oktober 2006 ändrades helt plötsligt reglerna för samtal med föräldrarna, vilket i praktiken innebar pappa eftersom det endast var kontakt med honom som var aktuell för vår del, och vi tilläts bara prata *en* gång i veckan. Varje samtal fick vara endast 15 minuter långt och ske med personal närvarande. Se 222.

14 oktober 2006 pratade pappa med min kontaktperson Catharina Wiberg. I journalanteckning från samtalet uppgavs att pappa ifrågasatte socialtjänsten i Filipstads oberoende och sättet som ärendet skötts. Vidare upplevde personalen det som att han försökte rentvå sig själv inför kontaktpersonen och hävdade att socialtjänsten försökt få honom att framstå som en galning som skulle komma och frita oss. Han uttryckte en stor oro över oss och vårt mående, och ville att kontaktpersonen skulle framföra till ansvariga på Folåsa vad han ansåg om att placera oss på Folåsa när vi mådde så dåligt.

Den 12 oktober 2006 skrev jag om att avdelningsföreståndaren på min avdelning sagt till en av de andra intagna att man inte skulle lyssna på mig, för att man blir lite ”cp” av att sitta där [Folåsa]. Se 223.

Den 16 oktober skrev jag att jag inte längre fick prata med pappa mer än 15 minuter/vecka med personal närvarande. Jag skrev att socialen var idioter och barnplågare, och att jag hatade dem så mycket. Vidare skrev jag att jag kommit in i en period där jag bara fokuserade på nuet för att hårda ut tiden inne på Folåsa. Jag uttryckte också agg gentemot Ingalena Bjellman, som enligt mig endast brydde sig om pengar. 224.

14 oktober 2006 hade jag även fått åka ut med min kontaktperson utanför Folåsas område, jag hade sedan uttryckt att det var jobbigt att återvända till Folåsa efter att man fått vara därifrån. Se 225.

19 oktober 2006 finns noterat i min journal på Folåsa att pappa i samtal med Jan-Åke Eriksson vid Folåsas familjebehandlingsteam hade önskemål om att få träffa Jan-Åke. Se 226. Detta påvisar felaktigheten i socialtjänstens hävdande att pappa vägrat samarbete.

21 oktober 2006 skrev jag brev till pappa. Jag skrev bl.a. att det var bättre ”nu när jag är förbannad”, men att

allt var svårt ibland ändå. Det enda jag gjorde var att härda ut och vänta på att plågan skulle ta slut. Vidare skrev jag om att jag ansåg att Folåsa försökte få det att se ut som att jag hade det bättre än jag hade det, bl.a. genom att säga till mamma att jag varit på långpromenad med hund o.s.v. Se 227.

23 oktober 2006 fanns noterat i min journal på Folåsa att jag pratat med min kontaktperson Catharina Wiberg om mammas misshandel och sexuella övergrepp. Under samtalet grät jag och jag uppfattades som ledsen. Jag hade kommit upp till annan personal vid kl 01 och pratat en stund och därefter somnat. Se 226.

Den 25 oktober 2006 skrev jag brev till pappa. Jag berättade om ensamhet efter att en tjej som jag kommit överens med flyttat från avdelningen, och att det hade känts bra att TV4 gjort ett inslag om oss på nyheterna eftersom det innebar att någon ”därute” brydde sig om oss. Jag skrev vidare att jag längtade hem och mådde ”skit”, att jag hade sett stjärnbilder som jag brukat se på när jag varit ute hemma på gården att jag saknade det. Jag hade också ritat en massa hjärtan på brevet. Se 228.

Genom NKMR hade pappa skaffat ett till ombud, Göran Grauers, som kallade sig jurist men det är mycket oklart om han överhuvudtaget erhållit någon juridisk utbildning. Efter att han skrivit till kammarrätten i Göteborg entledigades John Bagger-Jørgensen den 24 oktober 2006 som pappas offentliga biträde, och Daniel fick byta offentligt biträde till en Jörgen Olson i stället för Ingalena Bjellman. Se 229. Några dagar senare skrev kommunens advokat, Ulf Ljungqvist, till socialchef Kristina Steijner. Hans brev behandlade bl.a. Daniels nya offentliga biträde Jörgen Olson, där han gjort efterforskningar och skrev hans födelseår m.m. och att han skulle göra efterforskningar kring advokaten och hans sätt att arbeta via en kollega i Borås. Denna typ av plansmidande och efterforskningar som delas mellan socialtjänst och advokat får nog ändå anses ganska anmärkningsvärda. Se 230.

I en dikt skriven någon gång under hösten/vintern 2006 skrev jag på engelska om fridfullheten som skulle komma genom självmord. Se 231.

Den 6 november 2006 skrev jag till pappa om att en ny intagen kommit, som tidigare knivhotat en av de andra intagna. Vidare skrev jag om att de andra intagna knappt kunde någon engelska och var dåliga på stavning i svenska, så att jag fick lära dem, och att det var konstigt att jag som var 11 år fick lära sådana som var 16-17 år. Se 232.

Den 8 november skrev jag till pappa igen. Jag skrev sent på natten, och berättade om sömnsvårigheter och att jag var väldigt smal. Jag skrev att jag var 160 cm lång och vägde 41 kg, så att mina revben syntes och att jag försökte äta upp mig för att inte se ut som ett skelett, men att det kändes som att jag skulle kräkas när jag åt. Vidare skrev jag om att jag sagt till personalen att de aldrig skulle kunna ändra på mamma, för att hon var en pedofil och barnmisshandlare. Se 233.

10 november 2006 hade personalen noterat i min journal på Folåsa att jag pratat om att jag inte mådde bra av att få brev från mamma, att mamma nästlade sig in i överallt och att jag inte fick vara ifred från henne. Jag förmedlade en heltigenom svart bild av mamma och menade att mamma inte varit en mamma. Jag var heller inte bekväm med att Folåsa besökt mamma och hade någon kontakt med henne alls. Jag berättade även om mardrömmar, att jag kände mig otrygg när jag behövde gå in på mitt rum ensam varje kväll kl 22. Se 234.

12 november 2006 hade personal informerat mig om mammas samtal till avdelningen. Jag hade blivit arg och bett personalen be mamma dra åt helvete vid nästa samtal. Se 234.

13 november 2006 skrev kommunens advokat Ulf Ljungqvist ytterligare ett brev till Kristina Steijner. Noteras bör hans raljerande ton i texten, där han bl.a. kallar Lars Bagge ”vår [socialtjänstens och hans, min anm.] vän”. Vidare uppgav han att han sökt Lena Johansson (BUP) men att hon inte varit på plats. Han beskrev också ett samtal med Göran Grauers, som vid samtalet uppgett att han var mycket sur på pappa utifrån en tvist om betalning för hans utlägg. Göran Grauers hade efter att pappa återkallat hans fullmakt skrivit till kammarrätten och hävdat att överklagan han sänt in skulle återkallas och att den var hans enligt upphovsrätten. Se 235.

Att advokat Ulf Ljungqvist hela tiden kontaktade socialchef Kristina Steijner påvisar att det var hon som ansvarade för ärendet även om det fanns socialsekreterare inkopplade.

I yttrandet han nämnde i sitt brev behandlade i stort sett samma saker som tidigare, men hävdade också att jag och Daniel skulle ha rymt från Kil till Molkom, vilket är helt felaktigt. Vi gick från Svartå utanför Brattfors till Munkfors där poliser omhändertog oss. Vidare menade Ulf Ljungqvist att pappa efter att kontakt tilläts med oss omöjliggjort ”den planerade vården” och att de telefonsamtal som Daniel haft med pappa mestadels handlat om olika anmälningar, vad media skrivit och vad som hände övrigt kring vår situation, vilket enligt Ulf Ljungqvist ”självklat” inte var till gagn för Daniel. Ulf Ljungqvist påstod också att pappa ”inte vid något tillfälle har varit i kontakt med Socialtjänsten för att endera få råd eller diskutera barnens skolgång”, vilket är en tydlig lögn – något som kan ses genom bl.a. socialtjänstens ställningstagande redan år 2000 att skolan inte tillhörde deras ansvarsområde när pappa önskade hjälp med situationen, se 236. Enligt Ulf Ljungqvist hade överläkare Lena Johansson vid BUP inte haft klart för sig att hon vid länsrättens förhandling hördes som sakkunnig, och att hon om hon vetat om det kunnat vara mer specifik och konkret i sina uttalanden. Se 237.

Dagen efter, den 14 november 2006, skrev Ulf Ljungqvist ytterligare ett brev – denna gång till just överläkare Lena Johansson vid BUP där han uttrycker att pappa inte varit ”nådig i sin kritik av alla” i pappas inläga till kammarrätten. Det allra mest anmärkningsvärda är dock att brevet tydliggör att BUP och

socialtjänsten tydligt befinner sig på samma sida och samarbetar, då Ulf Ljungqvist avslutar brevet med att tydliggöra att han skickat pappas inlägga för att den skulle hjälpa Lena Johansson att förbereda sig för de frågor som skulle komma att ställas från pappas ombud vid den kommande förhandlingen. Bör ej BUP:s överläkare kunna sköta sitt vittnesmål och besvara eventuella frågor om sitt arbete och inblandning vid en förhandling utan att förberedas av Filipstads kommuns advokat? Se **238**.

Med anledning av den ankommande förhandlingen i kammarrätten efter överklagan av länsrättens fastställande av omhändertagandet, skrev mammas advokat Kerstin Samuelsson den 13 november 2006 ett yttrande till kammarrätten. I det yttrandet hade mammas historia om pappas inflytande över henne ytterligare förvärrats då hon nu också påstod att pappa hade haft sådan kontroll över henne att han till och med talat om för henne vad hon skulle säga under sina samtal med psykolog. Vidare påstods att mamma under en period i början av 2000-talet mådde dåligt och att det måendet egentligen grundade sig i hur pappa betedde sig mot henne [vilket motsägs av samtliga journalanteckningar och dokument från psykiatrin, inte minst där det framgår att mamma haft psykiska problem så långt tillbaka som 4-5 års åldern, se **58**, min anm.] Vidare hävdade man i yttrandet att pappa utan mammas medgivande tagit hennes journaler [vilket framgår av **31.14**, att det är felaktigt då mamma gav pappa tillgång till all information om henne hos psykiatrin, min anm.] och att han manipulerat dessa, vilket skulle ha framkommit i förhandling i länsrätten. Om detta finns inget dokumenterat och för den som vill bör det kunna gå att kontakta exempelvis Socialstyrelsen för att be om en bekräftelse på att de journalanteckningar jag presenterat i denna sammanställning är autentiska med de som finns hos sjukvården. I Kerstin Samuelssons yttrande togs intyget från överläkare Hans Lind återigen upp som bevis på att mamma var frisk och sund, och jag hänvisar till tidigare presentation av de sjukintyg och journalanteckningar, vissa av Hans Lind själv, som helt motsäger innehållet i intyget. Se **239**.

13 november 2006 skickade jag in en begäran till kammarrätten i Göteborg om att Ingalena Bjellman skulle entledigas som mitt offentliga biträde. Som skäl angav jag att hon betedde sig som att hon jobbade för ”våra motståndare” i stället för mig, att hon ej brydde sig om mitt bästa, att hon somnat under en utsatt situation på BUP när vi precis omhändertagits av polisen natten till den 15 juli 2006, att hon inte funnits på plats vid förhöret om mammas sexuella övergrepp och att hon flera månader senare inte heller tittat på förhöret. Vidare skrev jag att hon i augusti 2005 vid hembesök hos oss tagit mig och Daniel utomhus och frågat ut oss om ”pappas kvinnliga bekant”. Avslutningsvis angav jag att jag hade nu vägrat träffa Ingalena Bjellman och tänkte inte heller prata med henne då hon förstört nog. Jag ville i stället ha en advokat från Göteborg förordnad, Madeleine Antonsson. Se **240**.

15 november 2006 skrev avdelningsföreståndaren på Daniels avdelning, Daniel Herrström, ett yttrande till kammarrätten på uppdrag av socialtjänsten. Ingenstans i yttrandet framgår det någonting om att samtalen med pappa påverkat Daniels beteende såsom Ulf Ljungqvist påstått i sitt yttrande den 13 november 2006. Folåsas yttrande gör i huvudsak gällande att Daniel inte gick i skola eller deltog i praktisk verksamhet på

behandlingshemmet, att han sov dåligt och därför inte kom upp på morgnarna, att han inte följde kraven på avdelningen eftersom han hävdade att han inte var där frivilligt. Daniel hade följt med på vissa aktiviteter utanför Folåsas område och han hade då varit artig och lyssnat på personalens anvisningar. Se **241**.

Den 17 november 2006 hölls en muntlig förhandling i kammarrätten i Göteborg. Vid förhandlingen yrkade Daniel och pappa på att kammarrätten interimistiskt skulle besluta att LVU-vården omedelbart upphörde. Kammarrätten valde att omedelbart ta bort § 3 LVU (alltså paragrafen som gjorde att vi kunde hållas inlåsta då den grundade sig på vårt egna beteende), men att § 2 LVU fick kvarstå fram till kammarrättens huvudsakliga dom i målet. Beslutet kom den 22 november 2006. Se **242**. Under veckan för förhandlingen noterade man i Folåsas veckosammanfattning att Daniel kramat pappa krampaktigt vid förhandlingen och börjat gråta. Vidare skrev man att Daniel verkat lättad efter förhandlingen och att han under helgen fungerade bra. Se **243**.

I telefonsamtal mellan socialsekreterare Ulrika Larsson och mamma den 24 oktober 2006 sade mamma att hon var illa behandlad av socialen, att ingen lyssnat på henne på flera år och att socialens handläggare inte var kompetenta att ta hand om ärendet. Hon krävde ett samtal med handläggarna och socialchef Kristina Steijner. I journalanteckningen hos socialtjänsten står att ett sådant möte bokades samma dag kl.15.00, men själva mötet finns sedan inte dokumenterat (!). Se **85.18**.

Den 24 november 2006 skrev jag brev till pappa. Jag berättade att det fanns två stycken intagna på avdelningen som utmanade varandra om ledarpositionen bland de intagna, och berättade om saker som visade på den institutionsmentalitet som fanns på hemmet. Se **244**.

Daniels offentliga biträde Jörgen Olson skickade 1 december 2006 en skrivelse till socialnämnden i Filipstad. I skrivelsen framgår att Daniels post fram till några dagar innan brevets datum öppnats och kontrollerats, att han endast fick tala 15 min en gång i veckan med pappa (då avlyssnade samtal), och att Daniel fortfarande förvägrades att träffa pappa. Jörgen Olson hänvisade i skrivelsen till Europakonventionens åttonde artikel om mänskliga rättigheter, och menade att enligt Socialstyrelsen skulle inskränkningar i telefon- och brevkontakt med förälder endast ske under kort tid om alls, men så var inte fallet för oss då det pågick i månader. Olson hävdade att restriktionerna Daniel befann sig under var värre än för grova brottslingar vid svenska fängelser. Daniel hade berättat för Olson att det hade varit en stor lättnad att få träffa sin pappa en kort stund vid förhandlingen i kammarrätten den 17 november 2006. Olson skrev att det tycktes vara prestige som nu styrde socialnämndens agerande då de inte tillmätte kammarrättens borttagande av den 3 § LVU någon betydelse. Avslutningsvis begärde Olson att socialnämnden omedelbart upphävde umgängesbegränsningarna gentemot pappa och att de upprättade en umgängesplan för Daniel och pappa. Se **245**.

Jörgen Olson besvarades av socialtjänsten den 12 december 2006. Socialsekreterare Eva-Lena Haak-Thesslin

och Ulrika Larsson skrev kort att inskränkningarna kvarstod och att de löpande omprövades. Se 246.

21 november 2006 finns antecknat i min journal på Folåsa att representanter för Folåsa vid möte på socialtjänsten i Filipstad framförde önskemål om att få ett tydligt uppdrag från socialen. Se 247. Detta bekräftar våra uppgifter, som senare framkom i bl.a. utredning av familjerätten i Linköping, om att vi inte fick några tydliga svar om varför vi var på Folåsa och vad som skulle hända med oss.

27 november antecknades det i min journal på Folåsa att jag reagerat starkt vid ett polisbesök på avdelningen och gråtit samt upplevts som otröstlig. Se 248. Denna reaktion föranleddes av det mycket bryska hanterandet av mig och Daniel vid polishämtningen i Hjortkvarn samt de efterföljande poliskontakterna.

Efter att pappa blivit orolig över att Daniel blivit förälskad i en av de intagna på min avdelning med tanke på deras problematik, skrev jag ett brev till pappa den 9 december 2006 och menade att hon ju varit ”ren” från knark i flera månader nu, så det var ingen fara. Jag räknade upp att hon tagit amfetamin, benzo, marijuana och ecstasy. Därefter skrev jag en lista på de andra intagna vid tidpunkten och varför de var på Folåsa, vilket innehöll narkotikaproblem, mordbrand, knivhot m.m. Se 249.

13 december 2006 kom kammarrättens dom i LVU-målet. Kammarrätten valde att bifalla socialnämndens LVU-ansökan enligt § 2. Domskälens var att det ansågs finnas en djupgående konflikt mellan mamma och pappa som vi farit illa av, att pappa inte sett till att vi började i en annan skola när vi var tvungna att tas ur Nordmarks skola, och att eftersom mamma och pappa hade gemensam vårdnad så ansågs inte skolsituationen kunna lösas inom en överskådlig framtid om vi bodde hemma. På den muntliga förhandlingen vittnade Carl Thelberg, Eric Chrigström och Maria Ward. Maria Ward uppgav bl.a. att hon lärt känna oss, pappa och mamma 1995 när hon flyttade till Nordmark, och att hon snabbt hade märkt att något inte stämde med mamma. Mamma var väldigt aggressiv mot oss och gjorde stor affär av saker som inte var något. Jag och Daniel visade rädsla för mamma och ville inte gärna kalla henne för mamma. Hon såg också när mamma flyttade från pappas gård år 1998 eller 1999 [hennes man Ivan var den som körde mammas flyttlass, min anm.]. Vid kontakt med oss efter 2001 hade vi verkat mer avslappnade och glada. I övrigt hölls sakkunnigförhör med Karin Strömberg Lind, Lars Bagge samt Lena Johansson (BUP Karlstad). Mamma yrkade på bifall av socialnämndens ansökan, och pappa yrkade naturligtvis på att länsrättens dom skulle undanröjas och LVU upphöra. Se 250.

14 december 2006 står antecknat i min Folåsa-journal att min kontaktperson pratat med mig om hennes egna frustration kring min situation på avdelningen [vilket var att hon ansåg att min placering på Folåsa vid tidpunkten kunde liknas vid förvaring, min anm.].

Vid ett samtal med pappa den 16 december 2006 hade personal noterat i min journal att jag sagt till pappa att

han inte skulle ta emot Folåsas familjeteam i hemmet, och att jag skrivit ett brev och lämnat till personalen om vad mamma gjort och att jag var arg på Folåsapersonalen för att de haft kontakt med mamma. Se **251**.

Den 15 december 2006 skrev jag brev till pappa. Jag uttryckte ilska mot en av personalen som kommit och sagt till mig att mamma lät trevlig på telefon. Jag berättade också att jag börjat gråta när avdelningsföreståndaren meddelat kammarrättens beslut, på ett sätt som jag hade sett som okänsligt. Se **252**.

I december 2006 påbörjades en ny utredning hos Polisen i Värmland rörande mammas misshandel och sexuella övergrepp efter att pappas ombud Donald Söderberg hittat en dagbok som tillhört mig i pappas hus, som han sedan lämnade in till Polisen. Se **253**.

I en skrivelse från socialtjänsten, socialsekreterare Ulrika Larsson och Eva Lena Haak-Thesslin, till pappa daterad den 19 december 2006 framgår att pappa via ombudet Donald Söderberg ansökt om att jag och Daniel skulle omplaceras till familjehem. Socialtjänstens svar på detta blev att det vore förödande att avbryta det påbörjade behandlingsarbetet på Folåsa, och att vårt behov bäst kunde tillgodoses av en institution då strävan inte var att ersätta föräldrarna, samt att vi på Folåsa hade möjlighet att få nära stöd och hjälp av personalen att successivt komma in i skolan. Avslutningsvis skrev de att socialnämnden var av uppfattningen att behandlingsarbetet på Folåsa var professionellt och att personalen såg till vårt bästa. Vi skulle vara fortsatt placerade på Folåsa och beslutet skulle omprövas var 6:e månad. Se **254**.

Socialen skickade en remiss till BUP Elefanten i Linköping den 19 december 2006. I remissen gavs bilden av två barn som isolerats och inte fått skolgång. Vidare skrev man att pappa ansågs påverka behandlingsarbetet negativt varför beslut om umgängesbegränsning tagits gentemot honom. Remissens syfte var att få svar på hur hårt jag och Daniel kunde pressas gällande bl.a. rutiner och skolgång, vilken behandlingsform som var mest lämplig för oss, och om det fanns någon annan behandlingsform eller behandlingshem som var bättre lämpat än Folåsa. Se **255**.

På julaftonen 2006 skrev jag brev till pappa. Papperet var fläckigt p.g.a. att jag grät, och jag skrev att jag saknade pappa så mycket att jag inte visste vad jag skulle skriva. Jag berättade att jag trott att jag skulle få prata med honom den dagen men att avdelningsföreståndaren Rolf Sundqvist och någon mer hade bestämt att jag inte skulle få det eftersom vi redan pratat en gång den veckan. Jag skrev att jag aldrig skulle hoppas på något igen. Jag skrev också om hur jag satt och tänkte på hur vi hade haft det hemma på julafton året innan, att vi då inte varit ”totalt splittrade” som vid tidpunkten för brevskrivandet. Jag skrev att det var min sämsta jul. **256**.

Någon gång i december 2006 skrev jag dikter om mitt mående och ensamhet. Se **257**.

2007

Den 1 januari 2007 skrev jag brev till pappa. Jag hade ritat massor med hjärtan på brevet, och skrev att två intagna hade rymt. Det var två tjejer med alkohol- och narkotikaproblem. Jag undrade varför intagna som dem fick bli ”upplåsta” på två veckor, men att det tog 4,5 månader innan jag fick gå utanför avdelningen själv. Jag skrev också att det kommit fram att de förrymda tjejerna och andra på avdelningen hade sniffat hårsprej, och att jag tyckte att det var en konstig sak att göra. Jag skrev att det varit den hemskaste julen och nyårshelgen någonsin, att jag gråtit mycket. Jag beskrev en begynnande koncentrationssvårighet och rastlöshet. Jag berättade också att en av de intagna misshandlat en annan på nyårsaftonen, och att den som slagit skrikit ”hora”. Jag reagerade över att det enda som hänt efteråt var att personalen pratat med den tjej som misshandlat, och sedan hade det varit som ingenting hänt. Se **258**.

Dagen efter, den 2 januari 2007, skrev jag ytterligare ett brev till pappa. Jag skrev att jag fått ett ”må-skit-anfall” och att jag inte hade ord för hur trött och ledsen jag var på att vara på Folåsa. Jag skickade med en dikt jag skrivit som beskrev en brännande smärta, att jag inte kunde gråta, att jag åts upp inifrån. Se **259**.

I en mejlkonversation mellan Lotta Johansson i familjeteamet och Lena Sonefors, Folåsas psykolog, (som också skickades ut till flera anställda på Folåsa) framgår en hos Lena Sonefors negativ attityd gentemot pappa i fråga om ifall mamma skulle bli inbjuden till Folåsa. Enligt Lena Sonefors var det viktigt att bjuda in mamma för att Daniel skulle få se att mamma ”faktiskt jobbar på för att få träffa sina ungar till skillnad mot pappa”. Notera att det är samma psykolog som från Folåsas sida skulle ge en oberoende bedömning vid fråga om LVU i länsrättsförhandlingen 2006. Se **260**.

11 januari 2007 skrev Daniels offentliga biträde Jörgen Olson till socialchef Kristina Steijner då Daniel berättat för honom att personalen på Folåsa förbjudit Daniel att vistas utanför avdelningen om han inte medverkade i skolgång eller praktiskt arbete på Folåsas område. Jörgen Olson hävdade dels att placeringen av Daniel på Folåsa inte var förenligt med hans bästa, och dels att den typen av bestraffningar provocerade fram ett avståndstagande från Daniel och att socialtjänsten borde agera mot detta snarast. Se **261**.

12 januari 2007 skrev socialsekreterare Ulrika Larsson ett dokument med rubriken ”Omprovning umgänge enligt 14 § LVU”. I det uppgavs att pappa erbjudits samtalskontakt med socialnämnden, men att pappa nekat till all kontakt med socialtjänsten och i stället hänvisat att all kontakt skulle ske via hans ombud. Ulrika Larsson påstod i detta dokument att det var det som resulterat i en umgängesbegränsning [vilket inte var korrekt, då anledningen till att beslut om umgängesbegränsning togs var att ingen förälder ”obehörigen” skulle ingripa i vården, se 165, vilket tyder på att Ulrika Larsson här ville finna en ny anledning till att fortsatt låta umgängesbegränsningen gentemot pappa kvarstå, min anm.]. Avslutningsvis skrev Ulrika Larsson att det framtida behandlingsarbetet inkluderade båda föräldrarna men att förutsättningen då var att de var delaktiga i behandlingsarbetet. Se 262. 18 januari 2006 togs beslut i socialnämnden om att umgängesbegränsning skulle kvarstå. Notera att adress på pappa står som okänd trots att pappa uppgav att han stod skriven i Norge vid kammarrättsförhandlingen i Göteborg men att han sedan två månader fanns på sin gård i Nordmark. Föredragande var socialchef Kristina Steijner. Se 263.

I en veckosammanfattning i Folåsas journal kring mig finns nedtecknat den 15 januari 2007 att jag pendlat i humöret mellan att vara på gott sådant och bryta ihop och gråta. Jag hade gått upp kl. 02 och bett om att få prata med personalen och dricka te men nekats detta då mitt mående inte ansågs akut. Jag hade blivit ledsen vid ett samtal med pappa och sagt att det är jobbigt att bara få prata i 15 minuter, efter att personal flera gånger gått in och försökt bryta samtalet p.g.a. tidsbegränsningen. 17 januari hade en lapp plockats ned från mitt rum med texten ”ni är jävla idioter hela högen! Jävla pedofilälskare. Personalen kan dra åt helvete.” Se 264.

I ett brev till pappa den 14 januari 2007 nämnde jag att jag skickats in på rummet av nattpersonalen, och att jag mådde dåligt i ensamheten. Jag räknade också dagarna sedan vi sågs och konstaterade att det då hade gått sex månader sedan jag och pappa sist sågs. Se 265.

I januari skrev jag en dikt med anledning av att mamma skulle få komma till Folåsa. Innehållet var att jag kände mig jagad av mamma, var otrygg, att ingen hjälpte mig, att jag omslötts av mörker och att jag sprang för livet. Se 266.

Den 17 januari 2007 skrev jag ytterligare en dikt, som innehöll känslan av att ingen lyssnade på mig, att de bara trodde på mamma, att de attackerade mig med ord och framkallade all smärta mamma orsakat, att jag kände mig nedtryckt av personalen och kämpade för att inte bli en ”skugga” igen. Se 267. En annan dikt handlade om att det inte fanns någon mening att leva längre. Se 268.

Samma dag skrev jag ett brev till pappa där det framgår att en personal, Marina Östergren, kommit in till mig på rummet och försvarat sina positiva uttalanden om mamma, och ställt mamma emot pappa i form av att säga ”varför ringer aldrig din pappa och frågar hur du mår då?”. Vidare framgår det att jag ifrågasatt

personalen om att de tidigare sagt att jag var för frisk för att vara på Folåsa och att jag endast var 11 år och inte borde vara där. Se **269**.

1 februari 2007 skrev psykologen på Folåsa, Lena Sonefors, ett utlåtande till socialtjänsten i Filipstad rörande Daniel. Utlåtandet gick i huvudsak ut på följande. Daniel hade delvis utvecklats i positiv riktning på avdelningen, han hade börjat städa sitt rum och tvätta, och han kom oftast upp i tid på helgerna för att han då fick gå och styrketräna på Folåsas område. Vidare hade Daniel fått en ledande roll i elevgruppen och personalen kunde ifrågasätta Daniels historier utan att han tog avstånd från den specifika personalen vilket han tidigare gjort. Daniels relation till sin kontaktperson Sonny Rosenqvist hade varierat. I januari hade man på avdelningen börjat ställa krav på Daniel i form av att han skulle visa vilja till att utföra vad personalen planerat åt honom på dagarna för att han skulle få utföra aktiviteter på kvällarna. Daniel hade därefter slutat gå upp på morgnarna trots att han visat att han kunde, och arbetade utifrån en strategi att han vägrade tillgodose några krav från Folåsas sida. Han vägrade gå i skolan och motiverade det med att han ville gå i distansskola som var ordnad innan han hamnade på Folåsa. Vidare uppfattades Daniel inte som rymningsbenägen då han vistats själv på området när han gått till min avdelning och när han gått ut för att ta luft och hade då aldrig bråkat eller rymt. Daniel gjorde vad han kunde för att motverka samarbete med Folåsa och socialtjänsten. Daniel vägrade kontakt med Lena Sonefors efter hennes utlåtande till länsrätten och hävdade att han endast tänkte prata med människor han litade på. Se **270**.

1 februari 2007 skickades en komplettering gällande remiss till BUP Elefanten i Linköping från socialtjänsten i Filipstad. Remisskompletteringen skrevs av Ulrika Larsson, och efter en bakgrundsbeskrivning med datum kring omhändertaganden etc. så skrev hon att både jag och Daniel berättar skriftligt samt muntligt om sexuella övergrepp från mammas sida samt att vi berättade om detta grundligt, samt att tidigare polisutredning hade lagts ned i brist på bevis. Vidare skrev hon att pappa dock vid tidpunkten hade hittat en dagbok som skulle innehålla fakta kring övergreppen [detta stämmer ej, då det var pappas ombud Donald Söderberg som funnit dagboken i min pappas hus, min anm.] och att polisförhör därför skulle hållas med oss den 12 februari. Tre frågeställningar skrevs till BUP: 1) ”Hur och i vilken grad kan man pressa dessa barn närt det gäller exempelvis rutiner och skolgång?” 2) ”Vilken behandlingsform är mest lämplig för barn som levt under dessa former?” 3) ”Finns det någon annan behandlingsform eller behandlingshem som är mer lämpat för dessa barn?” Ulrika Larsson sände också BUP i Karlstads utredning från 2006 till BUP Elefanten i Linköping. Se **271**.

9 februari skedde ett övervägande av placeringen av Daniel enligt lagen om vård av unga. Övervägandet skrevs av Ulrika Larsson. Vid bakgrundsbeskrivningen i övervägandet skrev Ulrika Larsson att Daniel efter förhandlingen i länsrätten den 25 september 2006 vägrat kontakt med Folåsas psykolog Lena Sonefors, men att det var så att Daniel under resan tillbaka till Folåsa och någon dag efter länsrättsförhandlingen hade haft kontakt med psykologen, men att det en period efter att kontaktförbudet mot pappa hävdades som Daniel

vägrade kontakt med Lena Sonefors [vilket inte överensstämmer med Folåsas utlåtande 1 februari 2007 där man tydligt skrev att det var efter länsrättsförhandlingen som Daniel valde att vägra fortsatt kontakt med psykologen, min anm.]. En stor del av övervägandet är delar taget från Folåsas utlåtande, men i övrigt skrevs att Daniel först rev brev från mamma men att han nu sparade breven och att Daniel förvarade dem åt honom [personalens förvaring innebar att Daniel slapp ta emot breven i handen, vilket också innebar att han inte behövde läsa eller se dem, men detta nämns ej av Ulrika Larsson och kan inte tolkas som annat än ett försök till att påvisa att Folåsa nått framsteg vad gällde kontakten med mamma, min anm.]. Mamma hade ringt och försökt prata med Daniel i telefon men de försöken hade misslyckats, men Daniel hade inte blivit upprörd av försöken. Mamma hade skickat julklappar till oss men vi hade gått till en container och kastat julklapparna där. Pappa hade valt att inte samarbeta med socialförvaltningen och inkommit med krav om att vi skulle placeras i ett av pappa utsett familjehem. Mamma hade ej motsatt sig placeringen och hade ”god och regelbunden” kontakt med behandlingspersonalen på Folåsa samt handläggare på socialtjänsten. Familjebehandlingsteamet på Folåsa hade besökt mamma flera gånger men inte lyckats ”nä fram” till pappa ännu. Under bedömning skrev Ulrika Larsson att behovet av placering enligt LVU fortsatt kvarstod, och att pappas förvägran till kontakt eller samarbete med socialförvaltningen innebar att en placering enligt socialtjänstlagen inte var möjlig [en sådan placering sker på frivilliga grunder, min anm.]. Se [272](#). Den 13 februari 2007 fastställde socialnämnden i Filipstad bedömningen om fortsatt placering. Föredragande var socialchef Kristina Steijner. Se [273](#).

Den 7 februari 2007 skrev jag i min dagbok om att jag inte fått träffa Daniel för hans avdelning, på grund av att de menade att Daniel skulle lära sig hålla tider. Se [274](#).

Den 12 februari 2007 skrev jag dikt igen. Innehållet var att jag var som en vålnad, levande men död inuti, jag skrev också om att mamma skulle komma till Folåsa, och att jag inte kände mig säker. Se [275](#) samt [276](#).

12 februari 2007 begärde pappa genom en representant för föreningen Stulen Barndom skriftligen att samhällsvården av oss skulle uppgöra. Han skrev att han inte uppfattat det som att anklagelserna mot honom rörde förhållandet mellan honom och oss, utan att han anklagats för att ha hindrat oss från ordinär skolgång. Vidare skrev han att lösningen med distansundervisning via Sofia Distansskola borde kunna ordnas på nytt och att han på alla sätt skulle medverka till detta. Han hänvisade också till psykolog Lars Bagge och fil lic jur kand Karin Strömberg Linds positiva uppfattning om denna skollösning. Se [277](#). Han skickade också med ett brev från mig till honom. Utdrag ur brevet följer.

”/.../ Hur ska vi kunna komma hem igen? /.../ Det känns just nu som att hur jag än gör så blir det fel. /.../ Varför kan ingen fatta? Vår enda önskan är ju att få komma tillbaks till dig! /.../ Jag vägrar sätta min fot i skolan så länge jag inte är hemma hos dig och har distansundervisning. /.../ Det finns ingen mening i någonting i livet om jag inte får bo hos dig. /.../ Det finns inget att glädjas åt längre. Dagarna är som en

*plåga, men som man ändå måste ta sig igenom. Enda ljuspunkten är träffen med Daniel. Och telefonsamtalen med dig. /.../ Fick brev från Christer o Bettina i dag [mammans bror och hans sambo, min anm.] /.../ Det känns som att de alla, släkten från hennes sida, börjat attackera mig. /.../ Det känns som att de också kan nästla sig in och förfölja oss, påminna oss om allt hemskt mamma gjort, och hur de stöder henne. /.../ SAKNAR DIG” Se **278**.* Pappas begäran besvarades av verksamhetsledare Eva-Lotta Trüschel som meddelade honom om att socialnämnden fastställt socialsekreterare Ulrika Larssons övervägande, och att det ej var ett beslut och således inte kunde överklagas. Se **279**.

Den 12 februari 2007 skulle jag och Daniel ha varit på polisförhör i Karlstad angående mammas sexuella övergrepp. Utredningen hade återupptagits efter att pappas ombud funnit en av mina dagböcker inne på mitt rum i pappas hus och sedan inlämnat den till Polisen. Jag och Daniel valde att inte åka eftersom det återigen var Värmlandspolisen som skulle handlägga ärendet, och för att vi inte fick ha de målsägandebiträden vi ville ha. De som utsetts ansåg vi inte ha fått tid att sätta sig in tillräckligt i ärendet för att kunna företräda oss på ett adekvat sätt. Handläggande åklagare var Tomas Olsson, som år 2006 avsagt sig vårt ärende på grund av jäv, och han ringde upp mig och Daniel rörande förhören. Han uttalade att det var pappa som hade påverkat oss till våra krav och att utredningen skulle komma att läggas ner om vi inte kom till Karlstad på förhören.

Med anledning av förhöret som alltså skulle ha skett den 12 februari 2007, står det i socialtjänstens journal den 9 februari 2007 att Ulrika Larsson pratat med mamma, och att mamma uppgett att hon pratat med Kristina Steijner och att Steijner hade lovat att någon skulle kontakta mamma angående förhöret. Varför mamma skulle kontaktas av socialen med anledning av polisförhöret framgår inte, och inte heller mammas samtal med Kristina Steijner finns dokumenterat. Se **85.19**.

I anteckningar från ett närteamsmöte på Folåsa den 13 februari 2007 kan man läsa att ett mål kring mig var att man skulle minska min ”makt” ifråga om saker som att neka till psykologsamtal [på Folåsa, min anm.] samt bestämma att inte åka på polisförhör [för att de skulle ske hos värmlandspolisen och jag och Daniel ville att utredningen skulle handläggas av polisen i Östergötland p.g.a. jäv i Värmland, min anm.]. Se **280**.

I ett brev från specialistläkare Sam Nordfeldt vid BUP Elefanten i Linköping daterat den 13 februari 2007 framgår att socialtjänsten i Filipstad i stället för att skicka polisförhören med mig och Daniel kring mammas misshandel och övergrepp skickat förhöret med Bo och Eva Wreding [som gav en negativ bild av pappa, min anm.]. Detta är anmärkningsvärt och det kan ifrågasättas om socialtjänsten medvetet ville undvika att förse BUP med våra förhör, då våra utsagor bör ha varit det centrala om man sänder handlingar från polisen i vårt ärende till barn- och ungdomspsykiatrin. Se **281**.

I ett mejl från Lotta Johansson vid familjeteamet på Folåsa till socialsekreterare Ulrika Larsson den 19 februari 2007 framgår det att socialtjänsten gett Folåsa ett muntligt uppdrag om att mamma skulle få närma

sig oss i små steg. Se **282**. Vidare kan man i en anteckning av Lotta Johansson som det av sammanhanget framgår är skriven i januari/februari 2007 se att mamma hade kontakt med våra avdelningar nästan varje kväll där hon fick rapporter om vad vi gjort och hur vi varit/betett oss. Lotta skrev att Lotta arbetade mycket med att se till att mamma fick vara delaktig i behandlingen av oss och att man använde sig av mammas ”kunskap” om oss i behandlingsarbetet. Se **283**. Detta innebar alltså att mamma hade ett stort inflytande över vår situation på Folåsa.

Den 20 februari 2007 skrev jag en dikt om att jag undrade om det varit bättre om jag fattat mod och berättat om vad mamma gjorde tidigare än jag gjorde, för att ”jag kanske skulle ha dött, men hellre det än plågas trött”. Se **284**.

20 februari 2007 finns antecknat i min journal från Folåsa att Lise-Lotte Johansson vid familjeteamet ringt upp mamma för att fråga henne om det var okej att jag fick ha Lennart och Märta Olsson på min telefonlista. Mamma ansåg att detta var konstigt men att det var okej så länge jag inte använde kontakten till att berätta om de övergrepp hon utsatt mig för. 22 februari 2007 finns noterat att jag och min kontaktperson lämnade Folåsas område eftersom mamma skulle komma och besöka området. Jag hade på kvällen börjat gråta över mammas besök. Se **285**. Anmärkningsvärt är att pappa inte ringdes upp och frågades samma sak.

28 februari 2007 togs umgängesbegränsningen för mamma bort av socialsekreterare Ulrika Larsson. Umgängesbegränsningen för pappa stod dock kvar. Som motivering skrevs att Folåsas familjeteam besökt mamma fyra gånger och att mamma varit delaktig i behandlingsarbetet, och att umgängesbegränsningen skulle hindra familjeteamet från att fortsätta arbetet med mamma. Se **286**. 13 mars 2007 beslutade socialnämnden i enlighet med Ulrika Larssons skrivelse. Se **287**.

Den 1 mars 2007 skrev jag till pappa. Jag berättade att jag blivit folkskygg, att det kändes jobbigt att vara ute bland människor. Jag berättade också att jag brukade gömma mig i en trappa men att personalen nu hittat mig där så att jag inte fick vara ifred där heller. Jag kände mig bevakad och att jag aldrig fick vara ifred. Se **288**.

I en veckosammanfattning om mig skriven i Folåsas journal den 5 mars 2007 framgick att jag gått med de andra intagna i ett agerande som gjorde att det inte gick att utröna vem som klottrat negativt om Folåsapersonal på avdelningen. Jag hade vidare uppvisat otrevlig och snorkig attityd mot personalen. Se **289**.

Den 5 mars 2007 skrev Daniel ett brev hem till pappa och pappas partner. Han skrev att han saknade dem och att ”här på Folåsa” var livet skit, att han mådde dåligt och att ångesten aldrig försvann. Han skrev att han önskade att han fick vara hemma, träffa kompisar och greja med bilar igen. Han skulle snart få åka till farfars grav, skrev han, och att han saknade farfar så mycket. Vidare ritade Daniel gråtande ansikten och brustna hjärtan. Se **290**.

5 mars 2007 skrev avdelningsföreståndaren för min avdelning, Rolf Sundqvist, ett utlåtande till socialtjänsten. I huvudsak gick utlåtandet ut på följande. I början när jag kom till Folåsa pratade jag mycket tyst och tittade inte personalen i ögonen. Jag berättade tidigt om svårigheter jag varit med om och vad mamma, enligt mig, utsatt mig för. Jag upplevdes välja ut vilka personal jag vände mig till och deklarerade på ett onyanserat sätt vilka jag tyckte om och inte. Jag hade under min tid på Folåsa vägrat att gå i skola, ha psykologsamtal eller att delta i obligatoriska aktiviteter som ART (Agression Replacement Training) men hade deltagit vid gruppsamtal som rörde stämningen bland de intagna. Jag upplevdes ha en bra relation till min kontaktperson och jag upplevdes kunna reflektera kring relationer med personal och andra intagna, men inte när det kom till föräldrarna, då jag upplevdes lyssna och förstå men ändå hade mina egna svar i slutet. Skillnaden från när jag kom och vid utlåtandes utformning var att jag klarade av att föra dialog även med de i personalen som jag tidigare inte velat föra dialog med. Det hade varit problematiskt att få mig att följa rutiner på avdelningen då jag hade svårt att sova och inte kom upp på morgonen. Jag var svår att motivera till olika aktiviteter men hade med visst motstånd följt med på något bio- och pizzeriabesök.

Angående min fortsatta behandling skrev Rolf Sundqvist att jag skulle motiveras till samtal med psykolog och skolgång, det sistnämnda genom att lärare från skolan på Folåsa skulle ha samtal med mig en gång i veckan. Se 291. Notera att inget nämndes om mina försämrade attitydproblem.

Den 7 mars 2007 skrev jag i min dagbok om att jag klottrat fula ord på armarna och att jag inte orkade bry mig om mitt beteende längre. Se 292. Det är ungefär här som man kan börja skönja en mer allvarlig attitydförändring hos mig, där jag börjat bli utåtagerande och arg.

8 mars 2007 ringde pappa till Folåsa och var oroad över att jag och Daniel befann oss på ett behandlingshem där även våldtäktsmän satt [detta efter att det framkommit att en intagen på Daniels avdelning blivit placerad p.g.a. att denne utfört en våldtäkt, min anm.]. Se 289.

11 mars 2007 noterades det i veckosammanfattningen på Folåsa att jag upplevts som ledsen och dämpad. Jag hade uttryckt att jag var less på allt, avböjt i stort sett alla möjligheter till aktiviteter, skrivit med tusch på armarna ”fuck folåsa” m.m. Jag hade även kastat alla brev från mamma i en container på Folåsas område i samband med en promenad med personalen. I daganteckningarna fanns noteringar om att jag varit otrevlig, snorkig och använt ett oacceptabelt språk. Jag hade träffat Daniel under veckan men inte pratat med pappa. Se 293.

Den 12 mars 2007 skrev jag ytterligare i min dagbok. Jag skrev aggressivt om personalen och det framgår att jag gjort en t-shirt till en annan intagen med trycket A.C.A.B (All Cops Are Bastards). Se 294. Samma dag

skrev jag en dikt, där det framgick att jag log men endast kände tomhet inombords, att jag inte längre orkade bry mig, att där fanns ingen att lita på och att jag stod ensam i tomheten. Se 295.

Den 19 mars 2007 skrev jag till pappa och berättade att två andra intagna hade stulit smaksättning till sprit på ICA som de trodde att det var alkohol i, som de sedan höllde i juice och drack. De hade frågat om jag ville ha men jag hade sagt nej. Se 296.

Den 21 mars 2007 skrev jag brev till pappa igen. Jag uttryckte frustration över att jag behandlades så annorlunda än de andra intagna, att allting som hade med att få mer frihet tog mer än dubbelt så lång tid för mig än för de andra, trots att de andra var där p.g.a. brottslighet och inte jag. Jag beskrev också att jag kände mig likgiltig, att jag märkt att jag blivit kallare och kallare och inte längre var samma person som kommit till Folåsa. Se 297.

22 mars 2007 fick jag för första gången befinna mig utanför Folåsas område utan personal. Jag fick gå själv i affärer under 30 minuter och uttryckte efteråt att det var skönt att inte känna sig övervakad. Se 298.

Under våren 2007 hade socialtjänsten i Linköping av Värmlands tingsrätt fått i uppdrag att komplettera socialtjänsten i Filipstads yttrande i vårdnadsfrågan med vår inställning till vårdnadsålet. Gruppledare Pia Teivik vid familjerätten i Linköping utsågs. Hon träffade mig och Daniel separat vid två tillfällen var. Daniel berättade bl.a. följande. Han visste och förstod inte varför han behövde vara inlåst på behandlingshem, att socialen påstod att vi inte var inlåsta men vi fick inte röra oss fritt i alla fall. Det var oklart för honom hur länge han skulle få vara på Folåsa, det var ingen som sagt det till honom. Han berättade om mammas misshandel och att hon utnyttjat honom sexuellt, att hon var oberäknelig och att han var rädd för henne samt att hon skrikit och slagit på pappa när han var sängliggande. Daniel trodde att anledningen till att han inte fick vara hos pappa kunde vara att pappa kritiserats för att vi inte gick i skolan. Daniel tyckte att man borde ha flyttat på läraren som misshandlade honom, och att man borde ha lyssnat på honom och pappa när de berättade om hur det var när mamma kom för umgänge. Daniel hade tappat förtroende för socialtjänsten och visste ingenting om sin framtid, när eller om han fick träffa pappa igen. Han ville inte träffa mamma eller ens se henne mer, han kunde aldrig förlåta henne för vad hon gjort. Mamma hade också lämnat sina psykjournals på köksbordet hemma och däri hade Daniel läst att hennes beteende kom från hennes familj. Daniels önskan var att få komma hem till pappa och åka moppe som en vanlig tonåring. Ingen personal på Folåsa undrade hur han mädde och han fick ingen behandling, han bara var. Folåsa hade hotat med att han skulle komma att få stanna där länge om han inte skötte sig. Daniel var också orolig för mig då han visste att jag mädde dåligt.

Jag berättade bl.a. följande. Alla lyssnade på mamma som endast ljög, och det som jag och Daniel berättat hade tagits bort eller ändrats så att det blev till mammas fördel. Jag ville aldrig mer träffa mamma och det

fick inte bli så att jag tvingades till det. Här grät jag, och så även när jag berättade om mammas misshandel och sexuella övergrepp. Mamma slog och hotade och skiftade mycket i beteende och humör. Mamma tog också mig och Daniel och åkte ifrån pappa i flera dagar. Jag förstod inte varför Daniel och jag var inlåsta och satt bland kriminella ungdomar. Jag trodde att det kunde ha att göra med att mamma anklagade pappa för att ha kastat ned henne för trappan hemma, men det var en lögn för mamma gick själv. Mamma var också god vän med socialchefen i Filipstad. På Folåsa hade avdelningsföreståndaren för min avdelning, Rolf Sundqvist, hotat med att vi skulle komma att stanna länge om vi inte skötte oss. Jag var orolig för att Folåsapersonalen skulle få igenom att mamma skulle få komma till behandlingshemmet och träffa mig och Daniel.

Nedan följer utdrag ur Pia Teiviks analys.

*”Jag har träffat Daniel och Melinda vid två separata samtal då de befinner sig på skilda avdelningar. /.../ Både Melinda och Daniel ger intryck av att vara uppgivna och maktlösa i sin situation. De uttrycker att de har berättat och berättat men ingen tror dem. Jag har en begränsad information om ärendet i sig och kan naturligtvis endast föra ett resonemang om det jag fått till mig via Daniel och Melinda. Jag uppfattar barnen som trovärdiga och uppriktiga och de uttrycker en förhoppning om att jag ska vara den som lyssnar och möjliggör för dem att bli synliga. /.../ Min uppgift är inte att ta ställning till om deras historia är riktig eller ej. Jag kan dock konstatera att barnen är mycket tydliga i att de inte vill ha sin mamma närvarande i sitt liv. Det har inte framkommit något som gör att man inte bör ta deras uttryckliga önskan på allvar. Min bedömning är att barnen utifrån sin ålder och mognad är trovärdiga. Det får beaktas som ovanligt att barnen medvetet och utan anledning skulle agera för att slippa träffa en förälder. /.../ Jag uppfattar att barnen och främst Melinda känt sig tveksam till pappans inställning till mamman utifrån att han ofta sade att det var synd om mamman. Den tveksamheten handlade kanske även om huruvida han var på deras sida eller inte. /.../ Min bedömning är att det finns starka skäl att oroa sig för dessa barns fortsatta hälsa och utveckling. De har tidigt registrerat vuxenvärldens misstroende och avvisande och på sikt kan detta få allvarliga konsekvenser för barnens självbild på så sätt att de får bekräftat att det är dem det är fel på. /.../ Melinda och Daniel är placerade en SIS institution, får endast träffa varandra 30 minuter per dag och har inte fått någon förklaring som gör det möjligt för dem att förstå skälen till just denna placering eller vad som krävs av dem själva för att de ska få komma hem till sin pappa.” Se **299**.*

Pia Teivik valde även att anmäla Filipstads socialförvaltning och Folåsa behandlingshem till länsstyrelsen för placeringen, grundat på att vi inte fått ta del av någon behandlingsplan, inte visste hur länge vi skulle vara kvar på institutionen, att vi inte förstätt varför vi behövde vara på institutionen samt att vi inte fått förklarat för oss på ett sätt som fått oss att förstå vad som krävdes av oss för att få komma hem till pappa. På behandlingshemmet visade och uttryckte vi psykisk ohälsa. Vidare gällde hennes anmälan att jag endast var elva år när jag placerades där trots att min avdelning tog emot från 13 års ålder. Se **300**. Hennes anmälan skickades av länsstyrelsen Östergötland till motsvarande myndighet i Värmland, varpå länsstyrelsens

socialkonsulent Birgitta Virén skickade följande frågor till socialnämnden i Filipstad: 1) ”*Finns en behandlingsplan och hur har barnen delgivits denna?*” 2) ”*Vad är anledningen till att man gjort en placering på Folåsa behandlingshem trots flickans låga ålder?*” Se **301**. Socialtjänsten besvarade frågeställningarna den 23 april samma år. Svaret skrevs av Eva-Lotta Trüschel, som hävdade att en behandlingsplan gjorts för oss båda och att vi blivit informerade om den ett flertal gånger, dels i samband med både länsrättsförhandlingar och kammarrättsförhandlingar [vid vilka enbart Daniel hade fått närvara, min anm.] samt genom behandlingspersonalen på Folåsa. Vi hade dock konsekvent vägrat att träffa socialtjänsten. På fråga två gav Trüschel skälet att vi rymt från familjehemmet vid den initiala placeringen och att en låst institution därför var enda alternativet. Eva-Lotta Trüschel hävdade avslutningsvis att Folåsa arbetade med den typen av problematik som passade in på oss. Se **302**.

Det sistnämnda är mycket anmärkningsvärt, då hemmet inriktade sig på adopterade ungdomar med drogproblem och kriminalitet i åldern 13-21.

Den 3 april 2007 skrev jag, klockan två på natten, ett brev till pappa. Jag skrev det under en form av ”protest” som jag följt med de andra intagna på, där vi vägrade gå och lägga oss, förstörde saker på avdelningen och skrev obsceniteter på varandras armar och ansikten. Se **303**.

14 april 2007 skrev advokat Anna Falk, vår särskilda företrädare, ett brev till vice chefsåklagare Tomas Olsson i Karlstad angående polisförhör rörande mammas misshandel och sexuella övergrepp. Hon skrev att Daniel uppgett att han inte ville åka på ett polisförhör i Karlstad p.g.a. att det förelåg jäv hos polisen där, och att han ville byta till en annan särskild företrädare. Daniel hade vidare sagt att om Linköpingpolisen fick ta hand om ärendet så skulle han närvara på förhör där. Daniel poängterade att det polisanmälan gällde stämde. Angående mig skrev hon att jag inte ville åka på förhör i Karlstad då det förelåg jäv hos polisen där, och att jag ville byta till en annan särskild företrädare och att jag kanske hade åkt till Karlstad om jag hade fått byta, samt att det polisanmälan gällde hade skett. Både jag och Daniel visste om att det skulle kunna bli så att förundersökningen lades ner om vi inte åkte till Karlstad på förhör. Se **304**. Anmärkningsvärt är att Anna Falk i sitt brev inte tydliggör vilken typ av jäv det gäller och hur jävssituationen uppgavs se ut.

17 april 2007 skedde ett möte på BUP Elefanten i Linköping mellan socialtjänsten, Folåsa och BUP:s representanter. Vid detta möte poängterade BUP vikten av att Daniel inte fick pressas till umgänge med mamma. Se **85.20** samt **85.21**.

Mammas väninna Britt-Marie Söderlind skrev ett brev till Lise-Lotte (Lotta) Johansson-Ginning vid familjeteamet på Folåsa den 18 april 2007. Brevet gick i huvudsak ut på samma sak som Britt-Marie uppgett i förhör med Polisen och vid tidigare anmälningar/skrivelser till socialtjänsten. Jag tar därför upp de saker jag anser anmärkningsvärda men skrivelsen finns för den intresserade att läsa i sin helhet. I början av brevet

hävdade Britt-Marie Söderlind att pappa oemotsagd fick smutskasta mamma och att det är det som lett till att mamma av myndigheter fått sin värdighet uttraderad, sitt människovärde likaså, och berövats ”rätten till sina barn”. All samlad dokumentation visar att pappas version ej stod oemotsagd, utan tvärtom ifrågasattes av socialförvaltningen, mamma och deras ombud, och mammas väninnor hade dessutom fått komma till tals till mammas fördel, särskilt i polisutredningen ledd av Susanne Bråth. Detta påstående tyder på att mamma givit Britt-Marie Söderlind en mycket ensidig bild varför det mesta Britt-Marie Söderlind hört från mamma starkt kan ifrågasättas.

Britt-Marie Söderlind skrev att mamma under en tid sommaren 1999 var hos henne då pappa kastat ut mamma och tagit med sig oss på semester, och att mamma inte fick veta vart. Detta överensstämmer inte med förhöret år 2005, se 95 där Britt-Marie Söderlind uppgav att pappa tagit med oss och åkt till Västkusten under den aktuella tidpunkten. I nämnda polisförhör står också uppgiften om att pappa p.g.a. att han var arg på mamma för något ej medverkade vid min förlossning under rubriken ”Vad Carina själv berättat under åren”, alltså inte något som Britt-Marie Söderlind själv sett och upplevt, vilket hon nu påstod i skrivelsen till Lotta.

Britt-Marie Söderlind skrev också att mamma dagen efter hon skrivit på begäran till tingsrätten om att pappa skulle ges enskild vårdnad ångrade sig och därför ringde rätten men fick beskedet att det var för sent att ändra sig. Detta överensstämmer inte med dokumentation från den aktuella tidpunkten. I journalanteckningar hos socialtjänsten i Filipstad från 2 februari 2000, se 23, framgår det att mamma uttalat att hon ringt till tingsrätten men att pappa hotat med att dra igång en vårdnadsutredning och att hon inte ville medverka till en sådan, varför hon ”klev av”. Detta visar ytterligare hur Britt-Marie Söderlind på olika plan använde sig av inkorrekta uppgifter och man kan därmed ifrågasätta trovärdigheten i hennes utsagor, inte minst då 90 % av hennes berättelser är hörsägen från mamma.

Britt-Marie Söderlind nämnde i sin skrivelse läkarintyg som skulle bekräfta att mamma inte kört på Daniel med bil i februari 2005. Detta faller på sin egen orimlighet då inga läkarintyg kan bekräfta en sådan sak. Vidare uppgav Britt-Marie Söderlind att hon skrivit mammas anmälan till Polisen om grov kvinnofridskränkning tillsammans med mamma. Mamma hade aldrig varit psykiskt sjuk enligt Britt-Marie Söderlind, och hon menade att intyg styrkte detta. Jag hänvisar till min tidigare presentation om friskhetsintyget skrivet av Hans Lind och de helt motsägande sjukintygen till Försäkringskassan samt journalanteckningar från psykiatrin i Karlstad och Kristinehamn. Angående journalanteckningarna skrev Britt-Marie Söderlind i skrivelsen till Folåsa att pappa stulit journalanteckningarna och att de var ”bevisligen klippta och klistrade”. Inga bevis på detta finns någonstans i hela dokumentationen kring ärendet och jag hänvisar återigen till möjligheten att genom t.ex. Socialstyrelsen undersöka äktheten i journalanteckningarna. Britt-Marie Söderlind försökte också använda Eva Wredings uppgifter om att pappa rört handen under täcket och alternativt kliat sig till att hon bevittnat sexuellt övergrepp på mig och att den polisutredningen

försvunnit, när den lagts ned. Något annat anmärkningsvärt är uppgiften att mamma ringt upp pappas läkare ytterligare en gång efter 2005, och han skulle då ha lagt på luren, vilket Britt-Marie Söderlind ansåg vara oseriöst. Britt-Marie Söderlind påstod också att mammas advokat Kerstin Samuelsson bevittnat när den externa utredaren Ros-Marie Sundström vid nämndsammanträde 2005 där pappa medverkade sagt att han var påverkad, men om detta finns inget dokumenterat någonstans, vilket får anses mycket märkligt. Britt-Marie Söderlind hade också ringt till enhetschefen Per Söderberg på socialförvaltningen i Filipstad och anmält att pappa fått köra hem med oss i bilen synligt påverkad, och skulle då ha blivit hotad av Per Söderberg. Att socialtjänsten ej agerade vid detta tillfälle styrker också att påståendet är felaktigt, då de med allra största sannolikhet skulle agerat om pappa verkat påverkad vid sammanträdet, särskilt med tanke på att de redan då tydligt ställt sig på mammas sida.

Vidare insinuerade Britt-Marie Söderlind i sitt brev att anledningen till att Daniel och jag vid tillfället valt att inte åka på polisförhören i Karlstad skulle vara att vi innerst inne skulle ha vetat att våra anklagelser var osanna, vilket visar hur Britt-Marie Söderlind försökte föra vidare egna tolkningar och påverka Folåsa utifrån dessa. Se **305**.

Under samma period skrev även Anita Supponen ett brev till Lise-Lotte (Lotta) Johansson-Ginning på Folåsa. Skrivelsen innehöll i stort sett samma information som i polisförhör och tidigare anmälning/skrivelser till socialförvaltningen. Jag tar därför upp de saker jag anser anmärkningsvärda men skrivelsen finns för den intresserade att läsa i sin helhet. I brevet framgår att Anita Supponen jobbat på socialförvaltningen i Filipstad, vilket innebär att det är ytterligare kontakt till mamma som kan ha påverkat socialtjänstens bedömning av ärendet. Vidare tog Supponen upp en händelse som mamma uppgivit, att pappa om Supponen citat ”mindes rätt” när mamma köpt en tårta för att försöka blidka honom och försöka komma in igen, hade pappa öppnat dörren och skulle ha kastat tårtan på mammas bil och kastat sten på mamma så att mamma fick fly från gården. Detta var helt nya uppgifter och är ytterligare ett exempel på hur historien vändes, då det var mamma som kastat sten på pappa och på huset enligt våra anklagelser. I skrivelsen till Lotta Johansson-Ginning beskriver Anita Supponen igen situationen då hon och mamma mötte mig och Daniel på gatan utanför mammas lägenhet i Filipstad i april 2005. I den första versionen om detta, som kan läsas i **66**, uppgav Supponen att jag och Daniel gått fram till mamma och sagt till mamma att hon var sjuk och att vi inte ville se henne igen. I skriften till Lotta Johansson-Ginning uppgav Supponen i stället att vi ställt oss likt i en mobbningsscen och upprepat att mamma var sjuk, blandat med svordomar. Resten av konversationen som uppgavs i **66** överensstämmer inte heller med Supponens version i brevet till Lotta Johansson-Ginning. Se **306**.

Efter att mamma tagit del av familjerätten i Linköpings vårdnadsutredning ringde hon upp Pia Teivik. Mamma sade åt Teivik att hon borde ”tänka till”, att det är sorgligt och hemskt att

människor som Pia Teivik existerade, ifrågasatte om Teivik verkligen ansåg att Daniel och jag var trovärdiga och lade i slutet av samtalet på luren. Se **307**.

23 april 2007 mejlade mammas partner Ingemar Martinsson ett brev från vår halvsyster Cathrine Fagrell till Lotta Johansson på Folåsa. I brevet finns en del förändrade uppgifter jämfört med vad hon uppgivit i samtal med socialtjänsten och Polisen. I **92** kan man läsa att anledningen till att Cathrine inte flyttade in hos pappa var att pappa satte stopp för det direkt, då han inte ansåg att det var lämpligt att hon också skulle bo hos honom då han tyckte att hon var en trotsig tonåring. I samtal med socialchef Kristina Steijner den 21 juni 2005 uppgav Cathrine att det var på grund av att hon sagt ifrån när pappa försökt att få mamma att framstå som sämre än hon var inför Cathrine som Cathrine inte fick vara kvar hos pappa. I mejlet till Lotta Johansson framkom ytterligare en version, nämligen att pappa skulle ha portat Cathrine när pappa inte fick någon respons från Cathrines lärare om att Cathrine var ”helt omöjlig hemma”.

Det mest anmärkningsvärda i mejlet från Cathrine är dock följande två påståenden.

- Pappa skulle ha skrikit på mamma att hon var värdelös när mamma, Cathrine och Daniel varit iväg och mamma glömt köpa tepåsar. Därefter hade pappa under tiden de tre var till Filipstad och köpte te bytt lås på ytterdörren. Enligt mamma i **CS skriftlig anmälan 29 juni** så hade pappa bytt lås år 1998 och då för att hennes mamma skickat henne pengar, och hon skulle då ha åkt till sin bror Christer Videgren i några dagar.
- Enligt Cathrine skulle Daniel ha anklagat mamma för att hon slagit honom i pannan så han var blå, men att när han hade de blåmärkena och bulan så hade det varit Cathrine som passat honom och han hade snubblat på mattan i badrummet och slagit i huvudet. Denna uppenbara lögn nämndes även i början av detta dokument i samband med dokumentation kring den händelse när mamma misshandlade mig på toaletten så att jag slog i huvudet och svimmade av, där mammas förklaring till läkare var att jag snubblat på badrumsmattan och därigenom slagit i huvudet. Se **Melinda toalettstol**. Cathrines uppgift om Daniel kan inte uppfattas som annat än att hon förväxlat anklagelserna kring mig och Daniel och i försök att skydda mamma hittat på en lögn.

Se **5**.

23 april 2007 inkom ytterligare ett brev till Lotta Johansson-Ginning på Folåsa. Denna gång skrivet av Bettina Norrman, fru till mammas bror Krister Widegren. Brevet tycks sakna sidor, och jag innehar endast en kopia så vad som stått på övriga sidor är för mig okänt. huvudsak gick hennes brev ut på följande. Bettina flyttade till Filipstad 1988 och då hade mamma och pappa nyligen träffats och de umgicks en del, mamma hade vid den tiden en ganska stor umgängeskrets som skulle krympt allteftersom. Pappa hade massor av dokumentation kring vårdnadstvisterna runt Mikael, och Bettina och Krister trodde vid den tiden att pappa

blev orättvist behandlad när Mikaelns mamma fick vårdnaden. Det var när mormor inte längre fick komma hem till mamma och pappa som de började tycka att det blev olustigt [vilket var när misshandel uppdagades från mormor, vilket visar att Krister och Bettina tagit ställning för mormor och därigenom även ansåg att mormors beteende var accepterat, min anm.]. Pappa hade anmält Krister för olaga hot efter att de utväxlat arga ord till varandra när Krister år 2000 ringde till pappa och krävde att få prata med mamma. I maj 2000 fick Bettina panik efter att hon läst boken "Gömnda" av Liza Marklund, och cyklade till pappas gård där pappa sade till henne att mamma låg inlagd på sjukhus och att hon inte ville bli störd utan hade det bra där. Krister och Bettina spårade då mamma till sjukhuset i Karlstad, och mormor försökte utan att lyckas få kontakt med mamma. Krister hade också ringt till socialchef Kristina Steijner och pratat om att mamma for illa i sitt förhållande med pappa. Han ringde även till Britt-Marie Söderlind, och han och Britt-Marie Söderlind hade diskuterat att man kanske borde kidnappa oss och mamma och gömma oss [detta är alltså samma Britt-Marie Söderlind som jag tidigare skrivit om ett flertal gånger i denna sammanställning, min anm.]. Ett år senare hade mamma polisanmält Krister för förtal. Avslutningsvis skrev Bettina att det var ett personligt brev till Lotta som inte fick kopieras. Se **308**.

Jag vill förtydliga att det i ovanstående brev alltså bekräftas att Krister tillsammans med Britt-Marie Söderlind planerat att kidnappa oss och mamma, samt att deras inställning till mormor var att hon borde ha varit välkommen trots att hon misshandlat mig och Daniel. Något annat värt att notera är att när jag begärde ut min akt från Folåsa fanns detta brev ej inkluderat, vilket är märkligt och tyder på att Folåsa tog Bettina Norrmans önskan om att brevet ej skulle kopieras på allvar, vilket man bör ifrågasätta riktigheten i då dess innehåll kan ha påverkat Folåsa-personalens bedömning och därigenom vår behandling.

Eftersom Daniel och jag alltså ville byta målsägandebiträde och hinna träffa vårt sådant innan förhör, och ville att polisen i Linköping skulle handlägga utredningen valde åklagare Tomas Olsson att lägga ned förundersökningarna mot mamma igen gällande sexuellt utnyttjande av minderårig och grov fridskränkning. Beslutet togs 24 april 2007. Se **309**.

I ett brev till pappa den 25 april 2007 berättade jag om att tre intagna på min avdelning stulit tillhörigheter från andra i ett omklädningsrum på Cloetta center i Linköping. Se **310**.

I en tjänsteanteckning av Inger Sundqvist, dåvarande institutionschef på Folåsa, den 7 maj 2007 hade ett samtal med Eva-Lotta Trüschel ägt rum. I tjänsteanteckningen står som en punkt att det är viktigt att de formella förutsättningarna i form av formella beslut såg likadana ut för båda föräldrarna. Se **311**. Det kan ifrågasättas varför detta behövde klargöras Folåsa och socialtjänsten sinsemellan då det får anses som en självklarhet i myndighetsageranden. Man kan också undra hur olika förutsättningarna utifrån detta var informellt för pappa och mamma.

8 maj 2007 skrev verksamhetsledare Eva-Lotta Trüschel en tjänsteskrivelse angående umgängesbegränsning. I den framgår att beslut tagits tillsammans BUP Elefanten i Linköping att ingen av oss fick pressas till umgänge med någon av föräldrarna. Se **312**. 15 maj 2007 togs därför beslut i socialnämnden om att umgängesbegränsning återigen skulle gälla även för mamma. Se **313**.

Socialtjänstens verksamhetsledare Eva-Lotta Trüschel hade vid ett samtal med Anita Supponen och mamma den 11 maj 2007 "försökt förmedla" bl.a. att mammas behov av upprättelse var underordnat våra behov. Mamma hade ansett att hon inte blev lyssnad på och att hon därför skulle "läggas ner" då. Därefter skickade Anita Supponen mejl till Trüschel efter att hon varit i kontakt med Länsstyrelsen rörande beslutet om umgängesbegränsning. Anita Supponen hävdade i mejlet att hon var mammas ombud. Se **85.22** samt **85.23**.

14 maj 2007 finns i personalens veckosammanfattning om mig noterat att en annan intagen piercat mig i näsan. Se **314**. I nästföljande veckosammanfattning, den 21 maj, framgår det att jag hade fått utföra en egen aktivitet för första gången. Jag hade lämnats i en och en halv timme på stan och sedan mött upp personal på utsatt tid. Se **315**.

Någon gång på våren 2007 skickade Daniel ett brev till pappa. Han skrev att han tänkte på honom (pappa) varje dag och att han brukade läsa pappas brev och titta på bilderna som pappa skickat med, och att hans ångest då försvann. Han brukade tänka på när han och pappa grejade med bilar när han var liten och det var det bästa han visste. Daniel skrev vidare att han ville att pappa skulle veta att pappa var den bästa pappan som finns och att det var han som alltid stått upp för Daniel. Han skrev också att han började gråta när han skrev brevet för att han längtade hem så mycket. I slutet upprepade han att han försökte hålla ut men att han snart inte orkade vara kvar på Folåsa längre. Se **316**.

Den 20 maj 2007 skrev jag till pappa och var ledsen över att en tillfälligt intagen tjej hade stulit med sig massor av mina tillhörigheter, saker som jag fått från pappa och hans partner som hade stort emotionellt värde för mig. Se **317**.

22 maj 2007 kom BUP Elefantens remissvar, skrivet av Lena Banck och Sam Nordfeldt. Efter kort information skrevs ett antal motfrågeställningar till socialtjänsten som följer.

- 1) *"Behöver Socialförvaltningen och Folåsa tydliggöra sina roller och vad dessa medför?"*
- 2) *"För barnen kan det kanske te sig som att Folåsa har föräldrarollen påtvingad enligt ett lagrum från myndighet. Hur skapas då en terapeutisk samtalskontakt på för barnen tillräckligt neutral mark? Är detta möjligt inom Folåsa?"*
- 3) *"Uppfattar man att i barnens ögon neutral psyko-terapeutisk personal och/eller polis har lyssnat på barnens berättelser?"*

- 4) ”Om barnen anför skäl att avböja kontakt med polisen i Värmland, och avböjer psykologsamtal på Folåsa, kan då utredningsteamet på Barnahus Linköping och/eller BUP Elefanten bidra med något?”

Se **318**.

Eva-Lotta Trüschel var inte nöjd med svaret, och tydligen inte heller frågeställningarna. I ett mejl till Lena Banck daterat 31 maj 2007 skrev hon bl.a. ”Jag har läst ditt remissvar och tycker det är lite tunt. Jag förstår inte Era frågetecken. Detta måste vi prata om.” Se **319**.

4 juni 2007 antecknades i Folåsas journal att jag tillsammans med två andra intagna hade börjat uttrycka rasistiska åsikter under en tid. Se **315**. Detta är ytterligare ett exempel på hur dålig Folåsas miljö var för mig. Som tur är var rasismen en övergående period (och troligen ett uttryck för gruppträck och protest mot min situation) och jag kom snabbt på bättre tankar.

Ovanstående märktes också i breven jag skickade till pappa, där jag började använda rasistiska uttryck och uppvisade stort hat. I brev den 29 maj 2007 skrev jag till pappa och berättade om att jag inte fått åka iväg från Folåsas område och att personalen bara lyssnade på ”svartinghororna”. Se **320**

11 juni 2007 skrevs en till tjänsteskrivelse angående umgängesbegränsningen, men denna gång av socialsekreterare Lena Bergqvist och med tillägget att det i BUP:s remissvar inte framkommit något som motsade att mammas umgängesbegränsning skulle kvarstå. Antingen är detta en felformulering, eller så valde Kristina Steijner att hävda motsatsen, då umgängesbegränsningen togs bort för mamma dagen efter av socialnämnden med hänvisning till tjänsteskrivelsen. Föredragande var Kristina Steijner. Se **321** samt **322**.

Lena Bergqvist var handläggare för ärendet i cirka två år; en betydlig tid, alltså. I sammanhanget är det värt att nämna att även hon i dag och sedan flera år tillbaka är vän med min mammas särbo Ingemar Martinsson på den sociala nätverkssajten Facebook. Se **472**.

Den 13 juni 2007 skrev jag en dikt om mitt dåliga mående. En av raderna är ”Blodet rann när jag skar, men smärtan fanns ändå kvar”, vilket styrker att jag skar mig under tiden på Folåsa, vilket senare har förnekats av socialtjänsten. Se **323**. På bilder från Folåsa kan man se hur jag täckte armarna med olika sorters tygstycken för att det inte skulle synas. På en av bilderna har jag dock två väldigt långa, gula tygstycken som ser ut att vara ett par avklippta strumpor som uppenbarligen var till för att gömma sår, och där om något borde personalen ha reagerat och agerat om det funnits i deras intresse att göra det. Ärrer jag åsamkade mig själv under tiden på Folåsa finns fortfarande kvar och kommer inte att blekna mer. Se **324**.

20 juni 2007 medverkade jag på min första vårdkonferens, dvs. möte med personal på Folåsa och socialtjänsten. I journalen noterades att jag därefter var mycket ledsen. Se **325**.

26 juni 2007 hade Lise-Lotte Johansson pratat med mig om att jag hade stått synlig utanför avdelningen vid tidpunkten för mammas besök på Folåsa. Jag hade då uppgett att jag hade varit synlig för att visa för mamma att hon inte kunde styra mitt liv och att hon inte skulle vinna över mig. Jag sade vidare att Lise-Lotte Johansson kunde hälsa mamma att hon fara åt helvete. Se **326**.

I en journalanteckning från Folåsa den 9 juli 2007 framgår att avdelningsföreståndare Rolf Sundqvist bett socialförvaltningen om att börja leta efter familjehem till mig. Jag hade resonerat kring detta med personal och uttryckt att familjehem vore bättre än Folåsa men att jag helst ville flytta hem till pappa. Se **327**.

29 juli 2007 rymde Daniel tillsammans med en annan intagen i samband med en aktivitet utanför Folåsas område. Socialnämndens ordförande Sune Frisk fattade beslut om omedelbart omhändertagande, och i bilagan till beslutet skrev Sune Frisk bl.a. att personalen på Folåsa var oroliga för Daniel eftersom den andre intagna som Daniel rymt tillsammans med var känd missbruk och kriminalitet. Frisk nämnde också att Daniel stod misstänkt för stöld, alternativt häleri, och att socialförvaltningen fått i uppdrag av Åklagarkamaren i Linköping att inkomma med ett yttrande. Eftersom personalen på Folåsa uttryckt oro kring om Daniel skulle stanna kvar vid ett återförande till Folåsa ansöktes det också om en placering enligt 3 § LVU [för att kunna låsa in Daniel, min anm.]. Se **328**. Daniel återkom till Folåsa 31 juli 2007.

Den 3 augusti 2007 hade mamma ringt till socialförvaltningens reception och meddelat att den enda som fick kontakta henne från socialen var en handläggare vid namn Madeleine Ritzman. Se **85.24**.

I ett beslut av länsrätten 6 augusti 2007 fastställdes inte socialtjänstens ansökan om vård enligt § 3 LVU. Mamma yrkade på att det skulle fastställas, och Daniel samt pappa yrkade på det motsatta. I länsrätts beslut kan man läsa att Daniel hävdade att Folåsa var en olämplig placering för honom då han exponerades för kriminella ungdomar och att behandlingshemmet var till för svåra och farliga ungdomar. Se **329**.

29 augusti 2007 rymde jag från Folåsa. Tillsammans med en annan intagen följde jag med till hans hem i Rosengård, Malmö. I journalen på Folåsa antecknades att jag varit på möte med socialtjänsten gällande besöksförbud gentemot pappa och telefontiderna. Jag hade gråtit mig igenom det mötet och efter mötet hade jag velat ta en genväg genom skogen under promenad med personal för att inte se eller bli sedd av mamma. Se **330**.

I Folåsas journal finns antecknat efter min rymning att jag under veckan varit arg på familjeteamets personal

Lotta Johansson [vilket var p.g.a. att Lotta Johansson sade till mig att mamma inte utsatt mig för sexuella övergrepp, min anm.]. Det finns även ett samtal med pappa antecknat där han upplevs ta meddelandet om min avvikning med bestörtning och han är orolig över att jag kommer att frysa. Han ansåg att personal i familjeteamet som agerat ifrågasättande mot mig skapat min rymning. Se **331**. Han grundade detta på ett brev från mig som jag skrev den 28 augusti 2007, dagen innan rymningen, där jag beskrev hur Lotta Johansson öppet talat om för mig att hon inte trodde på att mamma utsatt oss för sexuella övergrepp. Notera även mitt förändrade, aggressiva sätt att uttrycka mig. Se **332**.

31 augusti 2007 hittades jag och fördes till polisstationen i Malmö. Efter försök från socialtjänstens sida att placera mig på bl.a. Råby ungdomshem [som anses vara ett av de värsta ungdomshemmen i Sverige vad gäller straffskala på de intagna och inlåsning, min anm.] kom man fram till att jag skulle skjutas tillbaka till Folåsa av vakter dagen efter. Det konstaterades bl.a. att jag hittats i sällskap med olämpliga ynglingar. Det är oklart vem på socialtjänsten som skrev minnesanteckningarna. Se **333**.

4 september 2007 skickade Daniels offentliga biträde Jörgen Olson in en begäran om upphörande av vård enligt LVU. I första hand begärde han å Daniels räkning att vården skulle upphöra helt, i andra hand att Daniels placering skulle ändras till en mer lämplig. Som grunder angavs bl.a. att pappa hade omsorgsförmåga att ta hand om Daniel, och att ett fortsatt omhändertagande åsidosatte Daniels vilja och mognad samt var skadligt för hans utveckling och psykiska hälsa. Vidare skrev Jörgen Olson att om vård enligt LVU skedde så kunde den äga rum i hemmet. Daniel hade under ett år hållits inlåst och isolerad under hårda former som endast fick viddas under begränsade perioder, och häktade människor befann sig under mer humana villkor än de vi levt under. Daniel hörde inte till kategorin som borde vistas på Folåsa under en längre period, och han exponerades för kriminella ungdomar med drogrelaterade problem. Jörgen Olson skrev också att den vårdplan som socialnämnden arbetade efter innebar att Daniel inte skulle komma ur placeringen under en överskådlig tid om han inte gav efter och tvingades bortse från sin egen vilja och övertygelse, bl.a. genom att man ville tvinga honom att träffa mamma trots att han inte ville det. Risken för att Daniel skulle påverkas negativt av andra ungdomar under vårdtiden var stor. Olson hänvisade även till utlåtandet från Lars Bagge och Karin Strömberg Lind året innan rörande vår situation på Folåsa och menade att Daniels situation inte förbättrats sedan dess. Daniel skulle i oktober fylla 16 år, och därför skulle skolplikten inte komma att gälla längre. Avslutningsvis skrev Jörgen Olson att ”myndighetens hårdnackade inställning mot fadern har gått för långt”. Se **334**.

5 september 2007 rymde jag igen, denna gång tillsammans med en annan intagen. Enligt socialsekreterare Lena Bergqvist som skrev en komplettering rörande beslut om omedelbart omhändertagande så var behandlingspersonalen mycket orolig för mig då jag hade ett destruktivt beteende. Jag hade sökt mig till

olämpliga miljöer [den intagnes hem i Rosengård vid den tidigare rymningen, min anm.] och man beförde att jag skulle hamna i miljöer där droger förekom. Socialtjänsten valde därför att ansöka om vård även enligt 3 § LVU. Se **335** samt **336**. I det nya målet vid länsrätten förordnades jag ett offentligt biträde vid namn Anders Olsson vid Werners advokatbyrå i Karlstad, samma byrå som Lars Magnusson – vilken pappa begärt skulle entledigas p.g.a. sitt dåliga jobb i början av 2006 – tillhört. Se **337**.

7 september 2007 rymde även Daniel, även han tillsammans med en annan intagen.

13 september 2007 skrev Lotta Johansson-Ginning en rapport kring hur kontakten med mamma sett ut. Familjeteamet hade besökt mamma i hemmet fyra gånger, och hade under de besöken gett mamma möjlighet att berätta sin historia. Rapporten gav vidare en bild av att mamma varit samarbetsvillig och engagerad, och att jag och Daniel skulle ha medvetet visat oss för mamma de exakta klockslag hon befunnit sig på området. Vi skulle ha förklarat detta med att vi glömt bort tid, men att mamma fått syn på oss även efter att Lotta Johansson-Ginning påmint oss på morgonen om vilken tid mamma skulle finnas på området. Det uppgavs också att Lotta Johansson-Ginning hållit samtal med oss för att få igång en dialog mellan oss och mamma, men att hon tydligt påpekat att dessa samtal varit frivilliga och att hon trots det känt sig välkommen att prata med oss båda. Efter sommaren 2007 skulle personal ha noterat att pappa sagt till Daniel att inte prata mer med Lotta, och att Daniel efter att Lotta konfronterat Daniel om att pappa skulle ha sagt detta då slutat prata med henne en period för att återuppta kontakten senare. Daniel hade nekat till att pappa skulle ha sagt detta. Se **338**.

Samtidigt skrevs även en kontaktrapport gällande av Jan-Åke Eriksson som också tillhörde familjeteamet på Folåsa. Rapporten innehöll i huvudsak följande. Pappa hade visat ett stort behov av stöd och avlastning och återkom till att han känt sig missförstådd och felaktigt behandlad av särskilt socialförvaltningen i Filipstad. Han återkom ofta till att mamma hade en vänskapsrelation till ansvarig tjänsteman inom kommunen [socialchef Kristina Steijner, min anm.] och att mamma utnyttjat den kontakten mot honom. Pappa hade haft en samarbetsvillig attityd. Han hade vänligt men bestämt velat avvakta besök i hemmet men aldrig avvisat kontakt, han hade senare förklarat detta med att jag och Daniel avrått honom från att släppa in familjeteamet i hemmet. I juli och augusti 2007 gjordes två hembesök där familjeteam, båda kontaktpersonerna samt avdelningsföreståndare närvarade. Pappa hade visat upp våra rum och visat en påtaglig stolthet över oss. Under det andra besöket visade pappa sig nedstämd och ledsen, kände sig motarbetad och missförstådd. Det blev under sensommaren tydligt att pappa ansåg att myndigheterna gaddat ihop sig mot honom, detta genom att polisen regelbundet kom och gjorde kontroller utanför gården, en särskild polisman [Uno Fagrell, farbror till vår halvsysster Cathrine Fagrells man, min anm.] som regelbundet kom till pappas gård och betedde sig på ett märkligt sätt vilket gjorde att pappa blev orolig över syftet och kände sig kontrollerad. Pappa hade även berättat om tidigare incidenter där kaninerna hittats döda och att rep spänts upp ute på gården. Pappas sambo hade blivit skrämmd av regelbundna polisbesök och hade därför flyttat. Samtalen från Jan-Åkes sida hade gått

ut på att försöka få pappa att medverka till den umgängesplan socialtjänsten och Folåsa skapat, och försöka få oss att gå till skolan samt påverka oss till att tona ned ”upptrappande kampåtgärder” via advokater. Se **339**.

18 september 2007 skrevs ett övervägande om LVU gällande Daniel. Lena Bergqvists bedömning var att Daniel fortsatt behövde vara omhändertagen enligt LVU. Övervägandet innehöll i stort sett samma information som de tidigare. Bergqvist uppgav att Daniel enligt Folåsapersonalen gör framsteg i form av att han deltagit vid arbete på Folåsas område, han hade börjat kopiera de andra intagna [notera att detta ansågs som positivt! Min anm.], han tyckte inte lika synd om sig själv längre, och att han ansågs ha en större social kompetens än tidigare. Sin positiva utveckling till trots hade Daniel i juni blivit misstänkt för stöld på ett gym. Daniel hade konfronterat pappa om ifall pappa struntade i honom. Enligt Bergqvist hade mamma ett gott etablerat samarbete med Folåsa men att de inte fått pappa att samarbeta [vilket är direkt felaktigt utifrån **339** min anm.]. Värt att notera är Lena Bergqvists ordval vid mammas vilja att sammanföras med mig och Daniel: ”jätteönskan”. Daniel hade ”trots sin positiva utveckling” rymt två gånger från Folåsa och hade vi övervägandets datum inte påträffats än. Se **340**.

I tjänsteskrivelse daterad 18 september 2007 rörande umgängesbegränsningen påstod socialsekreterare Lena Bergqvist ytterligare en gång att pappa inte samarbetade med familjeteamet på Folåsa, vilket klart motsades av Jan-Åke Eriksson kontaktrapport från samma månad 2007. Pappa fick fortsatt umgängesbegränsning. Se **341**.

Under tiden jag var på rymmen skedde ett samtal mellan min kontaktperson på Folåsa, Catharina Wiberg, en annan Folåsapersonal, Thomas Broberg och en representant för BUP, Björn Lundin, där Folåsa ville ha råd om hur man skulle gå tillväga med min skolvägran. I anteckningen kring detta möte framgår att Björn Lundin fått uppfattningen av att det är ”inpräntade familjemönster” som gjorde att jag endast gick två veckor i skolan vid skolstarten 2001. Se **342**. Detta anser jag vara mycket talande ifråga om hur vår bakgrund hela tiden ändrades och skrevs om utifrån socialtjänstens och mammas påståenden. Ingenstans i anteckningen nämns de mobbningsproblem jag och Daniel utsattes för i Nordmarks skola.

Pappa hade i LVU-målet om mig i länsrätten förordnats Kerstin Koorti som offentligt biträde. Hon skickade in ett yttrande till rätten den 20 september 2007 som ter sig mycket märkligt. Det är skrivet på ett kortfattat sätt och drar paralleller på ett svårfattligt vis. T.ex. inleds yttrandet med att pappa motsatte sig det omedelbara omhändertagandet av mig för att mamma utsatt både mig och Daniel för misshandel och att jag hade en benskada av misshandeln. I skrivelsen framgår att Kerstin Koorti inte hunnit gå igenom handlingar i ärendet då hon bl.a. från BUP mottagit två stora kartonger kl. 10.40 samma dag som yttrandet skrevs. Se **343**.

Länsrättens beslut kom den 20 september 2007. Pappa och mitt offentliga biträde Anders Olsson hade motsatt sig ett omhändertagande enligt 3 § LVU, Anders Olsson hade dock inte kunnat prata med mig eftersom jag var på rymmen. Mamma och socialnämnden yrkade på omhändertagande enligt 3 §. Länsrätten noterade att det fanns vagheter i av socialnämnden åberopade skäl, dvs. att jag misstänkts vara påverkad av alkohol eller droger vid polisens omhändertagande av mig vid tidigare rymning då jag återfanns i Rosengård, Malmö, och skulle kunna komma att söka mig till olämpliga miljöer, men att skälen räckte till att preliminärt fastställa socialnämndens ansökan om omedelbart omhändertagande. Se **344**.

Under tiden på rymmen skrev jag en berättelse om hur tiden på Folåsa varit och vad som hänt, som sedan skickades till Nya Wermlands-Tidningen vilka publicerade delar av det. Nedan följer utdrag ur skrivelsen.

”Natten den 16 juli 2006. Jag och Daniel satt längst bak i piketbussen /.../ Mina ögon sved efter att jag gråtit så mycket /.../ Vart var vi? Vad skulle hända med oss? Hur långt hemifrån var vi? Dom öppnade skjutdörren på vänster sida, alltså där min bror satt, och tog ut honom. /.../ Paniken började växa när poliserna steg in igen och startade bussen. /.../ Dom åkte ungefär 200-300 m. till /.../ Vid det här laget hade jag börjat gråta igen./.../ Ena polisen, Mattias, kom fram och försökte övertala mig att stiga ur. När jag inte ville bar de ut mig in /.../ Efter att Marina och jag hade pratat en liten stund /.../ så frågade hon om jag hade tagit droger eller druckit alkohol. Jag blev chockad. /.../ Poliserna åkte efter en stund, och då lugnade jag ner mig lite. Grät dock fortfarande hela tiden. /.../ Jag hade blåmärken över hela armarna och benen efter polisens behandling. /.../ – Det är larm på fönstren, så att du vet det, sa Marina. Och om du öppnar dörren kommer det också gå ett larm. /.../ De lämnade mig ensam och jag lade mig i den hårda sängen. Tårarna rann fortfarande och jag kunde inte somna förrän efter en långs stund trots att jag var så trött. /.../ Den yngsta av dom [de andra intagna, min anm.] var 15 år. /.../ Dagarna som kom satt jag mest inne på mitt rum /.../ Personalen kom in då och då, men jag såg knappt på dem och pratade lågt /.../ Men mestadels satt jag därinne, på sängen eller vid skrivbordet, utan att orka göra något. Jag fick höra att jag skulle vara där i 2 veckor, fram tills LVU-förhandlingen skulle äga rum. 2 veckor gick, jag fick gå ut tillsammans med 2 personal. Jag fick bara använda tofflor, fick inte använda t.ex. jacka heller. /.../ Fick bara träffa Daniel 15 minuter tillsammans med 2 personal. Vi fick inte vara utomhus tillsammans. /.../ En gång diskuterade vi socialen, sättet de behandlat oss, och så lade sig personalen i. Dom tyckte att vi skulle 'lägga ner den inställningen', för att den 'kom vi ingen vart på'. /.../ Och när vi skrev papper till vår advokat tillsammans stod personalen och kontrollerade det vi skrev, så att vi inte skulle kunna skicka 'hemliga meddelanden' till varandra. Ibland fick vi inte ens gå ut ur rummet tillsammans av 'säkerhetsrisk'. /.../ Inte förrän efter en månad fick jag åka ut. /.../ Veckolönen, 150 kr, fick jag inte tillhandahålla själv, utan den låg inne på kontoret. /.../ Efter ett tag fick jag börja gå ut med en personal, men jag gick fortfarande runt i tofflor. /.../ Alla tyckte synd om mig som hamnat där när jag bara var 11 år, och ingen kunde förstå varför jag skulle vara där. /.../ Bland det första jag fick höra i början var att jag stod längre ner i rang än alla andra i och med att jag var nyast. /.../ Under de 2 månader jag inte fick ha kontakt med någon utanför kände jag mig

fruktansvärt isolerad. Och även om jag fick åka ut, så fick jag inte åka på t.ex. marknader, för att det var 'risk att någon skulle känna igen' mig. /.../ På kvällen [efter länsrättsförhandlingen i september 2006, min anm.], runt halv tio, kom min nya kontaktperson Cinna och meddelade att jag skulle få prata med pappa. /.../ Jag bara grät och grät, samtidigt som jag log från öra till öra. /.../ Personalen anmärkte att det var första gången de sett mig le med hela ansiktet. /.../ Nästa dag blev en stor besvikelse. Pappa fick inte komma. Han hade fortfarande besöksförbud. /.../ En gång fick jag t.ex. inte gå utanför dörren på en dag p.g.a. att personalen hade fått för sig att Daniel hade en mobil på sin avd /.../ Jag hade satt upp 2 stora planscher med texten 'soc kan dra åt helvete' m.m., på mitt rum /.../ Men så en dag fick Rolf syn på dom och då blev det livat. /.../ Jag lydde dock inte. /.../ Strömberg Lind och Bagge ställde sig och läste texten. Det blev sedan tjafs igen efter de åkt, att jag skulle ta ner affischerna. Sen på kvällen, när jag gått och lagt mig kom Marina och Eva in (personal). Dom rev affischerna. Dom fick då syn på att jag skrivit saker på sängkanten och garderoberna+rullgardinerna. /.../ Dom beslagtogs mina pennor /.../ Jag fick inte träffa Daniel på 2-3 dagar, men i journalen skrev dom att jag inte fick träffa honom 1 dag bara. /.../ Under dom 3 dagarna dom förvägrade mig att träffa Daniel varken åt eller drack jag någonting. Och under första månaderna på Folåsa hade jag en period där jag bara drack, åt ingenting på 9 dagar. /.../ Beslutet från Länsrätten kom. /.../ Ingalena Bjellman ringde. /.../ Hon berättade att socialen hade tagit beslut att jag bara skulle få prata med pappa 15 min./1 gång i veckan i närvaro av personal. /.../ Socialen ryckte bort allt jag såg som ett ljus i mörkret. /.../ Kammarrättens beslut kom. Paragraf 3 skulle bort, men inte 2. Alla mina förhoppningar och drömmar om att få åka hem igen grusades på ett ögonblick. /.../ Efter 4 månader fick jag gå utanför dörren utan personal. Det kändes helt otroligt! /.../ Personalen kom hela tiden och meddelade att mamma ringt /.../ Jag blev lika arg varje gång och sa till dom att jag 'för helvete skiter i det'. /.../ Dom sa att det var deras skyldighet att berätta det för mig. Men när jag läste journalen så stod det att pappa hade ringt, men då var det minsann ingen som talade om det för mig. /.../ Marina babblar på, och till slut säger hon att morsan lät trevlig på telefon. /.../ Efter den kvällen vägrade jag prata med Marina. /.../ Det tog många månader innan jag sa ett ord till henne igen. /.../ Folåsa märkte till slut att det inte fungerade att meddela mig när morsan ringde, i och med att jag blev att må dåligt och väldigt arg av det. Så dom beslutade att skriva ner det på en lapp i stället och lägga i min låda inne på kontoret. /.../ Det blev vinter. /.../ Trött på att socialen aldrig gav mig några svar. Jag blev lätt arg och irriterad. /.../ Sov fram till ett, två, tre på dagarna. /.../ Jag kunde lika gärna bara lägga mig ner och skita i allting egentligen. Jag fick ju ändå aldrig komma hem, eller ens träffa pappa. /.../ Jag hade förändrats enormt mycket sedan jag kom. När jag kom var jag världens ängel. /.../ Så fort det blev en elever-mot-personalen-situation så var jag med i 'gänget' mot personalen. /.../ Folåsa tycktes få ett bra samarbete med mamma. /.../ Det kändes som att jag bara sprang och sprang, men inte kom någonstans. Att mamma bara lyckades komma närmare och närmare, att hon nästlade sig in överallt med sina lögner. /.../ I april kom Pia Teivik från Familjerätten i Linköping. /.../ Det kändes konstigt med någon som tagit det jag sagt på allvar /.../ Personalen sa flera gånger till mig att dom inte tyckte jag skulle vara där, men dom gjorde inte det minsta åt det. /.../ Jag längtade väldigt mycket efter pappa /.../ Jag fick inte ens prata med honom på julafton, vilket resulterade i att jag grät och mådde

fruktansvärt dåligt. /.../ I slutet av våren/början på sommaren kom mamma på besök till Folåsa, för att 'titta på området'. /.../ Det kändes fruktansvärt. Hon kom verkligen bara närmare och närmare /.../ Senare på kvällen började jag gråta och mådde verkligen botten. Hon hade varit där, monstret hade varit på Folåsas område. Kände mig fruktansvärt otrygg. Dagarna innan hon skulle komma kände jag mig orolig /.../ Jag hade dubbelt så mycket ångest på nätterna än jag haft innan. /.../ Fick 'bilder' från dom sexuella övergreppen och misshandeln flera gånger. Kunde inte sluta tänka på det. Grät på nätterna. /.../ Morsan fortsatte komma på besök, och jag blev bara att må sämre och sämre. /.../ Dom sista månaderna, innan jag rymde, skar jag mig mycket. Det var många nätter jag satt vaken, ångesten rev i kroppen. /.../ Ville skrika, slåss. Såg blodet rinna, slapp tänka på smärtan inuti. Jag har ca 27 ärr på kroppen. Alla skar sig på min avdelning... Det var där jag lärde mig. /.../ Personalen märkte det, men gjorde inte så mycket åt det. Sa mest bara att dom inte tyckte det var bra. Dom frågade inte ens med vad jag skärt mig. /.../ nu dom sista månaderna /.../ Jag hade alltid något över – svettband, scarfvad som helst. Personalen märkte ingenting. /.../ Dom trodde allt var okej, bara jag log och var som vanligt. /.../ Jag skulle ha vårdkonferens den 29 augusti. Då skulle jag få svar på om jag skulle få börja åka på hemresor /.../ Den här gången trodde jag att det skulle bli åtminstone något positivt beslut. /.../ Dagen innan, alltså den 28 augusti, kom Lotta från familjeteamet och satte sig mitt emot mig vid bordet när jag satt och läste tidningen. /.../ Jag: Nej, och även om han [pappa, min anm.] inte kommer [till planerad vårdkonferens på Folåsa, min anm.] så förstår jag honom. Lotta: Varför då? Jag: Ja, vem fan vill sitta i möte med en jävla pedofil? Ja, förutom du då. Lotta: Jag gör inte det. /.../ Jag: Vad klassar du det som morsan gjorde mot mig och Daniel som då? Eller du kanske inte tror på mig?! Lotta: Nej, jag tror inte på allt du säger. Jag har en annan idé om allt det där. /.../ Hela jag skakade. /.../ Kände tårarna komma. Mådde skit, skit, skit! Önskade av hela mitt hjärta att jag hade haft ett vapen som jag kunnat skjuta ihjäl morsan med. /.../ Nästa dag kl halv 4 ca, kom socialen till min avdelning. Det var Christina Steijner /.../ Ingenting hade de ändrat på. Inte ens telefontiden. Det kändes som att det hade hållt en hink iskallt vatten över mig. /.../ Jag orkade inte mer. /.../ Jag sket i allt annat. Bara jag kom därifrån. /.../ Övernattade i en buske. Jag förs och det regnade. Det var 8 grader ute. Men ändå – inte en enda gång under den natten längtade jag tillbaka till Folåsa. /.../ I Rosengård frågade de om jag ville ha när de rökte hasch och drack sprit. Jag /.../ sa nej. Rosengård var verkligen inget bra ställe att vara på. /.../ Väl på Folåsa fick jag byta kläder /.../ Det kändes hemskt att vara tillbaka. Jag ville bara därifrån. /.../ På onsdagen rymde jag igen. Den 5 september. /.../ Om jag kommer tillbaka till Folåsa, kommer allt bara bli värre och värre ju längre tid jag är där. Till slut kommer jag bli som dom andra där.” Se **345**.

2 oktober 2007 skickade Länsstyrelsen i Värmland, i utredningen efter Pia Teiviks anmälan, begäran om komplettering till socialtjänstens första yttrande. Man ville nu ta del av kopia på utredning inför placering på Folåsa, journalanteckningar i samband med placering, där eventuella samtal eller försök till samtal med oss framgick, vilka reflektioner som gjorts angående Folåsas åldersgräns, samt kopia på vård- och behandlingsplaner. Se **346**.

Under rymningsperioden hade Kristina Steijner stort ansvar för vårt ärende och kontakter kring oss. I journalen finns exempelvis noterat att hon den 16 oktober 2007 samtalat med polisman Lars Blom för att höra vad som sker i sökandet. Hon hade också flera dokumenterade samtal med handläggare Lena Bergqvist. Se 85.25-27.

Handläggare Lena Bergqvist var den 9 november 2007 i kontakt med BUP i Karlstad med en förfrågan om konsultation i ärendet. Hon fick till svar att ärendet var så infekterat och det var tveksamt om BUP ville blanda sig i igen, och hamna i samma "dumhet". Se 85.28-29. I samma journalanteckningar finns ett antal anteckningar kring socialchef Kristina Steijners inblandning i ärendet, bl.a. där hon ringer och rådfrågar en kollega huruvida hon borde skicka bilder på Daniel till socialjouren i Stockholm. Se 85.30

12 november 2007 gjordes ett nytt övervägande av LVU gällande Daniel. Övervägandet skrevs av socialsekreterare Lena Bergqvist. Innehållet bestod av, förutom samma uppgifter som i tidigare överväganden, följande. Pappa hade inte gått att nås för information om hur han som vårdnadshavare tänkt ombesörja Daniels behov. Socialtjänsten hade läst i media om pappas inställning och tankar. Socialtjänsten hade under vecka 44-45 2007 fått information som "klart styrker" att pappa medverkar och organiserat Daniels bortavaro från Folåsa [ingen förklaring ges på vad denna information skulle ha varit och ej heller på vilket sätt den klart styrker det som uppgivits, min anm.], och Daniel skulle enligt uppgifterna ha en hög självmordsrisk, men trots detta hade pappa inte kontaktat socialtjänsten om att Daniel befann sig i fara [här skuldbelade alltså Lena Bergqvist pappa för något som hon ej med säkerhet kunde veta om det stämde, min anm.]. Avslutningsvis föreslog Lena Bergqvist att Daniels placering på Folåsa skulle avslutas fr.o.m. 1 december 2007 och att man i samråd med Daniel skulle "se över andra placeringsalternativ". Se 347. Beslut i enlighet med övervägandet togs av socialnämnden 20 september 2007. Se 348.

Kompletteringen som Länsstyrelsen begärt skrevs av socialchef Kristina Steijner den 12 november 2007. På första frågan, dvs. om vi kände till vårdplan och behandlingsplan och i så fall när var och hur, så hänvisade Kristina Steijner till att vi fick vetskap om vårdplan och behandlingsplan via Ros-Marie Sundström och vårt målsägandebiträde Ingalena Bjellman år 2005 [efter 2005 fram till april 2007 har nya vårdplaner funnits från socialtjänstens sida, min anm.]. Angående i fall det fanns reflektioner kring placeringen och vilka andra alternativ som övervägdes så lade Kristina Steijner helt över ansvaret på BUP i Karlstad, som hon hävdade bestämt hade rekommenderat ett familjehem. Vidare uppgav Steijner att släktplacering inte varit aktuellt då alla broar varit brända [vad som menas med detta framgår ej, min anm.]. När vi rymt den 16 juli 2006 skulle Kristina Steijner i telefonkonferens med BUP undrat om det fanns möjlighet för att oss att bli inlagda på BUP, men detta hade BUP nekat till då vi ansågs vara psykiskt friska. Socialchef Kristina Steijner och Eva-Lotta Trüschel ringde runt till olika SiS-hem, och Folåsa hade ansett att vi passade in där. Enligt Kristina Steijner hade vi fått träffats hur mycket vi ville. Tanken hade varit att vi skulle slussas ut sakta från Folåsa. Enligt Steijner hade jag och Daniel sagt att vi absolut inte ville till familjehem så därför hade de låtit

familjehemsplacering vänta. Se **349**.

Daniel och jag informerades vid placeringen på Folåsa att det var en akutplacering och att vi skulle stanna där i två veckor. Notera att Kristina Steijner tydligt ljuger i kompletteringen då hon hävdade att jag och Daniel fått träffas så mycket vi velat. Av Folåsas och socialtjänstens dokumentation framgår det gång på gång att jag och Daniel hade begränsade tider samt att beslut togs om att vi ej fick ses om det ansågs att vi misskött oss.

Tvärtemot vad socialsekreterare Lena Bergqvist hävdade, står det i socialtjänstens journalanteckningar från den 15 november 2007 att åklagare Barbro Brännström ansåg att det endast var indicier rörande att pappa skulle varit inblandade i vår rymning, och att bristen på bevis gjorde att hon inte tänkte ta några beslut i ärendet. Vidare noterade Lena Bergqvist att hon hade erbjudit mamma att socialen skulle konsultera en psykolog till mammas förfogande, vilket socialchef Kristina Steijner ringde henne om dagen efter och meddelade att det gjorts. Vid kontakt med polisen uppgav de att den familj som pappa misstänktes ha hämtat hos oss sagt att de inte haft kontakt med pappa på över ett år. Se **85.31-33**.

Den 20 november 2007 tog socialnämnden beslut om att avsluta placeringen av Daniel på Folåsa, varför verksamhetsledaren Barbro Thorén skrev till Folåsa att Daniels placering där skulle avslutas fr.o.m. 1 december 2007. Se **350**.

I en anteckning från den 29 november 2007 framgår det att socialsekreterare Lena Bergqvist samtalat med Madelaine Bergqvist på Länsstyrelsen ett flertal gånger, och just denna gång rekommenderade Madelaine Bergqvist att Lena Bergqvist skulle berätta för polisen om att det fanns information om att pappa skulle ha köpt ett hus i Vimmerby. Ett annat råd var att Lena Bergqvist skulle prata med polisen om huruvida de kunde spåra var pappa befann sig genom att se var han löste ut sina medicinrecept. Se **85.34**.

Det högst anmärkningsvärda i det ovanstående är att Madelaine Bergqvist är samma handläggare på Länsstyrelsen som utredde eventuellt jäv hos Kristina Steijner året innan och underlät att ens hämta in journalanteckningar från socialtjänsten i Filipstad under utredningens gång. Se **131**. Den typ av råd Länsstyrelsen gav Lena Bergqvist visar att det på Länsstyrelsen fanns en uppfattning om att pappa styrde oss och var skyldiga till vår rymning samt att han medicinerade, varpå den naturliga följdfrågan blir vilka andra förutfattade meningar som fanns på Länsstyrelsen och som kan ha påverkat dess utredning år 2008 efter Pia Teivik vid familjerätten i Linköpings anmälan.

3 december 2007 kom länsrättens dom rörande socialtjänstens ansökan om omhändertagande av mig enligt 3 § LVU. Socialnämnden hade bl.a. anfört att jag vid omhändertagandet i Rosengård varit påverkad av alkohol eller droger [vilket tidigare påståtts som en misstanke, men nu framhårdades som fakta, min anm.].

Angående min senaste rymning hade det framkommit att jag bl.a. varit i Fittja utanför Stockholm, åkt till Skövde och tidvis bott hos bekanta till pappa. Via massmedierna hade det framkommit att jag hade 25 årr på kroppen, vilket jag enligt Folåsa inte haft när jag bodde där. På grund av att jag levt isolerad och utan skolgång ansågs jag ej inte vara rustad för de situationer jag utsattes för vid tidpunkten. Även om jag var på rymmen med eller utan hjälp av pappa [vilket påvisar att socialtjänsten inte kunde bevisa att pappa var den som stod bakom rymningen, min anm.] så blev jag med jämna mellanrum ställd på bar backe och med anledning av min ringa ålder bedömdes det av stor vikt att jag omhändertogs enligt 3 §.

Pappa nekade inblandning i vår rymning och menade bl.a. att det var inte heller sant att jag nekat all kontakt med psykiatrin, utan jag hade vägrat kontakt med psykiatri och skola på Folåsa behandlingshem. Däremot kunde jag tänka mig skolgång och psykiatri utanför behandlingshemmet. Jag hade hela tiden angett att jag ville hem till pappa och han kunde då ordna skolgång och kontakt med psykiatriker. Mamma medgav bifall till socialens ansökan och anförde bl.a. att jag vid återfinnandet i Rosengård skulle ha visat tydliga tecken på drogpåverkan. Mina hos pappa skapade brister i social träning och samspel samt ringa ålder gjorde att jag var mer exponerad och utsatt för faror. Mamma misstänkte också att jag nu befann mig i kretsar där min aversion mot samhället och mamma skulle förstärkas. Mitt offentliga biträde Anders Olsson medgav bifall till ansökan då han via media fått uppgifter om att jag sov i trappuppgångar och sökt hjälp hos Stadsmissionen, och att uppgifterna om att jag skar mig påvisade att de människor jag befann mig hos/med inte hade insikt om mitt behov [detta trots att uppgifterna kom från mig själv och tydligt framgick gällde att jag skurit mig på Folåsa, min anm.]. Länsrätten biföll socialnämndens ansökan och fastställde ett omhändertagande av 3 § LVU. Resonemanget var att även om rymningar i sig inte föranleder att 3 § får anses uppfylld, så hade jag varit borta i flera månader. Uppgifterna om att jag för illa ansågs delvis osäkra, men sammantaget gav det bilden av att jag behövde omhändertas enligt 3 § då risken fanns att jag för illa genom att inte ha någonstans att bo och hamna i miljöer där t.ex. droger förekom. Beslutet togs av Joar Berglund och nämndemännen Lena Birkefjärd, Anita Karmteg samt Svante Mlakar. Se **351**.

Värt att notera är att det i ersättningsdelen av domen framkom att Kerstin Samuelsson begärt extra mycket ersättning utifrån att hon fått ha långa samtal med mamma som ej varit begränsade till det juridiskt relevanta.

I december 2007 gjordes för Daniel även en ny omprövning av umgängesbegränsningen gentemot pappa, vilken skrevs av socialsekreterare Lena Bergkvist. Återigen påstod man att pappa ej samarbetat med familjeteamet på Folåsa, och Lena Bergkvist skrev nu också att pappa inte gjort *några* ansträngningar under vårdtiden för att delta i familjebehandlingsarbete, och att han därför inte agerat tillräckligt för att få träffa Daniel. Se **352**. Jag hänvisar igen till familjeteamets Jan-Åke Erikssons kontaktrapport rörande pappa från september 2007 där det framgår att pappa varit samarbetsvillig.

Socialnämnden beslutade i enlighet med Lena Bergkvists förslag (dvs. att umgängesbegränsningen gentemot

pappa skulle kvarstå). Se **353**.

2008

7 januari 2008 kom Länsstyrelsens beslut i utredningen efter Pia Teiviks anmälan. Socialdirektör Tomas Larsson valde att inte rikta någon kritik. Man menade att socialförvaltningen hade gjort vad de kunnat för att informera oss genom att de kommit på besök till Folåsa. Man resonerade också så att lika viktigt som det är för barn att vara delaktiga är det för barn att slippa vara delaktiga. Man menade även att det låg på Folåsas ansvar att göra en bedömning om lämpligheten vad gäller åldern, och att den frågan prövades av JO efter att pappas ombud gjort en anmälan dit. Man valde också att inte uttala sig om att socialtjänsten inte underställt länsrätten sitt beslut vid omhändertagandet i juli 2006 eftersom det också var föremål för granskning av JO. Se **354**.

9 januari 2008 var socialsekreterare Lena Bergkvists utredning kring Daniels LVU och placering (som startades utifrån Jörgen Olsons begäran om upphörande av vård 1 oktober 2007) klar. Slutsatsen blev att Daniel fortsatt skulle vara omhändertagen enligt LVU, men att han nu hade beretts plats i ett jourfamiljehem i stället för på Folåsa. Daniel var fortfarande på rymmen så utredningen hade inte diskuterats med honom. Innehållet var i stort sett samma som i tidigare tjänsteskrivelser och överväganden om LVU från socialtjänstens sida, men det finns en del saker att notera i utredningen. Det blir tydligt redan i början av utredningen att Lena Bergqvist helt baserat vår bakgrundshistoria på mammas version, då hon skrivit att Daniel sedan mamma och pappa separerade inte haft någon kontakt med mamma eller släktingar på mammas sida. Detta påstående måste alltså utgå ifrån mammas hävdan att hon och pappa separerade år 2005, och inte år 2000 som dokumentationen påvisat. Vidare skrev Lena Bergqvist att Daniel levit utan tillgång till kamrater och skolgång. Under ”familjenätverk” skrev Lena Bergqvist också att Daniel hade ett bristande socialt nätverk p.g.a. bristande skolgång, kontakt med mamma och ”andra tillitsfulla vuxna” – vilket innebär att mamma i utredningen anses vara en tillitsfull vuxen. Att Daniel under hela omhändertagandet nekats umgänge med pappa tas heller inte upp som en brist i Daniels sociala nätverk vilket kan ifrågasättas. I likhet

med socialchef Kristina Steijners yttrande till Länsstyrelsen skrev Lena Bergqvist i utredningen att Daniel och jag haft möjlighet att träffa varandra när vi ville, vilket tydligt framgick av presenterad dokumentation att så ej var fallet.

I utredningen ges bilden av att Daniel nått framsteg och haft en positiv utveckling, bl.a. genom påståendet att Daniel under juli och augusti 2007 visat upp ett välvårdat intryck. Bilder från 3 augusti 2007 föreställande Daniel inne på hans rum tagna av Folåsas personal påvisar en annan bild. Se [470](#).

I utredningen skrev Lena Bergqvist också att socialtjänsten fått information som klart styrker pappas inblandning i vårt liv på rymmen, men man får ej reda på vad det är för information vilket är anmärkningsvärt. Enligt socialtjänstens beslut så hade pappa hela tiden nekat till kontakt med socialförvaltningen, men i utredningen framgår att den nya verksamhetsledaren Barbro Thorén fick komma till pappa på hembesök, vilket påvisar att pappa accepterade kontakt med socialtjänsten så länge det var någon ”utifrån” Filipstads kommun. Lena Bergqvist var enligt sin utredning inte välkommen hem till pappa då pappa hävdade att hon beslutat saker om mig baserat på osanning. Enligt utredningen gjorde Barbro Thorén bedömningen vid hembesöket att pappa ej hade god omsorgsförmåga om Daniel då det vid hembesöket inte kom fram så mycket om hur Daniels situation skulle lösas utifrån pappas hjälp och omsorg.

Enligt Lena Bergqvist framkom det i dokumentation och samtal att pappa saknade barnperspektiv och i stället ville ha någon form av egen upprättelse. Det är oklart vilken dokumentation Bergqvist grundade detta på. Se [355](#).

I samband med utredningen om Daniel togs även beslut om att min placering på Folåsa skulle upphöra från och med 1 februari 2008, och jag skulle i stället placeras i ett jourhem i Filipstad vid återfinnandet. Se [356](#) samt [357](#).

Med anledning av att Socialnämnden beslutade i enlighet med förslaget att avsluta min placering på Folåsa fr.o.m. 1 februari 2008 så skrev verksamhetsledare Barbro Thorén den 23 januari 2008 ett brev till institutionschef Peter Håkanson på Folåsa och tackade för ett bra och konstruktivt samarbete. Se [358](#).

Samma dag återfanns jag i Kramfors i Västernorrland efter att ett familjehem där jag hamnat kontaktat socialtjänsten. Jag återfördes till Folåsa trots beslutet om att min placering där skulle avslutas den 1 februari 2008. Den 29 januari 2008 togs ett nytt beslut, denna gång att förlänga min placering på Folåsa tills en ny BUP-utredning färdigställts. Se [359](#).

I journalen på Folåsa antecknades det vid ankomsten att jag upplevdes lugn och välmående men var hungrig.

Vid ett besök till badhus den 31 januari 2008 noterade min kontaktperson gamla skärsår på min armar, och jag hade svarat att jag skurit mig innan jag rymde. Se **360**.

I januari 2008 skrev Carl Thelberg, bekant till vår familj, ett brev till Filipstads kommunalråd om oss. Han ansåg att pappa trakasserats svårt av myndigheterna i Filipstad, och att jag och Daniel for mycket illa i situationen. Han medsände en redogörelse han skrivit om oss där han skrev att han kände oss som välartade barn, och att vi ville hem till pappa. Han berättade om mammas hot om att elda upp huset, att pappa blivit överfallen på gårdsplanen därefter och att situationen blev så ohållbar att vi var tvungna att flytta till Norge, samt att Polisen sedan – trots att huset var uthyrt – gjorde husrannsakan på gården. Dörren hade lämnats på vid gavel. Vidare riktade Thelberg kritik mot Polisens omhändertagande av oss i Hjortkvarn, och att vi låstes in på Folåsa under förevändningen att pappa skulle kunna försöka ta oss därifrån när han i själva verket låg hemma med en skadad nacke och inte kunde röra sig ur sängen. Våra kaniner dödades en natt, post stals och linoljeindränkta trasor hittades uppstoppade i brädfodringen på pappas hus. Själv hade Carl Thelberg blivit hotad av en okänd man via telefon för att lägga sig i vad som skedde. Avslutningsvis menade Carl Thelberg att någon måste lyssna på mig och Daniel och se till att vår vilja respekterades. Se **361**.

3 februari 2008 finns antecknat i Folåsas journal att jag och min kontaktperson pratat om min yttre förändring med smink och piercing [i anteckningen framstår det som att denna förändring skulle ha skett under rymningstiden, vilket inte stämmer, då jag enligt tidigare Folåsaanteckningar piercats av andra intagna, min anm.]. Jag hade uttalat att jag inte kände igen mig själv, att jag inte brydde mig och att jag stängt av. Kontaktpersonen hade då sagt till mig att de val jag gör är mina egna och kan inte skyllas på någon annan. Vid meddelande om att mamma skulle besöka Folåsa nästa dag blev jag irriterad och uttalade att jag var mer rymningsbenägen när mamma var där. Se **362**.

8 februari 2008 skrev Lena Bergqvist en ny tjänsteskrivelse rörande umgängesbegränsning. Hon skrev nu att socialtjänsten och Folåsa hade kommit överens om att det var viktigt att koppla ihop umgängesrätten [för mamma eftersom hon var den enda som hade upphävd umgängesbegränsning, min anm.] med vårdplanen/behandlingsuppdraget på Folåsa. Bergqvist skrev att jag vid tidpunkten inte pratade om pappa och uttryckte inte någon vilja att få prata med pappa. Vidare skrev hon återigen att socialtjänsten fått information som ”klart styrker” att pappa varit med och organiserat min rymning, och att pappa enligt uppgift ringt till bekanta och sagt att jag var självmordsbenägen, men trots detta inte kontaktat socialtjänsten. Vid hembesök av verksamhetsledare Barbro Thorén och på samtal på socialförvaltningen 9 januari 2008 hade pappa förnekat att han hade någon del i min flykt. Bergqvist skrev även att mamma vid tidpunkten besökte Folåsa en gång i veckan för att ”finnas till” för mig och få till ett möte med mig via familjeteamet på Folåsa. Enligt personalen hade jag uttryckt att jag inte förstod varför mamma kom till Folåsa då jag inte vill ha med henne att göra. Avslutningsvis skrev Bergqvist att jag hade uttryckt att det var för sent för mig att flytta hem till pappa och jag hade inte pratat om honom sedan återkomsten till Folåsa. Bergqvist förmedlade

hennes åsikt att pappa ej gjort några ansträngningar för att som vårdnadshavare hjälpa och stötta sin dotter under vårdtid eller rymningstid. Vidare skrev Bergqvist att jag bestämt uttryckt att jag inte ville träffa mamma. Förslaget blev att umgängesbegränsningen skulle kvarstå för pappa. Se **363**.

8 februari 2008 skrev Lena Bergqvist även en rapport till individutskottet i socialnämnden. Det gick i huvudsak ut på följande. Innan rymningen från Folåsa hade stegvis positiva förändringar skett och jag hade deltagit på två möten med socialtjänsten, men tiden strax före rymningen hade jag uppvisat ett mer destruktivt beteende. I en rapport från familjehemmet i Kramfors där jag återfunnits hade jag öppet berättat om min livssituation, att jag inte fann någon mening i att leva längre, och att det var för sent för mig att bo hos pappa. Jag hade enligt familjehemmet pratat om mamma med ”invanda ordalag” innehållande olika fackuttryck. Jag hade varit fåordig om pappa och inte sagt något ont om honom enligt familjehemmet. På Folåsa gjordes bedömningen att jag fortsatte som vanligt, att det var som att jag aldrig varit borta från Folåsa, jag uppvisade ingen aggression eller avvikande beteende. Socialchef Kristina Steijner och Lena Bergqvist hade 25 januari 2008 besökt mig på Folåsa, och jag hade då uppgivit att jag ej ville stanna på Folåsa, att jag lär mig dricka sprit och andra saker där. Jag hade under de två sista veckorna innan rapporten börjat prata om att jag kunde tänka mig familjehem i Linköpingstrakten och jag hade börjat delta i skolundervisning. Jag hade även börjat prata med psykologen på Folåsa. Behandlingspersonalen hade berättat att jag uttryckt hot så som att jag skulle börja dricka, droga och rymma. Jag hade sagt att om mamma kom till Folåsa så skulle jag rymma igen. Jag uppgavs enligt personal ha skärskador som enligt personal uppstått under tiden jag var borta från Folåsa. Vidare skrev Bergqvist att jag fungerade bra på Folåsa. Se **364**.

I en likadan rapport gällande Daniel skrev Bergqvist att Daniel ännu inte var återfunnen, och att det kommit till socialtjänstens kännedom att han skulle haft mejlkontakt med en journalist vid tidningen ”Världen Idag” samt daglig telefonkontakt med pappa [vad för information denna kännedom byggde på uppgavs ej, min anm.]. Daniel skulle placeras i jourhemmet i Filipstad enligt beslut. Se **365**. Socialnämnden beslutade i enlighet med hennes rapport. Se **366**.

Trots att socialnämnden i januari 2008 beslutat att min plats på Folåsa skulle upphöra den 1 februari 2008, togs inte beslut om att det beslutet skulle upphöra och min placering förlängas förrän den 12 februari 2008. Se **367**.

I slutet av februari antecknade personalen på Folåsa att jag var duktig i skolan som börjat på Folåsas område och att jag hade börjat röka. Se **368**.

Jag hade efter jag kom tillbaka från rymningen bestämt mig för att inte ha kontakt med pappa eftersom jag visste att det var enda sättet för mig att komma ifrån Folåsa. Vidare mårde jag så dåligt vid tidpunkten att jag

stängt av en stor del av känslvärlden och ville bort från allt som betydde något och kunde skapa känslreaktioner. 25 mars 2008 pratade jag med pappa igen för första gången. Pappa hade i telefonen sagt till min kontaktperson att jag mådde mycket sämre än vad Folåsa trodde, och att han trodde att jag skämdes över rymningen och att han älskade mig. Jag valde efter några minuter att prata med honom. När mamma sedan fick veta att jag pratat med pappa blev hon mycket upprörd enligt journalen. Se **369**. Under veckosammanfattningen skrevs sedan att personalen inte sett några reaktioner efter samtalet med pappa, och jag hade sagt att jag inte visste om vi skulle ha fortlöpande kontakt. Mina samtal om mamma hade mest handlat om att jag ville veta vilka i personalgruppen som träffat mamma medan jag var borta. Om mamma hade jag sagt att jag ville se mamma död. Se **370**.

Den 21 mars 2008 skrev jag ett brev till pappa:

”Vill att du och Daniel ska må bra. Men försök att fatta att jag är förlorad. Jag är död inombords. DÖD. Innerst inne älskar jag dig och Daniel, har bara inte förmågan att känna det. Jag tänker inte kämpa. För jag vill inte mer. Jag skiter i vad som händer. Fick jag bestämma så skulle jag vara död nu. /.../ jag hoppas bara dom inte får tag i daniel. han skulle nog bli knäckt, för han känner. hoppas det ordnar sig för er. förlåt att jag inte ringt. vet inte varför. men bäst så. med ingen kontakt.” Se **371**.

Daniel hittades av polis den 9 april 2008 och återfördes till Folåsa. Hans målsägandebiträde Jörgen Olson skrev ett yttrande till länsrätten den 11 april 2008, där han gjorde gällande att Daniel motsatte sig omedelbart omhändertagande samt ansökan om vård enligt 3 § LVU. Skälet att Daniel hade rymt var att han ville leva ett normalt liv och inte vara inlåst, och han hade under rymningen sovit i trappuppgångar och på olika adresser, men mestadels av tiden befunnit sig på en och samma plats i Mölndal där en kamrats föräldrar låtit honom bo. Daniel hade inte gjort något brottsligt under tiden, och Folåsas drogtestar hade varit negativa. Vidare ifrågasatte Olson socialtjänstens påståenden om signaler som skulle antytt att Daniel inte haft en tryggtillvaro, då socialtjänsten inte uppgivit varifrån uppgifterna kom och vad de byggdes på. Daniel ville flytta hem till pappa men om det inte tilläts så ville han få ett eget boende. Se **372**.

Socialtjänsten hade skickat in en ansökan om omedelbart omhändertagande av Daniel enligt § 3 LVU, men i dom från länsrätten den 15 april 2008 konstaterades det att socialnämnden inte skickat in någon korrekt ansökan, och att rymning i sig inte var ett skäl för omedelbart omhändertagande enligt 3 § LVU, varför de inte fastställde socialnämndens ansökan. Se **373**.

I maj 2008 framgår det av Folåsas journal att jag var inblandad i intriger på avdelningen med andra intagna, att jag pendlade i humöret och att jag uttryckt att jag inte längre kan lita på och prata med min kontaktperson på samma sätt eftersom hon varit på möten med min mamma. Se **374**.

Eftersom advokat Kerstin Koorti inte lyckades få kontakt med pappa skickade hon in en ansökan om entledigande till länsrätten, som biföll ansökan. Se [375](#).

27 maj 2008 träffade Daniel mamma första gången.

I juni 2008 noterades det i Folåsas journal att jag beroende på vem av de intagna jag umgicks med uppvisade en kaxig och otrevlig attityd. Jag hade vid egen aktivitet låtit en annan intagen använda min telefon för att hota en f.d. intagen. Lotta Johansson i familjeteamet hade diskuterat med mig utifrån att socialen nu bestämt att ett möte mellan mig och mamma skulle ske. Jag vägrade och ville inte göra något med Lotta Johansson heller. Vid en resa till Kumla för att besöka ett familjehem hade jag och min kontaktperson diskuterat varför vi fått en dålig relation, och jag förklarade att jag ansåg att hon inte kunde tro på mig längre vad gällde mammas anklagelser eftersom hon gått med på att träffa mamma. Jag sade vidare att jag stötte bort de som stod mig nära och att jag inte visste varför jag gjorde det. Jag sade att jag älskade min pappa och bror men att jag inte kunde känna det, att jag inte kunde känna någonting. Se [376](#) och [377](#).

9 juli 2008 rymde Daniel från Folåsa tillsammans med en annan intagen. Sune Frisk skickade därför en handräkningsbegäran till Polisen om att han skulle tillbaka till Folåsa. Se [378](#).

14 juli 2008 såg jag mamma på nära håll då mamma var med i bilen då socialsekreteraren Lena Bergqvist anlände till Folåsa när möte skulle ske mellan mig och socialtjänsten. I journalen på Folåsa nedtecknades att jag blev mycket arg och gick ned på avdelningen och hade vält en stol på mitt rum och var upprörd. Jag sade även att jag inte visste vad jag skulle ta mig till nästa gång mamma kom nära mig. Se [379](#). I en anteckning av Lotta Johansson vid familjeteamet som skrevs till mig och Daniel för att beskriva planeringen inför mammas besök framgår det att socialsekreterare Lena Bergqvist och mamma åkte till och sov över tillsammans på Folåsa. Se [380](#). Detta påvisar hur nära kontakten socialtjänst--mamma var.

Efter att Justitieombudsmannens kritik kommit skrev pappa ett brev ställt till socialnämnden och dess ordförande Sune Frisk. Brevet innehöll i huvudsak att socialtjänsten genom att placera oss på Folåsa skadat oss svårt, att vi missat skolundervisning och utsatts för grov brottslighet. Pappa begärde att samhällsvården skulle upphöra och att vi skulle få komma hem samt att det då skulle förordna lärare och psykologer som kunde hjälpa oss. Se [381](#).

I samband med pappas begäran samtalade Daniel med socialsekreterare Lena Bergqvist då han väntade svar på om de hade hittat ett lämpligt boende till honom vid utsluss från Folåsa. Han sade då att han ville flytta hem till pappa om det gick. Se [85.35](#).

8 augusti 2008 rymde Daniel en gång till och även denna gång tillsammans med en annan intagen. En

handräkningsbegäran till Polisen skrevs, och Daniel skulle tillbaka till Folåsa. Se **382**.

I augusti 2008 började jag på skola utanför Folåsa, Kärna skola i Malmslätt.

I socialtjänstens journalanteckningar framgår det att mamma den 12 augusti 2008 beviljades att låna en av socialförvaltningens bilar för att åka tur och retur till Linköping. Detta får anses något anmärkningsvärt och ett tecken på relationen mellan mamma och socialtjänsten. Se **383**.

I ett mejl från Lotta Johansson på Folåsa till socialsekreteraren Inger Pettersson skickade Lotta enligt rutin en veckorapport om oss, men med tillägget ”Ni får gärna ringa om ni har frågor. Har lite mera som jag gärna rapporterar till er”. Det anmärkningsvärda i detta är att anledningen till att rapporter skickas just skriftligt bör vara för att informationen ska kunna dokumenteras och ligga till grund till myndigheternas agerande, och man kan då ifrågasätta varför Lotta Johansson ej kunde bifoga sin resterande rapport i den skriftliga. Se **384**.

I ett brev till socialförvaltningen från Jörgen Olson den 18 augusti 2008 framgår det att socialtjänsten hade lovat Daniel en utslussning från Folåsa inom tre månader i april samma år. Daniel uppgav nu att han kände att hans samarbete med socialtjänsten utnyttjats, och att han kände hopplöshet samt att han ej togs på allvar. Olson skrev vidare att det var viktigt att en utslussning till familjehem skedde snarast och att det var orimligt att det skulle ta så lång tid som sedan april att finna ett lämpligt familjehem. Se **385**.

Uppgifterna i ovanstående brev om att Daniel kände att hans samarbete utnyttjades styrker att Daniel kände att han var tvungen att samarbeta med socialtjänsten (och därigenom träffa mamma) för att få komma ut från Folåsa.

28 augusti 2008 rymde Daniel en tredje gång under sommaren. Han hade försvunnit från Folåsa vid niotiden på kvällen. Se **386**.

I september var jag fortsatt mycket negativ till mammas besök till Folåsa. Jag ifrågasatte min kontaktpersons lojalitet och om hon inte trodde på vad jag berättat. Min kontaktperson hade sagt till mig att jag var rädd för att träffa mamma, och jag hade sagt att jag inte var rädd för att träffa henne utan att jag var rädd för vad jag själv skulle göra mot henne. Jag upplevdes som låg i humöret och höll mig för mig själv. När mamma befann sig på området hade jag velat ha rapporter från personal var hon var innan jag gick utanför avdelningen. I slutet av september hade jag vid ett tillfälle inte fått reda på att mamma fanns på Folåsa och reagerade kraftigt på detta. **387** samt **388**.

Den 24 september 2008 skrev Daniels offentliga biträde Jörgen Olson till socialförvaltningen igen. I brevet framgår att han sökt flera företrädare för socialtjänsten flera gånger sedan den 19 augusti, alltså i över en månads tid, men inte blivit kontaktad vid brevets datum. Vidare skrev han återigen om att socialtjänsten lovat

Daniel en utslussning till familjehem inom tre månader i april samma år, men att inget ännu skett. Därför krävde han redovisning av vilka planer socialförvaltningen hade för Daniel och vad som konkret skett i ärendet. Daniels vilja uppgavs att snarast flytta till familjehem och fortsätta gå i skola. Se 389.

Någon gång under hösten skrev personal på Folåsa ett dokument rörande att Daniel skulle flytta samman med mamma. I dokumentet framgår det att Daniels och mammas historier gick isär, men man var tydliga med att Daniel och mamma kunde bo ihop och att det var en bra lösning. Vidare nämner man den utredning som nyss påbörjats av Lena Hellblom Sjögren, att den skulle komma att bli ett bra underlag för framtida behandling om den gjordes på ”goda etiska grunder och med objektiva 'ögon'”, vilket får anses anmärkningsvärt och inte kan tolkas som annat än en försäkran för dem själva i fall utredningen påvisade något som inte överensstämde med deras bild och bedömning. Se 390.

I oktober 2008 antecknades det i min journal på Folåsa att jag var arg på Daniel som träffat mamma, att jag hade en mycket avvisande attityd gentemot Lotta Johansson i familjeteamet. Jag hade också uttryckt att jag nu kände mig osäker utanför Folåsa, att det var som att jag hade växt upp där och inte visste hur jag skulle bete mig utanför. Se 391. Jag hade också börjat få problem i skolan. I journalen antecknades att skolpersonal noterade att jag verkade ha svårt att koda in naturliga sociala regler, och att de inte klarade av att sätta gränser gentemot mig då jag ifrågasatte tillbaka vad de skulle kunna göra åt mitt beteende. 10 oktober 2008 återkom jag alkoholpåverkad efter egen aktivitet. Jag hade umgåtts med personer som gått ur skolan jag gick på året innan, alltså två år äldre än mig själv, och druckit hembränt. Som straff fick jag inte lämna Folåsas område dagen efter och mina egna aktiviteter blev inställda. Jag hade uttryckt till personal att jag kände mig ensam och att jag fick klara mig själv. Anledningen till att jag druckit hade bl.a. varit att Daniel varit hos mamma. Skolk och droger hade framkommit kring mig och därför ville man ta ett urinprov. Mitt urinprov visade negativt på snabbsticka. Se 392 och 393. I oktober började jag även få mycket sena ankomster till lektionerna och min närvaro sjönk. Jag hade till kontaktpersonen uppgett att jag var arg på Daniel för att jag fått höra att han skulle flytta ihop med mamma i en lägenhet i Linköping. Jag hade också uppgett att jag kände mig trängd över detta. Se 394.

Vid samtal med Folåsa i mitten av oktober fick socialtjänsten information om att Daniel nu var den intagen som hade sämst beteende på avdelningen. Han testade gränser, hade rökt hasch och intagit anabola steroider, och han hade stor frånvaro i skolan. Det enda Daniel önskade var att få komma ut från Folåsa och leva ett normalt liv, hade han uttalat. Se 85.36.

I anteckningarna från Lena Hellblom Sjögrens samtal med Daniel i oktober 2008 utifrån den utredning hon gjorde framgår det med allra största tydlighet att Daniel inte ville flytta hem till mamma, men att han var tvungen för att socialtjänsten sade att det var hans enda väg ut. Han berättade också om att när han sist pratade med pappa så hade Folåsa-personalen brutit samtalet för att han berättade för pappa om att jag hade

börjat hålla på med saker som inte var bra, och att jag träffade en kille som var runt 19 år. Vidare uppgav han på flera sätt att han mådde dåligt av att vara med mamma, och att han tänkte flytta hem till pappa så fort han fyllde 18 år. Se **395**.

Vid ett vårdmöte gällande mig på Folåsa den 3 november 2008 framkom det att mamma motsatte sig att jag skulle få flytta till familjehem. **396**.

I november noterades i Folåsas journal att jag rivit sönder ett brev från mamma. På Kärna skola hade man noterat att jag allierat mig med de äldsta i skolan, de som gick i nionde klass, och att det fanns problem i den gruppen jag umgicks med. Man såg problem i detta eftersom jag kanske inte skulle ha någon kvar att umgås med i skolan nästa läsår när niorna börjat gymnasium. Se **397** och **398**.

Vecka 47 2008 flyttades Daniel till en lägenhet i Linköping där han och mamma skulle bo. Socialtjänsten betalade hyran för lägenheten samt beviljade mamma ytterligare pengar för att köpa möbler till lägenheten. Först skulle hon få 15,000 SEK, men efter att hon ringt till socialtjänsten då hon ansåg att det var för lite pengar så fick hon 40,000 SEK till inredning av lägenheten. Detta går inte att bekräfta genom journalanteckningarna Daniel tagit ut, då socialförvaltningen maskerat nästintill samtliga ekonomiska uppgifter, men det bör för myndighet gå att kontrollera vid behov. Se **85.37**.

Daniel var självmordbenägen under tiden han bodde med mamma. Han har beskrivit hur han var nära att hoppa framför tåget på Linköpings resecentrum och hur hans liv såg ut boende hos mamma. Hans berättelse om detta finns att läsa som **399**.

I början av december 2008 gjordes en tidsplan för Lena Hellblom Sjögrens utredning. Den skulle färdigställas och rapporteras i februari 2009. Se **400**.

I en odaterad anteckning gjord av socialsekreterare Inger Pettersson framgår det att man efter att Lena Hellblom Sjögren i ett mejl föreslagit att det som framkommit genom dokumentationen i hennes utredning – att våra grunder att inte ha kontakt med mamma var välmotiverade och att vår trygghet låg hos pappa – inte längre ansåg att Lena Hellblom Sjögren var objektiv. Vidare hade Inger Pettersson blivit uppringd av polis Susanne Bråth som ansåg att Lena Hellblom Sjögren var farlig och extremt obehaglig. I anteckningarna som Hellblom Sjögren gjort från samtalen med Susanne Bråth hade hon enligt Susanne Bråth fått det att framstå som att Susanne Bråth tagit ställning mot mamma. Anteckningarna från de samtalen finns att läsa som **71**. De anteckningarna ger en helt motsatt bild, nämligen att Susanne Bråth tagit en stark ställning *för* mamma. Se **401**.

Detta är *mycket* anmärkningsvärt och påvisar med allra största tydlighet att socialtjänsten valde att bortse

från all dokumentation och information som visade på en bild som inte överensstämde med deras agerande.

9 december 2008 togs restriktionerna för pappa bort. Jag hade ringt pappa samma dag jag fick reda på detta, och hade upplevt ledsen och upprörd efter samtalet. Jag hade på frågor från personal uttryckt att jag blev ledsen för att jag blev så frustrerad, och att jag inte längre kände likadant som innan jag rymde. Nu stängde jag av mina känslor. Jag hade pratat om den kommande flytten till familjehem, och hade sagt att jag inte visste hur det fungerade i ett vanligt hem [efter att ha bott på Folåsa, min anm.] Se **402**.

I ett samtal mellan mamma och socialsekreterare Lena Bergkvist den 9 december 2008 framkom det att Daniel hade stora svårigheter med att hålla tider, att han kom hem sent om nätterna, umgicks i dåliga kretsar och spenderade det mesta av sin tid på ett HVB-hem i Linköping där hans flickvän bodde. Enligt mamma styrde Daniels flickvän allt, och Daniel skötte inte skolan. Se **85.38**.

Jag flyttade från Folåsa den 19 december 2008. Jag skulle vara fortsatt inskriven januari ut och ha kontakt med min kontaktperson Catharina Wiberg.

Jag har samlat bilder från Folåsa-tiden och strax efter. Bilderna visar tydligt vilken negativ förändring som skedde med oss under tiden på hemmet. Se **403**.

I samtal med min kontaktperson dagen innan julafton 2008 hade jag berättat att jag kände hugg i magen när jag befann mig i Linköping och tänkte på att mamma bodde där. Se **404**. 13 januari 2009 berättade jag för min kontaktperson att mamma nu hade ensam vårdnad om mig och Daniel. **405**.

Vid julen 2008 skedde samtal mellan mamma och socialsekreterare Lena Bergkvist med anledning av att Daniel rymt från en hemresa till Filipstad med mamma och åkt ned till Linköping igen. Vid samtalet uttryckte mamma att Daniel gick bakom ryggen på alla, att han ljög och inte var ärlig. Hon sade också att det hade varit en jobbig tid sedan Daniel flyttade hem till henne. Daniel var vaken hela nätterna och var borta mycket. Det gick inte att nå fram till Daniel. Daniel umgicks också i drog- och kriminalitetskretsar i Linköping, vilket bekräftades av Folåsa. Vid sms-dialog och telefonkontakt med Daniel hade han skrivit att Lena Bergkvist måste ordna något annat boende till honom och att han inte tänkte tala om var han var eller åka hem till mamma. Daniel hade till sist berättat att han var hemma hos sin flickväs familj i Linköping och att han tänkte stanna där över julen. Vid kontakt med Daniels kontaktperson på Folåsa, Sonny Rosenqvist, meddelade Sonny att han tänkte ställa in en planerad träff mellan honom, Daniel, mig och min kontaktperson som straff för att Daniel inte följt deras planering utan rymt från mamma.

Efter att Daniel efter julhelgen återkommit till Värmland skedde ett möte mellan honom, mamma, Lena Bergkvist och socialsekreterare Inger Pettersson. I anteckningarna från mötet står att mamma bedömdes

”lugn” men att hon såg sliten ut. Daniel uttryckte under mötet att han kände ett främlingskap mot mamma, att det är mycket prat om vad som hänt bakåt i tiden och att han vill lämna det bakom sig. Han vill inte bo hos mamma. Mamma uppgav att hon kände ”samma tomhet” som Daniel och att hon inte gillade att tjata på Daniel, samt att hon också hade ett liv som hon vill fortsätta leva. Vid samtal kring nyårshelgen ville Daniel återvända till Linköping för att fira nyår med mig samt vara med sin flickvän, vilket mamma inte godkände. Bedömningen av socialen gjordes att Daniel nog skulle avvika ändå och att det därför var bättre att socialtjänsten ordnade så att Daniel fick åka till Linköping, även för att mamma behövde en ”vilopaus” från Daniel.

Ett nytt möte skedde i lägenheten i Linköping den 12 januari 2009. När socialtjänsten anlände kl. 13.00 låg Daniel fortfarande och sov. Enligt mamma hade Daniel inte kommit hem förrän kl 07 på morgonen. Daniel och mamma hade enligt mamma endast ätit en enda måltid tillsammans i lägenheten sedan inflytten. Daniel var ute hela nätterna och skötte inte sin hygien. Socialtjänsten diskuterade med Daniel om att han behövde visa att han kunde ta ansvar om han skulle kunna få ett eget boende vid flytt från mamma.

Vid möte på Folåsa mellan personal och socialtjänst uttryckte Folåsas personal att Daniel levde ett ”destruktivt” liv med mamma. Daniel hade enligt mamma blivit misshandlad föregående kväll av personer utanför hans flickväs behandlingshem. Mamma sade att det fick vara nog för hennes del, att hon inte orkade engagera sig längre, utan att hon hade ett eget liv att ta hand om och tänkte återvända till Värmland. Enligt Folåsa fungerade ingenting längre då Daniel inte brydde sig om något som de kom överens om. När socialtjänsten träffade Daniel efter mötet noterades att han var blek, ofräsch och hade avmagrat. Han uttryckte att hans beteende berodde på mamma. När socialsekreterarna diskuterade med Daniel om att han skulle följa med till Värmland och vara i ett familjehem ett tag kontaktade Daniel sin flickvän som senare kom dit och var mycket upprörd och menade att Daniel hade det bäst hos henne. Socialsekreterarna pratade med henne om att Daniel hade andra behov, och då hade hon ignorerat dem och gått iväg. Daniel hade sedan följt med till ett jourhem i Filipstad. Vid senare besök i familjehemmet framkom att Daniel var vaken hela nätterna och gick endast ut för att röka. Se **85.39-46**.

2009

Den 9 januari 2009 kom så till sist Värmlands tingsrätts dom i vårdnadsärendet. Då hade en förhandling hållits där varken Daniel, pappa eller jag närvarade, inte ens i form av ombud. Jag och Daniel fick reda på att mamma fått ensam vårdnad i efterhand. Domen kan således ses som en ren partsinlaga, vilket tydliggörs redan i inledningen där man under ”Bakgrund” skrev att mamma och pappa var sambor under 17 år, vilket innebär att domstolen utgick ifrån att mammas lögn om att hon och pappa separerade år 2005 tagits som fakta.

Mammas yttrande innehöll i stort sett det som tidigare hävdats, att pappa förstört henne och att hon var ett offer i historien. Hon påstod nu också att jag varit aktiv i att trycka ned henne under tiden hon och pappa var tillsammans. Att hon varit inlagd på psykiatrisk klinik var pappas fel, då situationen blivit ”för mycket” för henne. [Hela dokumentationen som jag presenterat i denna sammanställning som berört mammas vistelse på och kontakt med psykiatrin visar en helt annan bild, där mammas problematik var att hon utsatts för sexuella övergrepp och misshandel under sin uppväxt, min anm.] Att vi inte gått i skolan sedan år 2001 skyllde hon helt och hållet på pappa, då hon inte ”kunde göra så mycket” då hon inte var vårdnadshavare. [Att ansvaret låg hos pappa som vårdnadshavare är visserligen korrekt, men mamma var mycket aktivt på pappas sida i skolkonflikten ända fram till år 2005 då socialen valde att de skulle omhänderta oss om inte mamma och pappa var överens om skollösningen, min anm.] Mamma gav vidare en bild av att pappa brett ut sig i media och fått ”basunera” ut sin historia [vilket är inkorrekt, då man – om man granskar media bevakning av ärendet – kan se att det snarare är mammas och socialtjänstens historia som presenterats och spridits av media i första hand, då med flera intervjuer med mamma där hon framställts som en oskyldig kvinna som

mobbats ut ur sin familj samt bryr sig om sina barn, min anm.]. Att Daniel var med på förhandlingen i förvaltningsrätten om omhändertagandet på hösten 2006 var fel enligt mamma eftersom Daniel inte var femton år, och var ytterligare ett exempel på att pappa drog in oss i allt [att Daniel fyllde 15 år fem dagar efter förhandlingen och att han själv, genom sitt ombud Jörgen Olson, kämpade för att få vara med nämns ej, min anm.] Enligt mamma var Pia Teiviks bedömning ingenting att ha eftersom det saknades en egen analys av Pia Teivik, hon hade bara köpt våra ”inrepeterade” historier. [Att Pia Teiviks uppgift var att redovisa vårt ställningstagande, och att Teivik visst har en egen analys med i utredningen nämns ej heller av mamma, min anm.] Vidare påstod hon att pappa styrt våra rymningar, och att jag vid omhändertagande i Malmö varit påverkad och ”mycket aggressiv” mot polisen [vilket inte alls stämmer, se tidigare beskrivning kring detta, min anm.]. Mamma påstod också att kontakten mellan henne och Daniel blivit bättre och bättre, och att Daniel gick i skola i Linköping. [Notera att denna huvudförhandling hölls den 9 december 2008, och att socialens anteckningar för tidpunkten, en av dem till och med skriven just den 9 december 2008, gav en helt annan bild – Daniel var ute hela nätterna, skötte inte skolan och det var ingen bra relation mellan mamma och Daniel, min anm.] Dessutom åberopade mamma igen intyget från överläkare Hans Lind som enligt henne styrkte att hon var psykiskt frisk [se tidigare beskrivning om varför detta intyg är helt och hållet baserat på lögn, min anm.].

I ett utdrag från socialförvaltningens vårdnadsutredning från den 7 mars 2006 framgår det att socialförvaltningen skrivit att det inte framkommit något som tytt på att mamma skulle vara en olämplig vårdnadshavare [detta innebär att man fullkomligt utesluter anklagelserna från mig och Daniel gentemot mamma, och vår vilja i sammanhanget, min anm.] Man nämnde också att utredningen mot mamma angående sexuella övergrepp lagts ned, men man skrev inte att utredningen mot pappa angående mammas anklagelser också lagts ned [detta kan inte tolkas som annat än ren partiskhet från socialförvaltningens sida, min anm.] Avslutningsvis konstaterade socialförvaltningen att vi skulle ha större möjlighet till ett aktivt liv och skolgång om både mamma och pappa hade vårdnad.

Under förhandlingen skedde också två vittnesförhör på mammas begäran, ett med socialsekreterare Lena Bergkvist och ett med mammas f.d. (?) psykolog Maj-Britt Björn Persson.

Lena Bergkvist gav ett vittnesmål helt till mammas fördel. Vissa saker är mer anmärkningsvärda än andra, så som att hon hävdade att man ”vet” att pappa organiserade vår rymning [vilket jag tidigare påvisat endast bygger på indicier från socialtjänstens sida, min anm.] Bergkvist påstod också att jag skulle ha sagt till henne att jag under tiden på rymmen gjorde allt som jag inte ”fått för pappa” [vilket är en ren lögn, då detta aldrig är något jag uttalat, min anm.], samt att något hände mellan mig och pappa under tiden på rymmen [vilket helt motsägs av Folåsas anteckningar i början av 2008, där det tvärtom framgår att något hänt med *mig*, att jag stängde ute alla som betydde något för mig och att jag innerst inne älskade både pappa och min bror men inte längre kunde känna det, se [377](#), min anm.]. Vidare uppgav Lena Bergkvist att min aggression mot

mamma inte var lika uttalad efter att jag återvänt från rymmen [vilket inte heller stämmer, då man i dokumentationen kan läsa att jag bl.a. sagt att jag ville se mamma död i mars 2008, se **370**, min anm.], samt att Daniel själv börjat prata om mamma och ville träffa henne [vilket inte stämmer, då det var ett krav på Daniel för att han skulle få slussas ut från Folåsa, i tidigare material framgår det att socialtjänsten lovat Daniel en utslussning inom tre månader i april 2008, en månad innan han gick med på att träffa mamma första gången, min anm.]. Det mest anmärkningsvärda är dock Bergkvists beskrivning av hur bra det fungerat mellan Daniel och mamma, att hon endast har positiva intryck av deras relation [vilket kraftigt motsägs av de nyss nämnda anteckningarna hos socialtjänsten som påvisade att det helt spåret ur i boendet och relationen mellan Daniel och mamma, min anm.]. Vidare sade Bergkvist att mamma var en ”bra mamma” som stått upp för sina barn, och att hon inte sett något som talat för att pappas anklagelser mot mamma skulle stämma [notera hur anklagelserna mot mamma benämns som *pappas*, inte mina och Daniels, min anm.], samt att mamma satt oss först [detta motsägs vid ett flertal tillfällen av socialtjänstens egen dokumentation, där socialtjänsten fått tala om för mamma att våra behov går före mammas behov, se exempelvis **85.22-23**, min anm.].

Maj-Britt Björn Persson hävdade att mamma aldrig varit en fara för sina barn, och att mamma hela tiden ville ha ut sina journalanteckningar, och att hon fick förklaringen sedan att det var pappa som ville ha dem, samt att jag framstod som ”Lilla frun” i huset och att mamma var ”ingenting” [notera uppreandet av att mamma var ”ingenting”, vidare kan man ifrågasätta varför M-B Björn Persson senast år 2002 skrev så gott om pappa i intyg och utlåtanden, se **50** samt **58**.] Vidare uttalade hon sig om sannolikheten att mamma skulle utsatt oss för sexuella övergrepp, och menade att mamma hade så mycket skuld känslor så de skulle i så fall ha övermannat henne.

Det får återigen anses mycket anmärkningsvärt att en psykolog uttalar sig i en skuldfråga på det viset, och jag hänvisar igen till förhöret med Maj-Britt Björn Persson år 2005 med kommentarer från mig där hennes bedömning av mammas sexuella förmåga uppenbarligen var mycket felaktig, bland andra saker. Se sida 43 i denna text.

Tingsrätten gjorde bedömningen att mamma skulle få ensam vårdnad. Man byggde den bedömningen på en uppfattning om att jag och Daniel isolerats av pappa, tagit skada av utebliven skolgång, att pappa involverat oss i hans konflikt med mamma, att ”såvitt framkommit” så fanns det inga fog för anklagelserna från pappa om mammas övergrepp mot oss, och eftersom Daniel och mammas relation var så bra så var det bästa att mamma gavs ensam vårdnad. Se **406**.

20 januari 2009 var jag på Folåsa för avslutning och fick reda på att mamma skulle komma till Folåsa och äta i matsalen där jag befann mig. Jag bestämde mig för att möta mamma och tydliggöra en gång för alla att hon skulle låta mig vara ifred och att jag aldrig ville ha med henne att göra. Med på mötet var Lotta Johansson

och min kontaktperson Catharina Wiberg. Jag fick en psykisk kollaps. I journalen från Folåsa står att jag hotade mamma verbalt, att jag skrek och grät. Personalen valde därför att avbryta mötet då det inte ansågs konstruktivt. Jag började då slå och sparka på väggar och dörrar. Kontaktpersonen höll fast mig och jag lugnade mig då, när socialen kom började jag slå med armarna men lugnade mig igen när socialen gick. Jag grät och skrek och nästintill hyperventilerade. Kontaktpersonen höll fast mig tills jag lugnat ner mig och jag gick ned till avdelningen där jag slog i väggen och tog sönder en stol. Jag lugnade ner mig och lade mig på sängen. Kvarstannade på avdelningen några timmar men åkte sedan till familjehemmet. Se **407**. I socialtjänstens journal kan man läsa att socialsekreterare Lena Bergkvist och Inger Pettersson kommit till situationen när det redan spårat ur, att jag slagit omkring mig. Socialsekreterarna hade gått in till mamma och Lotta Johansson som lämnat rummet när de kom in och frågade vad det var som hände, samtalat med personal och Folåsas psykolog när de hörde ”oroväckande smällar” utanför. Lena Bergkvist hade sett mig slå och sparka på dörrar och väggar, och när hon närmat sig mig hade jag stannat upp, skakat och gråtit samt hyperventilerat. Jag upplevdes som okontaktbar. När hon försökte röra mig hade jag svarat med att slå omkring mig. Jag hade fortsatt hyperventilera och verkade inte kunna prata. Journalanteckningen ger en bild av besvikelse gentemot Folåsa, att de inte tog situationen på allvar och att ingen visste någonting, samt att Folåsas psykolog ej ens reste sig och gick ut för att hjälpa mig. Se **408-410**.

I samband med Daniels slutliga utskrivning från Folåsa skrevs ett utskrivningsutlåtande där avdelningsföreståndare Daniel Herrström, lärare Torbjörn Anstreus, familjeteampersonal Jan-Åke Eriksson samt Lotta Johansson yttrade sig. Det finns en del anmärkningsvärd information i detta utlåtande. Bl.a. framgår det med tydlighet att behandlingshemmet arbetat utifrån mammas uppdrag i kombination med socialtjänstens, att Daniel under de senaste månaderna testats positiv på drogtest, att han erkänt användande av anabola steroider, att han inte skötte skolan och att boendet hos mamma fungerade dåligt då Daniel inte kom hem om kvällarna, att han ej gick till skolan och att han inte följde Folåsas ”kontrakt” om hemresor till Filipstad. I Lottas Johanssons del av yttrandet får man bilden av att det var Daniels idé att flytta ihop med mamma då Daniel ville ha stöd från henne i ett eget boende, vilket är ytterligare en felaktighet från hennes sida, och motsägs av övrig information där Daniels boende med mamma fungerar mycket dåligt och Daniels önskan utslussningstiden var ett helt eget boende. Se **411**. I exempelvis **85.47**. skrev socialsekreterare Lena Bergkvist i oktober 2008 att Daniel hade mycket bråttom ut från Folåsa och kunde tänka sig både familjehem och stödboende, och att Lena Bergkvist därför lade fram ett Daniel-mamma boende som förslag till Folåsas personal.

30 januari 2009 hade Daniel förflyttats från jourhemmet till mammas väninna Irmeli Toumi och bott där några nätter, men han var nu borta igen. Hans flickvän i Linköping hade också rymt från sitt behandlingshem. När socialtjänsten tänkte efterlysa honom ringde de till mamma, och lät henne bestämma att ingen efterlysning skulle ske, då hon sms:at Daniel och skrivit att han inte var efterlyst och inte skulle bli det heller. Socialnämnden bedömde att mamma hade det fulla föräldraansvaret under helgen om hon inte

ville att en handräckningsbegäran skulle göras. Se 85.48-49. Detta är mycket anmärkningsvärt, då Daniel fortfarande var omhändertagen enligt LVU och därmed var under socialtjänstens ansvar.

Beslut togs om att Daniel skulle placeras i samma familjehem som mig, hemma hos Annelie Holm i Boxholm, vilket skedde den 2 februari 2009. Se 412.

I februari var fil dr leg psykolog Lena Hellblom Sjögrens utredning, alltså gjord på uppdrag av socialförvaltningen, klar. Nedan citeras hennes slutsats.

”Slutsatser

Den rekonstruktion av familjens förhållanden som har gått att göra utifrån en stor mängd samtidsdokument är den bild av det förgångna som kommer närmast det som kan betraktas som den historiska sanningen om barnens uppväxt (se sammanställning sänd till Socialförvaltningen i Filipstad den 19 december 2008 enligt överenskommelse). I denna sammanfattande rapport har några nedslag gjorts över tid.

Slutsatsen är att den historiska sanning av barnens uppväxtförhållanden, som är resultatet av den systematiska analysen av samtidsdokument över tid, inte är möjlig att förena med den bild av förhållandena som barnens mamma givit. Dokumentationen över tid visar att barnen tagit avstånd från sin mamma under lång tid. Barnens mamma har beskrivit hur hon blivit skrämmd av sin mamma som gjorde henne illa under hennes uppväxt. På likartat sätt har barnens mamma, enligt dokumentationen, skrämt och gjort sina barn illa.

Vad är barnens bästa i dag?

Rekommendationer

Daniel blir myndig detta år, år 2009, Melinda kommer att fylla 15 år. Deras bästa är att:

- Lyssna på det de berättat och berättar och ta hänsyn till det innan beslut som berör dem fattas.
- Ge dem konkret hjälp med boende, utbildning, som de själva vill ha.
- Försök ta reda på om, och i så fall hur, när, var, de själva vill bearbeta sina erfarenheter.
- För adekvata hjälpinsatser till dessa barn, behöver hänsyn tas till vad som framkommit genom det barnen visat/visar och berättat/berättar, och till vad som hänt dem enligt den systematiska analysen av samtidsdokumenten.
- Räkna med att det kommer att ta många år för att försöka läka skadorna de fått.
- Daniels och Melindas bästa är också att deras båda föräldrar får hjälp utifrån aktuella behov.”

Lena Hellblom Sjögrens utredning sekretessbelades och hon förbjöds att kommunicera utredningen med mig och Daniel. Hennes utredning i helhet: **413**.

Den 10 februari 2009 togs Daniels omhändertagande enligt LVU bort, vilket i praktiken innebar att Daniel ansågs som frivilligt placerad. Vid senare samtal mellan Annelie Holm och socialtjänsten framkom det att det fungerat bra med hans boende där, att han ej haft kontakt med mamma. Däremot var Daniels flickvän gravid och det fanns en stor oro inför det kommande barnet då Daniels och flickvännens relation var konfliktfylld och Daniel ansågs som känslig i deras relation. Med anledning av det kommande barnet skulle Daniel och flickvännen få en gemensam lägenhet. I samband med att Daniels LVU togs bort gjordes en utredning av socialsekreterare Lena Bergkvist och Inger Pettersson. Den innehöll i stort samma uppgifter som tidigare, men nu också en del kring hur Daniels boende med mamma fungerat, dvs. inte alls. I utredningen framkom bl.a. att Daniels flickvän enligt Folåsa var en mycket trasig flicka med egen problematik och placerad utifrån det, att Daniel utvecklats mycket destruktivt sedan flytten till mamma och ingenting fungerade längre omkring honom. Enligt socialtjänsten så berodde detta dock inte på något hemma hos mamma. I utredningen uppges också felaktigt att Daniel var den som ville flytta ihop med mamma, vilket framgår av tidigare presenterade journalanteckningar att det ej stämmer. Se **414**.

I april 2009 skedde ett möte på Kärna skola med rektorn, skolsköterskan, mig och socialtjänsten. I socialtjänstens anteckningar från mötet framgår det att jag mådde dåligt, att jag kände mig utanför bland de andra eleverna då jag var den enda som suttit på institution och att jag var ett problembarn som inte passade in bland de andra barnen. Se **415-416**.

I ett möte den 6 juli 2009 mellan familjehemmet Annelie Holm, mamma, Folåsas psykolog Victoria och socialsekreterare Inger Pettersson framgår det ur socialtjänstens anteckningar att planen var att sammanföra mig med mamma och få till en konfrontation. Vid ett samtal med mig via telefon hade jag uttryckt att mamma inte förtjänade att leva. Se **417-418**. I en journalanteckning senare i juli framgår det att en plan gjorts att mamma skulle komma till familjehemmet utan att jag visste om det, för att hämta min brors saker, och att det då skulle ske ett ”naturligt” möte. Se **419** Detta är oerhört anmärkningsvärt med tanke på min reaktion i januari samma år vid möte med mamma, och socialtjänstens egna upplevelse av den situationen.

I juli 2009 förflyttades Daniels ärende till Linköping kommun.

I augusti 2009 skedde ett nytt möte mellan Annelie Holm, mamma och socialtjänsten. I anteckningarna därifrån framgår det att jag hade en blogg där jag skrivit destruktivt om mamma, och därför ansåg mamma att jag inte skulle få använda Internet. Socialtjänsten skulle ha ett samtal med mig för att göra klart för mig att mamma skulle komma till familjehemmet. Dagen efter pratade Annelie Holm med socialtjänsten. Jag

hade gråtit hejdlöst kvällen innan och mått väldigt dåligt. Jag hade sagt att jag ville träffa pappa. Ytterligare några dagar senare skedde samtal mellan socialtjänsten och rektorn på min nya skola. Jag hade uppgett att jag inte orkade med att gå i skola längre. I samtal med mamma tryckte hon på ytterligare att socialtjänsten måste stoppa mitt skrivande på bloggen. Se [469](#) och [420-421](#).

Den 3 september 2009 hade socialsekreterare Inger Pettersson och Marianne Malmström möte med mig och Annelie Holm. Jag hade tagit upp att socialtjänsten lovat mig vid flytten till Annelie Holm att jag inte skulle behöva träffa mamma förrän jag själv ville det. I anteckningen från mötet bekräftas att detta löfte getts men att det inte längre gällde eftersom att socialtjänsten ändrat sig i sin bedömning om vad som var bäst för mig. Se [422](#).

2010

Den 22 mars 2010 uttalade mamma ett kidnappningshot mot mig till socialtjänsten. Innan mötet med mamma skedde ett samtal med mig och Inger Pettersson. I socialtjänstens anteckningar från samtalet framgår bl.a. att jag studerade flitigt för att få bra betyg så att jag kunde komma in på hundgymnasium i Forshaga, och att jag ville tillbaka till Värmland. Jag uppgav att jag kände mig jagad av mamma, undrade om jag behövde ta livet av mig för att slippa henne, och att pappa var den enda som skyddade mig från mamma. Jag uppgav också att jag inte längre kunde prata med familjehemmet Annelie Holm om allt eftersom mamma hade rätt till rapporter om mig.

I anteckningar från samma dag men vid samtalet med mamma, som skedde på Linköpings bibliotek, finns det noterat att mamma krävde tillgång till Annelie Holms lägenhet, och när hon inte fick det sade hon att hon skulle åka till min skola dagen efter och plocka mig för att försvinna, och att hon hade folk som hjälper henne. Med anledning av detta fick jag inte gå till skolan under morgondagen. Se [423-426](#).

Efterföljande helg skulle pappa åka ner till Linköping och hämta Daniel, varpå jag bestämde mig för att följa med dem. Detta godkändes av Annelie Holm och hon hälsade på pappa innan vi åkte. Till socialtjänsten sade Annelie Holm sedan att hon såg att pappa var sjuk och hade problem, men dessa uttalanden kom inte förrän flera dagar efteråt och när socialtjänsten ifrågasatte att jag befann mig hos pappa. Hade pappa betett sig så märkligt så hade naturligtvis Annelie Holm omedelbart kontaktat socialtjänsten eller Polisen i stället för att släppa iväg mig med honom och sedan inte kontakta någon.

Den 29 mars 2010 finns dokumenterat hos socialtjänsten att mamma och hennes väninna Mia Lindblad kom oanmälda till socialförvaltningen. De var anklagande gentemot Inger Pettersson och Marianne Malmström över att de berättade för mig om mammas kidnappningshot. Vidare framgår att planeringen varit att jag skulle få ”stärka” min självbild genom psykologkontakt innan ett möte med mamma ägde rum, och att det funnits möjlighet till psykologkontakt genom familjehemmets kontakter, men att mamma krävt att jag skulle gå till samma psykolog som henne – Hans Gunnar Storm. Det framgår vidare att det funnits en planering att Annelie Holm skulle ”ta in mamma i vardagen” för mig genom att prata med mig om mamma. Vidare noterades det att mitt ställningstagande vad gäller att inte träffa mamma eskalerat med tiden. Se [427-429](#).

Efter att mamma uppgett att jag inte fick vara hos pappa ringde socialtjänsten till Socialstyrelsen, och talade med Tord Fredriksen där. Han uppgav att mamma under de aktuella vårdnadsförhållandena bestämde mitt umgänge med pappa, men att det gällande mitt umgänge med mamma var min linje som socialtjänsten skulle jobba efter eftersom jag var femton år, och dessutom hade rätt till ett ombud. Vid samtal med mamma motsatte hon sig att socialtjänsten omhändertog mig enligt LVU igen, men krävde att om det skedde så skulle

hon få vara delaktig. Hon vräkte plötsligt ur sig ”tänk om Melinda blir våldtagen av Tomas”, men när socialsekreteraren frågade om hon tänker på vad hon säger eftersom socialtjänsten hade skyldighet att utfärda ett omedelbart omhändertagande om mammas oro var så stor så lugnade hon sig plötsligt. Se **430-432**.

Jag gavs besked av socialsekreterare Marianne Malmström att jag antingen skulle följa med frivilligt tillbaka till familjehemmet eller så skulle det ske via polistransport. Jag valde då att rymma eftersom det var uppenbart att socialtjänsten inte tänkte skydda mig mot mamma trots att hon nu dessutom kidnappningshotat mig. Min version av vad som hände under hela denna situation finns att läsa i min brors JO-anmälan av händelsen 2010. Se **433**.

Den 31 mars 2010 togs beslut av socialnämndens ordförande Sune Frisk att omhänderta mig enligt 6 § LVU. Anledningen var att jag vistades hos pappa mot mammas vilja. Därför skickades en handräckningsbegäran till Polisen. Se **434** samt **435**. Samma dag togs beslut om att mamma skulle ha umgängesbegränsning gentemot mig. Vad som dock är anmärkningsvärt är hur mammas kidnappningshot kraftigt förmildrats i beslutet. Se **436**.

Förvaltningsrätten underställde socialtjänstens beslut om omedelbart omhändertagande den 7 april 2010. Se **437**.

Den 7 april 2010 polisanmälde mamma pappa för egenmäktighet med barn. I anmälan påstod hon att hon av socialtjänsten fått höra att jag sagt att jag inte ville vara kvar hos pappa utan att jag ville till familjehemmet. Polisen valde dock att inte inleda förundersökning. Se **438**. Detta är ytterligare en lögn från mammas sida i ett sannolikt försök att ställa till det för pappa, då det klart framgår av dokumentationen från socialtjänsten att jag ville stanna hos pappa, bl.a. förhör med socialsekreterare Inger Pettersson den 9 april 2010, där det också framgår att jag uttryckt till henne att socialtjänsten inte kunde skydda mig från mamma. Se **439**.

Kommissarie Orla Kristoffersen gjorde en bedömning om huruvida mitt försvinnande var frivilligt eller inte, och kom fram till att det varit frivilligt. Se **440**.

Den 22 april 2010 finns det noterat att handläggare Caty Persson fått informera mamma om att det är hon som skriver LVU-utredningen och inte mamma, när mamma uttalat att hon tänkte skriva om referat i den pågående utredningen. Se **441**.

Vid ett samtal den 5 juli 2010 uttryckte mamma till Caty Persson att jag borde tvingas till att träffa mammas psykolog Hans Gunnar Storm när jag hittas. Se **442-443**.

Den 16 juli 2010 diskuterade socialtjänsten och mamma en gemensam placering för mig och mamma. Detta medan mamma fortfarande hade en umgängesbegränsning gentemot mig, som inte togs bort förrän den 20 juli. Se [444](#).

Ett nätverksmöte skedde den 20 augusti 2010 hos socialtjänsten. Förutom socialförvaltningens representanter närvarade Christel Iversen och Mia Lindblad, båda presenteras i anteckningarna som mammas väninnor, men Christel Iversen är även ersättare i Filipstads socialnämnd, och Mia Lindblad har varit anställd av socialtjänsten för arbete i åtminstone receptionen. Vidare var polisrepresentanter på plats liksom familjehemmet Annelie Holm samt mammas särbo Ingemar Martinsson. I anteckningarna framgår det att Polisen hade föreslagit att socialtjänsten skulle återta sitt beslut om LVU, för att på så sätt få mig att framträda frivilligt. Socialtjänsten meddelade att det inte var aktuellt. Socialtjänstens plan var att familjehemmet skulle ersättas av mamma. Se [445](#).

Den 24 augusti 2010 rapporterade Polisen att de spanat i skogen i två timmar utanför pappas hus. Se [446](#).

Vid ett nätverksmöte på socialtjänsten mellan mamma, familjehemmet, Polisen och socialtjänsten den 12 oktober 2010 så var även psykolog Hans Gunnar Storm närvarande. Han uttryckte att jag utsatts för "social dyslexi" i femton år genom pappas agerande mot mig (hålla mig isolerad och programmera mig). Han kom med förslaget att socialen skulle säga till människor som man trodde kunde ha kontakt med mig att myndigheterna hade vissa spår, för att på så sätt lura mig till att förflytta mig och att det skulle ge en större chans för dem att omhänderta mig. Se [447](#). Återigen, HG Storm är alltså min mammas psykolog, som jag aldrig träffat.

2011

Socialtjänstens konsulent, Caty Persson, gjorde anteckningar vid ett nätverksmöte den 19 januari 2011. Där framgår det att Polisen berättat att de varit till pappa hela femtio gånger sedan november 2010, att de tittat på pappas internettrafik men inte hittat något att ta på. Med vid mötet var mammas ”väninna” Mia Lindblad, som arbetat i receptionen på socialförvaltningen i Filipstad. Se [448](#).

I ett samtal med socialtjänstens Caty Persson finns noterat att stationsbefälet i Filipstad, polis Ulf Sjöo uppgett att vad gällde pappa så hade han rätt att röra sig ute ”på samhället”. Man kan ifrågasätta varför en sådan självklar uppgift behöver konstateras. Se [449](#).

I en anteckning av chefen för Värmlands östra polisområde, Orla Kristoffersen, om ett av Polisens nätverksmöten med socialtjänsten framkommer det att Kristoffersen meddelat socialtjänsten att Polisen inte skulle komma att medverka i fler nätverksmöten med mamma närvarande, då de mötena inte ledde framåt i ärendet. Se [450](#).

Efter att Polisen omhändertagit en flicka i Linköping som först troddes vara jag, tog socialtjänsten ett snabbt beslut om att jag skulle placeras på institution igen. Denna gång på Vemyra ungdomshem i Sollefteå. En ansökan till hemmet gjordes av socialchef Kristina Steijner och godkändes. Se [451](#). Notera alltså att så fort de trodde att de fått tag i mig, ändrade de min placering. Hade jag alltså gått i tron om att jag skulle återföras till familjehemmet och tagit kontakt med socialtjänsten skulle de sannolikt tagit samma snabba beslut.

Den 6 april skickades en handräckningsbegäran till Polisen att jag skulle tas till Vemyra ungdomshem. Som handläggare stod Kristina Steijner. Se [452](#).

I socialtjänstens journal finns noterat att mamma i juni 2011 har kontakt med Kristina Steijner och att mamma ville att Kristina Steijner skulle kontakta Polisen. Se [453](#).

I början av maj gjordes en ny handräckningsbegäran, denna gång med ändringen att jag skulle återföras till Annelie Holm igen. Återigen stod socialchef Kristina Steijner som handläggare. Se [454](#).

Den 6 maj 2011 skrev chefen för Polisområde Öst i Värmland, Orla Kristoffersen, en sammanställning över vilka åtgärder som vidtagits i ärendet. Det var bl.a. en husrannsakan hemma hos pappa, att man haft regelbunden kontakt med mamma, nätverksmöten hade hållits, spaning hade gjorts främst mot pappas bostad men även mot syskonbarn till pappa, samt att man gjort bedömningen att pappa inte gjort sig skyldig till människorov. Se [455](#).

Mellan 2011 och början av 2012 tycks all kontakt mellan mamma och socialtjänsten ha skett genom socialchef Kristina Stejner. Se 456-458.

2012

Den 13 februari 2012 mejlade mitt ombud Jenny Beltrán till socialförvaltningen med anledning av att hon förhindrats att ta del av hela akten om mig på förvaltningen. Se [459](#).

Den 8 juni 2012 skedde ett nätverksmöte. Det anmärkningsvärda med detta nätverksmöte är att det i socialtjänstens dokumentation står att det medverkar ”två personer som valt att vara anonyma”. Det bör starkt ifrågasättas hur lämpligt detta är utifrån sekretessynpunkt. Se [460](#).

Kommissarie Jonny Thomann gjorde den 13 juni 2012 en skrivelse till förvaltningsrätten i Karlstad angående de åtgärder som Polisen vidtagit för att hitta mig och hur läget såg ut. I skrivelsen framkom att Polisen utfört spaning hos flera släktingar, mot pappas gård och att man pratat med ett antal människor. Man hade också sökt igenom olika sidor på nätet såsom Facebook. Vidare nämns att man gjort husrannsakan hos pappa utan att hitta något. Se [461](#).

I ett mejl från socialförvaltningens advokat Ulf Ljungqvist den 29 juni 2012 till Kristina Steijner står det att han varit i kontakt med lagman Anders Österlin vid förvaltningsrätten i Karlstad, och att Österlin ifrågasatt om inte socialförvaltningen skulle dra tillbaka sin ansökan om omedelbart omhändertagande. Ulf Ljungqvists kommentar om detta till socialtjänsten är att mamma nog inte vill det, och föreslår ett möte med Steijner och att mamma och hennes advokat sedan skulle sluta upp. Se [462](#). Detta tyder på att mamma hade stor makt över socialtjänstens olika beslut.

Den 24 augusti 2012 upphävde förvaltningsrätten i Karlstad socialtjänstens omedelbara omhändertagande. Se [463](#).

Socialtjänsten i Filipstad överklagade beslutet, men kammarrätten valde att avslå överklagandet den 9 november 2012. Se [464](#).

2013

Den 25 januari 2013 återkallade socialnämnden sin LVU-ansökan gällande mig, och jag var således ”fri” efter tre års flykt. Se [465](#).

Efterlysningen på mig som försvunnen person var kvar ända till augusti 2013. Då samtalade jag med polisman Dan Claesson i Karlskoga, och vi pratade en del om vad som hänt och anledningen till att jag varit borta. Han mejlade sedan polis Jonny Thomann i Karlstad och skrev att hans magkänsla var att jag talade sanning, varför han kontaktat Brottsofferjouren för att de eventuellt skulle kunna stödja mig. Se [466](#).

Ytlig sammanfattning

Pappa Thomas och mamma Carina flyttade ihop år 1990. Innan mamma och pappa träffades hade mamma sökt psykiatrisk hjälp. Daniel föddes år 1991 och jag föddes år 1994. Mellan 1993 och 1999 opererades pappa sju gånger i ryggen, och spenderade en stor del av dessa år sängliggande och har hela tiden varit invalidiserad.

Mellan 1991 och 2000 uppsöktes sjukvården ett flertal gånger utifrån skador som jag och Daniel åsamkats genom mammas och mormors misshandel av oss. Det rörde sig om sår, skakningar i Daniels högra sida som spädbarn och smärtor samt dysfunktion i mitt högra ben.

Mamma och pappa separerade vid årsskiftet 1999/2000. Detta dokumenterades hos flertalet myndigheter och bekräftas i brev skrivna av mamma. Mamma hamnade under samma tid på psykiatri i Karlstad, där hon hölls inlåst. Hon sjuskrevs med olika diagnoser. Inför socialförvaltning, BUP samt vuxenpsykiatri erkände hon att hon slagit oss. Inför vuxenpsykiatri erkände hon att hon gjort samma sak med oss som hennes mamma gjort mot henne, dvs. sexuella övergrepp och misshandel. På BUP berättade jag och Daniel om rädsla för mamma samt även om en del av hennes misshandel. Socialtjänsten uppmanade pappa att skydda oss från mamma, och tingsrätten godkände att han fick ensam vårdnad. Pappa ville att mamma skulle få träffa oss tillsammans med kontaktperson från socialtjänsten, men det blev aldrig något av detta.

Mellan 2000 och 2005 skedde umgänge genom att mamma kom till pappas hem på besök. Samtidigt fortsatte mammas övergrepp mot oss psykiskt, sexuellt och fysiskt. I februari 2005 orkade Daniel inte längre och berättade en liten del av mammas fysiska och psykiska misshandel. Mamma var på plats, och kaos följde. Hon misshandlade mig, pappa och körde på Daniel med en bil. Pappa sade till henne att hon aldrig var

välkommen igen. De efterföljande månaderna berättade jag och Daniel mer och mer om vad mamma gjort, och i april/maj polisanmäldes mamma för misshandel och sexuella övergrepp mot oss. I april anmälde mamma och två väninnor till henne att vi for illa hos pappa till socialtjänsten.

I juni 2005 togs mamma in till förhör, i vilket hon berättade att hon innan förhöret ringt till sin föredetta arbetskamrat, socialchefen i Filipstad (Steijner) och sagt "ta barnen". En utredning gjordes av en socialsekreterare från Forshaga, men i november när mamma lyckades få gemensam vårdnad under tiden hon utreddes av polisen för att ha utnyttjat mig sexuellt, sade mamma nej till den skollösning som arbetats fram, och socialtjänsten beslutade att vi skulle omhändertas om inte mamma och pappa kunde enas om skolfrågan. Under sommaren hade mammas anklagelser mot pappa eskalerat, från att hon i april skickat brev till honom om att han var hennes och att hon ville vara med honom hade hon i slutet av året anmält honom för misshandel m.m. Polisutredningen mot henne och pappa leddes av Susanne Bråth, som vid första förhöret med mamma tvärvände och tog ställning för mamma. Av socialtjänsten och mamma påstods det att jag och Daniel var som robotar, men under BUP-utredning i början av 2006 konstaterades det att vi båda visade känslor och mådde dåligt. Trots att ingen dokumentation finns på att vi skulle ha betett oss på ett känslolöst sätt så har vi genom åren utmålats som att vi vid tiden för omhändertagandet var som robotar.

I april 2006 valde pappa att flytta till Norge. Mamma hade skickat folk till gården ett flertal gånger som försökt tända eld på huset och situationen var ohållbar då myndigheterna inte reagerade trots att mamma erkände att hon hotat elda upp huset. Socialtjänsten beslutade om ett omedelbart omhändertagande och förvaltningsrätten godkände det utan att pappa på något sätt fick framföra sin talan, varför kammarrätten sedan drog tillbaka domen. Vi omhändertogs ändå i juli 2006 när vi var på genomresa i Sverige, och utsattes för mycket brutala polisingripanden. Daniel har fortfarande fysiska skador efter att Polisen använde det kända Osmo Vallo-greppet på honom som då var 14 år och ej gjorde annat motstånd än att sitta stilla på en stol och vägra resa sig. Utan beslut låstes vi in på Folåsa behandlingshem bland kriminella ungdomar som var mellan 13-21 år, trots att jag endast var 11 år och att vi inte hade någon sådan bakgrund.

På behandlingshemmet påbörjades en process där vi av socialförvaltningen skulle tvingas att träffa mamma och bygga upp en relation till henne. Vi fick höra att vi var hjärntvättade och vi fick under lång tid inte ha kontakt med pappa. Vår vistelseort var sekretessbelagd i flera månader och vi isolerades helt från omvärlden. Folåsa behandlingshems skriftliga utlåtanden gjorde gällande att vi var sociala och inte hade några problem i relation till andra människor, men socialtjänsten ljög och framhöll till domstolar och annat att vi behövde lära oss sociala samspel och att vi levt isolerade. I Folåsas dokumentation framgår det att vi bedömdes ha ett stort nätverk.

Vi präglades snart av resten av de intagna på Folåsa, och exponerades för droger och våld. Vi piercade oss, lärde oss att man skulle hata Polisen och att kriminalitet var den rätta vägen att gå. Vi for ofattbart illa under

denna påverkan och det är endast med grunden i pappas ursprungliga uppfostran vi långt senare kunde förändra oss själva till det bättre igen.

Efter ett år rymde vi. Jag hamnade först i Rosengård, Malmö, med en annan intagen och skadades mycket traumatiskt av händelser där. När jag hittades och återfördes till Folåsa rymde jag igen några dagar senare och var borta i fem månader. Daniel höll sig gömd i åtta månader. Vi tvingades sova utomhus i perioder och for naturligtvis illa av känslan att jagas för att åter låsas in, men vi levde hellre gömda än att vara inlåsta på Folåsa och förnekas oss själva och vår historia.

Vid återkomsten till Folåsa gjorde vi allt för att få komma ut i samhället igen. För Daniel innebar det att han var tvungen att träffa mamma och sedermera flytta samman med henne, och för mig att jag inte hade kontakt med pappa. I slutet av 2008 fick vi båda, efter tre års placering, flytta ut från Folåsa. Vi hade inte tillåtits att träffa pappa någon gång under dessa tre år, bortsett från att Daniel fick ge pappa en kram vid en förhandling som skett i förvaltningsrätten år 2006. Då släpptes vi ut fastän att socialtjänsten visste att vi nära i tiden för utskrivningen varit i drogmiljöer och hade ett mycket destruktivt leverne. Så länge vi inte hade kontakt med pappa så spelade inget annat roll.

År 2008 anställde socialtjänsten en psykolog till att utreda vad som skett i våra liv, men när den psykologen kom fram till att mamma ljög och att jag och Daniel faktiskt utsatts för övergrepp enligt ärendets samlade dokumentation, anmäldes hon av mamma och socialtjänsten sekretessbelade utredningen. En anställd vid familjerätten i Linköping anmälde år 2007 vår situation till Länsstyrelsen efter att hon träffat oss på Folåsa och sett samt hört hur vi hade det.

Både Folåsa behandlingshem och socialförvaltningen i Filipstad utgick fullkomligt från mammas historia och det är mycket tydligt att behandlingens klara syfte var att få oss att inse att våra anklagelser mot mamma var fel och att vi inte skulle ha med pappa att göra.

År 2009 fick mamma ensam vårdnad av tingsrätten i Värmland, och domen kan ses som den slutgiltiga stöten i socialtjänstens och mammas strävan att helt skriva om historien om vårt liv. Varken jag eller Daniel visste om att förhandlingen ägde rum och kunde därför inte föra vår talan, och inte heller pappa fanns där eller företrädde. Endast mammas och socialtjänstens version framfördes, och visade upp en historia konstruerad av mamma och socialtjänsten, fylld av påvisade lögner.

Mellan 2009 och 2010 bodde jag i familjehem, och så även Daniel eftersom socialtjänstens försök att ha honom boende hos mamma slutade i att Folåsa behandlingshem själva konstaterade att Daniels liv hos mamma var "destruktivt".

Mellan år 2010 och 2013 levde jag återigen gömd efter att mamma, till två socialsekreterare, uttalat hot om att kidnappa mig, men att socialförvaltningen trots allt underlät att skydda mig från henne. Efter att jag rymt bestämde socialförvaltningen att jag skulle placeras på ett ungdomshem för flickor med grava psykiska och sociala problem, Vemyra ungdomshem. Jag vann slutligen över socialförvaltningen i förvaltningsrätten år 2012 och har därefter, liksom min bror Daniel, försökt att bygga upp ett liv av spillrorna som finns kvar av oss själva.

Melinda Norberg